

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 11 / III Legislatura / Segon període

Dijous, 27 d'octubre de 1988

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 13

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i dos minuts.

Proposta de constitució d'una Comissió d'Estudi sobre la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Torn a favor : *I. Sra. Bruguera (CiU)* (p. 287).

Posició dels grups : *I. Sr. Martín (M)* (p. 288), *I. Sr. Colom (ERC)* (p. 288), *I. Sra. Montserrat (P)* (p. 289), *I. Sra. Fabián (IC)* (p. 289), i *I. Sra. De Madre (S)* (p. 290).

Votació : *aprovada per unanimitat* (p. 291).

Proposta de constitució d'una Comissió d'Investigació sobre els Jocs dependents de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes (Punt novè de l'ordre del dia.)

Torn a favor : *I. Sr. Sala (S)* (p. 291).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 293).

Posició dels grups : *I. Sr. Latorre (M)* (p. 294), *I. Sr. Colom (ERC)* (p. 295), *I. Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 295) i *I. Sr. Saura (IC)* (p. 296).

Votació : *rebutjada per 41 vots a favor, 66 en contra i 6 abstencions* (p. 297).

Proposta de constitució d'una Comissió d'Estudi sobre la Concessió per a la Gestió i l'Explotació dels Jocs i Apostes que depenen de l'Autorització Administrativa de la Generalitat (Punt desè de l'ordre del dia.)

Torn a favor : *I. Sr. Madueño (S)* (p. 297).

Posició dels grups : *I. Sr. Latorre (M)* (p. 299), *I. Sr. Colom (ERC)* (p. 299), *I. Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 299), *I. Sr. Saura (IC)* (p. 300) i *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 300).

L'I. Sr. Madueño (S) intervé per al·lusions (p. 300). L'I. Sr. Subirà (CiU) li respon (p. 300).

Votació : rebutjada per 34 vots a favor, 65 en contra i 6 abstencions (p. 300).

Interpелlacions tramitades pel procediment d'urgència (Punt onzè de l'ordre del dia.)

El M. H. Sr. President anuncia la posposició de la interpелlació que hi havia presentada (p. 301). L'I. Sr. Curto intervé per a una qüestió d'ordre (p. 301).

Interpелlació al Consell Executiu sobre el sector del petit comerciant (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Colomé (P) (p. 301).

Resposta : H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 302).

Rèplica : I. Sr. Colomé (P) (p. 303).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 304).

El M. H. Sr. President anuncia la posposició del punt tretzè de l'ordre del dia (p. 304).

Interpелlació al Consell Executiu sobre l'atur (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Latorre (M) (p. 304).

Resposta : H. Sr. Conseller de Treball (p. 306).

Rèplica : I. Sr. Latorre (M) (p. 307).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Treball (p. 307).

Interpелlació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació (Punt quinzè de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Domínguez (S) (p. 308).

Resposta : H. Sr. Conseller de Treball (p. 309).

Rèplica : I. Sr. Domínguez (S) (p. 310).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Treball (p. 311).

Interpелlació al Consell Executiu sobre la política general de viatges a l'estranger del M. H. Sr. President de la Generalitat (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Clotas (S) (p. 311).

Interpелlació al Consell Executiu sobre els viatges oficials del M. H. Sr. President de la Generalitat fora de Catalunya (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 313).

Resposta conjunta : H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 315).

Rèpliques : I. Sr. Clotas (S) (p. 318) i I. Sr. Vidal Quadras (P) (p. 319).

Contrarèplica conjunta : H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 320).

La sessió se suspèn a tres quarts de tres de la tarda i un minut i es reprèn a tres quarts de cinc i catorze minuts.

Interpелlació al Consell Executiu sobre la problemàtica de les drogadependències (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Soto (S) (p. 321).

Resposta : H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 323).

Rèplica : I. Sr. Soto (S) (p. 324).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 325).

Interpелlació al Consell Executiu sobre la política universitària (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Cadevall (S) (p. 326).

Resposta : H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 328).

Rèplica : I. Sr. Cadevall (S) (p. 329).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 330).

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 12

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i dos minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon i de l'I. Secretari Primer, l'I. Sr. Secretari Segon i l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme, i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Passem al punt 8 de l'ordre del dia, que és Proposta de Constitució d'una Comissió d'Estudi sobre la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona, presentada per més d'una cinquena part dels diputats, tots ells del Grup de Convergència i Unió. Té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Bruguera.

**Proposta de constitució d'una Comissió
d'Estudi sobre la Igualtat d'Oportunitats
Home-Dona**

La Sra. BRUGUERA : Senyor President, senyors diputats, senyores diputades, és per a mi un motiu de gran satisfacció que en prendre la paraula per primera vegada en aquesta Cambra sigui per tal de proposar, en nom d'una cinquena part dels diputats de Convergència i Unió i en la confiança que serà sensiblement ampliada, sigui per proposar-los, tal com els deia, la creació d'una comissió d'estudi sobre la igualtat d'oportunitat home-dona.

Tots som conscients que, tant aquí com en d'altres països europeus, encara som ben lluny de la igualtat real d'oportunitats home-dona i que, malgrat que existeixi una legislació bàsica, però no exhaustiva sobre el tema, que l'empari hi ha massa reticències, ens trobem amb els pòsits de molts anys de discriminació, que han conformat una mentalitat i que marquen la generació actual.

Tot i això, no s'escapa a ningú que la creació d'aquesta Comissió és un símptoma de la importància que la nostra societat dona al tema; importància que aquest Parlament recull i fa seva. No és d'estranyar que Catalunya s'afegís molt tardanament a la —diguem-ne— segona onada del moviment mundial de defensa dels drets de la dona, ja que els períodes de dictadura no faciliten, precisament, la participació. Malgrat tot, la sensibilització entorn de la situació de la dona va arribar al nostre país a finals dels anys 60 i a començaments dels 70, i es va iniciar des d'aleshores un procés en el qual han intervingut moltes i moltes persones; homes i dones que han col·laborat dins el marc d'associacions i organismes, en aquests moments podem pensar que a Catalunya sobrepassen els tres-cents el nombre d'entitats i associacions que treballen sobre aquest tema, la tasca dels quals cal reconèixer, no tan sols pel rigor amb què han plantejat el tema, sinó perquè ha provocat unes saludables reaccions i estímuls.

Per això, en proposar aquesta Comissió, pensem en la possibilitat que té i que no hauria de desaproveitar d'acollir personalitats i escoltar organismes destacats en aquest tema, tot valorant els seus coneixements tant en el camp del pensament com en

el de l'estudi i de la recerca, i és evident que, sobre aquesta base, hem d'avançar; hem d'anar més enllà, encarregant, si cal, estudis complementaris, posant-nos al nivell de la dinàmica europea, però, sobretot, no podem descuidar que el nostre Parlament s'afegeixi a un moviment en marxa i que ho fa, bàsicament, per tal de donar-li l'adequat suport legislatiu i els mitjans de control del seu grau de compliment.

Tot això amb la finalitat de participar activament en la conscienciació i en la divulgació d'una problemàtica i de possibilitar mesures i lleis encaminades a la consecució d'uns nivells reals d'igualtat d'oportunitats. Arribats en aquest punt, cal recordar que en un dels camps en què és més visible la manca d'igualtat d'oportunitats és en la del camp laboral i professional; també en aquest sentit caldrà tenir en compte l'experiència dels diferents sindicats, tant pel que fa al seguiment i denúncia de fets i actuacions concretes com de modificacions i noves incorporacions sobre legislació laboral. Des d'una perspectiva institucional cal dir que la creació d'aquesta Comissió permetrà mantenir contactes directes i vehicular informació i ajuts en aquelles comissions existents en d'altres parlaments, molt especialment a la del seu paral·lel, a nivell d'Estat espanyol, així com la del Parlament Europeu. Aquesta comissió es crea —si vostès hi donen el seu vot favorable— amb la voluntat de portar i demanar a les comissions legislatives d'aquest Parlament la seva col·laboració en aquells punts i sectors que els correspongui, ja que els esforços i els avenços que uns i els altres poguessin fer foren debades si no s'aconseguís l'adequat tractament legislatiu. En aquest sentit és important de fer notar, ja des d'ara, el paper del dret civil català. No podem oblidar que, fins fa molt poc, la Compilació del Dret Civil Especial de Catalunya ha estat per a la dona la més progressista i avançada, sobretot pel que fa a l'àmbit patrimonial ja que a causa del règim de separació de béns li proporcionava una més gran independència en comparació del que s'aplicava a la resta de l'Estat. Aquest és un fet que no podem ni volem ignorar, i que malgrat entendre que ara caldrien unes determinades modificacions, som conscients que hem d'anar amb molta cura per tal de fer compatibles aquesta tradició progressista de les nostres lleis amb el patrimoni jurídic-històric del nostre país.

Cal reconèixer, d'altra banda, la tasca duta a terme per la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona, amb la qual aquesta Comissió hauria d'establir una via de diàleg àgil i dinàmica, corresponent d'aquesta manera a l'oferiment que, al seu moment, ens va fer la seva directora, senyora Joaquina Alemany, a les diputades d'aquesta Cambra, així com brindar-li en reciprocitat la creació de la nova Comissió. En resum, per què parlem d'una Comissió d'estudi i no d'una basada en l'article 47 del Reglament d'aquesta Cambra?

Primer, perquè en un primer moment és molt important poder gaudir de la facultat d'escoltar i incorporar persones especialitzades en el tema objecte de la Comissió.

Segon, perquè entenem que un cop definits els punts sobre els quals s'hagi d'actuar legislativament, s'hauria de seguir el procés normal, és a dir, que cadascuna de les iniciatives assumides anés a les corresponents comissions legislatives. Altra cosa seria mantenir la dona en una espècie de *ghetto* de la seva pròpia problemàtica, ben lluny, per descomptat, de la voluntat d'aquesta Cambra.

Tercer, perquè permet mantenir relacions directes amb les

comissions homònimes d'altres parlaments.

Quart, perquè permet que les altres comissions puguin també, paral·lelament, incidir en el mateix tema i, tot multiplicant esforços, avançar més ràpidament.

Cinquè, perquè les seves conclusions poden ser públiques i tots sabem que, en aquest tema, no podem limitar-nos a reformes jurídiques, sinó que els plantejaments han de ser més amplis i un dels factors importants és la difusió que, de determinats aspectes, se'n pugui fer.

Sisè, perquè aquesta comissió pot tenir la durada que els seus membres considerin adient i necessària, així com arribat el moment, si calgués, canviar-la per una altra d'acord amb les conclusions a què hauria arribat la mateixa Comissió.

Finalment, els voldria fer participar de la meva profunda convicció, de la meva absoluta confiança que en un país com el nostre, que estima la llibertat i, per tant, rebutja qualsevol mena de discriminació, d'aquí uns quants anys serà no únicament innecessària sinó també impensable, l'existència d'una comissió que treballi per la igualtat d'oportunitats home-dona. Tot és qüestió de temps, tot és qüestió de veure fins a quin punt volem aquesta igualtat. No dubto que aquesta és la voluntat de tots els grups polítics representats en aquesta Cambra. És amb aquesta seguretat i per un estricte sentit de justícia que els demano el seu vot favorable i unànime per a la creació de la Comissió d'estudis per a la igualtat d'oportunitats home-dona.

Senyor President, senyors diputats, senyores diputades, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Bruguera. Algun grup vol fer ús del dret a fer un torn en contra? Doncs, podran fixar la seva posició els grups parlamentaris per ordre de menor a major. Pel Grup Mixt té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN : Gràcies, Molt Honorable President. Il·lustres senyores i senyors diputats, després d'haver escoltat la defensa de la Proposta i, sobretot, de la brillant i entusiasta defensa dels drets de les dones fetes en el dia d'ahir per les Il·lustres diputades *doña Rosa Fabián* i *doña Rosa Barenys*, se'm fa difícil fer-me la següent interrelació. Serà veritat el que diu Clemenceau : «si vols resoldre un problema, nomena un responsable, però si no vols que es resolgui, crea una comissió». No volem dir amb aquesta reflexió que estem en contra de la creació d'una comissió d'estudi sobre la igualtat d'oportunitats home i dona, perquè tota iniciativa, en aquest sentit, té el nostre suport, però, tanmateix, nosaltres creiem que la igualtat d'oportunitats entre l'home i la dona es troba en la participació activa de totes elles en les diferents comissions, a la vida política i social, en la seva integració plena en el mercat de treball, en l'assoliment de la seva pròpia identitat mitjançant una plena independència personal, econòmica i cultural que li permeti decidir lliurement el seu destí. Mentre siguin les dones les que facin augmentar l'índex d'aturats a partir dels vint-i-cinc anys, no anem pel bon camí. És la solució la creació d'una comissió? Potser hi col·labori, però on rau el problema és en l'educació, la família, l'escola, el món professional i empresarial i, fins i tot, jo diria, sobretot, en l'àmbit polític. És treballant des d'aquests àmbits, en una participació activa de les dones en el seu si i no en un debat paral·lel que podem caminar cap a una plena integració i la igualtat d'oportunitats. No caiguem en el parany de crear un cop més una ficció política per donar a entendre a

les dones que ens preocupem, assolim la responsabilitat com a polítics de fer participar també les dones d'un projecte conjunt de societat on ella ha de ser part activa. Anunciem el nostre suport a la Proposta.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martín Toribio. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM : Gràcies, senyor President. Il·lustres diputades, Il·lustres diputats, el nostre Grup, en primer lloc, vol deixar ben clar que donarà suport a la Proposta de Constitució d'aquesta Comissió per a la igualtat d'oportunitats entre home i dona, però, abans de tot, voldria fer —si se'm permet— dues reflexions molt breus sobre dues coses que van succeir ahir en la primera part del Ple.

En primer lloc, constatar amb astorament que en una altra proposta, en aquest cas la proposta de creació d'una comissió per tractar o per estudiar la situació actual de la formació professional i les perspectives del mercat de treball a Catalunya, que ens sembla de la mateixa importància que la que avui se'ns proposa pel Grup de la majoria, la Diputada que va sortir en nom de la majoria va refusar la proposta de creació d'aquesta comissió amb uns arguments justament contraris als de la Diputada que avui, molt brillantment i amb tota la raó del món, ha defensat la creació d'aquesta Comissió. Ahir se'ns refusava, avui se'ns proposa.

Aleshores, òbviament nosaltres estem d'acord amb la comissió que se'ns proposa avui, i farem unes breus consideracions : també estàvem d'acord —i ho vam manifestar— amb la creació de l'altra Comissió i, en canvi, es va refusar. Aquest Diputat és nou en aquest Parlament i entenien, almenys, i fins potser tenia una certa innocència a pensar que el Parlament de Catalunya assumiria les propostes que eren importants per apropar aquest Parlament a les realitats i a les problemàtiques de la nostra societat i que comptava poc quin grup o quin partit polític les presentava.

Ja sabem —ja ho sabem, tampoc som tan innocents— que, efectivament, la dinàmica de les majories i les minories, doncs, és la que mana; però, entenc que en una situació —i entenem que en una situació— greu com la que passa a la formació professional en el nostre país, era un moment per demostrar que hi havia una sensibilitat a nivell de la Cambra, de tota la Cambra, per aquesta problemàtica, fos quin fos el partit polític que fes la proposta.

La segona constatació és que, ahir, la segona remarca que volia fer, és que també ahir, en les preguntes, en el torn de preguntes oral, doncs, vam tenir ocasió de veure que la Proposta de Constitució d'aquesta Comissió per la igualtat de les oportunitats entre l'home i la dona, doncs, és palpable, és evident, és necessària, és un motiu de conflicte diari a tot el país. Vam veure, a preguntes de dues diputades de l'oposició, doncs, una posició de sortida per la tangent del Govern, constantment, de problemes reals, de manca d'oportunitats entre la dona i l'home en el món laboral, per exemple. Això ens fa pensar que, efectivament, és molt necessària aquesta comissió, i voldríem per a aquesta comissió un funcionament; ja sabem que, de moment, és d'estudi, ja pensem que pot ser per un, dos, tres, quatre mesos que es pot desenvolupar aquest estudi, serà un dels estudis més, en principi —n'hi ha molts—; hi ha

hagut simposis, seminaris, tots els que vulguem; tots els senyors diputats —sobretot els senyors diputats—, doncs, hauríem d'estar, possiblement, més atents a tot el treball d'investigació i de recerca sobre la problemàtica de la dona i sobre la igualtat real i fàctica de la dona en el nostre país, però, per a nosaltres seria molt important que aquesta Comissió fos, pràcticament —i per aquesta via de l'article 49 ho veiem difícil, tal com es proposa, i ens agradaria que fos per la via de l'article 47—, una altra categoria de comissió; però, malgrat tot, estarem d'acord amb aquesta, per un període temporal, perquè ens agradaria que es pogués fer un seguiment rigorós de l'acció del Govern, i de si es compleix o no es compleix el que *de facto* és real en el país que no es compleix, que és una situació d'igualtat d'oportunitats entre les dones i els homes en aquest país. Aleshores, per voluntat d'unanimitat i que realment aquesta Cambra assumeixi amb plenitud aquest tema candent, nosaltres votarem favorablement —com ja hem anunciat— la Proposta d'aquesta comissió. Però sí que ens agradaria més o menys fer constar que hi hagués la intenció, en aquesta comissió, que a posteriori i durant tot el període de l'actual legislatura, d'una manera o d'una altra, es trobés el camí perquè continués existint la Comissió, amb facultats de vigilància, de control, de seguiment i d'incidència real en la problemàtica de la dona en el nostre país.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Colom. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT : Senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, el Grup parlamentari d'Aliança Popular votarà a favor de la Proposta presentada per Convergència i Unió. I voldria dir-li, a l'il·lustríssim senyor Àngel Colom, que estic completament d'acord amb les paraules que vostè ha dit referint-se al Ple d'ahir. Principis tan protegits constitucionalment com la igualtat davant la llei, la no-discriminació per raó de sexe, tal com se'ns diu a l'article número 9.2 i número 14 de la Constitució i l'article número 9.27 de l'Estatut d'Autonomia, correspon als poders públics promoure les condicions d'igualtat. És ben cert que en aquests deu anys s'ha avançat i s'ha fet un gran esforç, considerable; però no ha estat suficient. I vivim avui dia una situació de desigualtat real entre l'home i la dona.

Existeix desigualtat en l'accés al món laboral, en el camp de la cultura, en el de l'educació, en el de la formació, per poder accedir als llocs de responsabilitat, en la presència als llocs de decisió política —si no, vegin ses senyories quantes dones estem en aquesta Cambra, o bé quantes dones s'asseuen en el Consell Executiu. Existeixen diferències reals en les remuneracions, que perjudiquen substancialment la dona, i que hi ha casos que han arribat, fins i tot, a una diferència d'un 30%; diferències en el món rural, a la pagesia i a l'empresa agrària. La taxa de l'atur afecta molt més les dones que els homes, i principalment la dona jove, i ens trobem que és la dona qui majoritàriament treballa a l'economia submergida. En definitiva, hem de reconèixer que la dona viu encara una situació de desigualtat i de marginació, que s'intensifica en les zones de Catalunya menys desenvolupades. Per aconseguir, a la pràctica, la igualtat d'oportunitats amb l'home, hi estem compromesos a col·laborar els poders públics, nosaltres, el Parlament, el Govern de la

Generalitat, tant els homes com les mateixes dones, la societat sencera; perquè el benefici que representa obtenir la igualtat d'aquest percentatge majoritari en la població de Catalunya significa riquesa i benestar per a tots. Hi estem compromesos pel sol fet d'estar integrats a la Comunitat Europea, la qual va elaborar un pla d'acció comunitari, que va del 1986 al 1990, per al foment de la igualtat d'oportunitats. Si és aquesta la responsabilitat que tenim, ens cal sensibilitzar l'opinió pública, que negar o limitar els drets d'igualtat de la dona és totalment injust i constitueix una ofensa a la dignitat humana.

Ens cal millorar la imatge de la dona, perquè, ni som inferiors ni som superiors, senzillament som diferents. Ens cal promoure una imatge d'acord amb la realitat actual. En definitiva, el que ens cal fer és desenvolupar una política per a la dona, tant en l'ordre civil, en el del matrimoni, en l'ambient familiar, en el del món del treball, professional, etcètera. Per tot això, considerem oportuna la Proposta. Però millor encara hauria estat que aquesta comissió, amb què estem d'acord, fos introduïda per l'article número 47 del Reglament, i no el número 49. Crec que el Parlament català no pot quedar enrere en aquest camí per aconseguir la igualtat d'oportunitats entre els homes i les dones, i que cap partit polític pot quedar de simple espectador, sinó molt al contrari, aquesta comissió ha d'avançar conjuntament.

Em resta dir-los —perquè sempre és bo recordar-ho— que, quan Minoria Catalana presentà al Congrés dels Diputats la Proposició no de Llei per la Constitució d'una comissió parlamentària dels drets de la dona, i el Grup Socialista introduí l'esmena per la igualtat d'oportunitats entre homes i dones, fa més d'un any, Aliança Popular va votar favorablement. A ben segur que aquesta Proposta que avui ens ocupa arriba tard, però, senyories, més val tard que mai.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula... (Pausa.) La senyora Fabián té la paraula.

La Sra. FABIÁN : Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, que al Grup d'Iniciativa per Catalunya i a aquesta Diputada ens ocupa i ens preocupa el tema de la igualtat de la dona em sembla que no haig de perdre massa temps a convèncer-los. Per tant, quan vam començar a estudiar el tema de la Proposta de constitució d'una comissió d'estudi, ens vam preguntar si era, aquesta comissió, la necessària, i hem estat dubtant del nostre posicionament de vot fins fa pocs segons; perquè estem convençuts que no és aquest, l'article 49, no és l'article 49 el que s'havia d'utilitzar per introduir aquesta comissió i estem absolutament d'acord amb la posició de la Diputada que ha parlat abans meu i del Diputat senyor Colom, que hauria hagut de ser l'article 47 el que hagués introduït una comissió parlamentària dotada de competències per arribar a fer, a aconseguir efectes més importants, que és el que ha de fer una comissió d'estudi. Però m'ha preocupat moltíssim com ha defensat la senyora Bruguera la constitució d'aquesta comissió d'estudi, perquè ha dit que, en un primer moment, és millor escoltar, i a mi em sembla que en la lluita per la igualtat de les dones no estem, en absolut, en un primer moment; que la lluita feminista a Catalunya és una lluita antiga, consolidada i de la qual formem part una gran

quantitat de dones. Per tant, no estic, en absolut, d'acord que estem en un primer moment. Hi ha moltes dones que han estudiat la problemàtica de la dona i hi ha moltes dones que lluiten per la igualtat de la dona, i fa molts anys. Per tant, si les hem volgut escoltar, si hem volgut llegir el que han escrit, ens sembla que tenim moltíssima informació; que hem de continuar estudiant, em sembla que ningú ho pot negar.

Les altres argumentacions que ha donat la senyora Bruguera, em sembla que cap d'elles, ni que aquesta comissió pugui mantenir relacions amb altres comissions d'altres Parlaments, ni la seva durada, em sembla que, per la via de l'article 47, aquests objectius s'haurien pogut aconseguir igualment.

Per tant, i perquè estem també d'acord amb el que deia el senyor Colom, que ens sembla estranyíssim que avui es defensés aquesta constitució d'aquesta comissió i ahir es rebutgés la de la formació professional, hem estat —hi insisteixo— molt dubtosos de quina havia de ser la nostra posició. Hem decidit, per fi, donar suport a la seva iniciativa, i hem pensat que potser serà bo que el Grup de la majoria, en la mesura que aquesta comissió d'estudi té la possibilitat d'obrir les portes d'aquesta institució a part de la societat que són fora; a mi m'agradaria molt convidar, quan aquesta comissió es creï, dones que, com li deia abans, fa molts anys que pertanyen a la lluita feminista, i així, m'agradaria que en aquesta comissió d'estudi poguéssim escoltar les dones que formen part de la secretaria de la dona dels sindicats majoritaris —Comissions Obreres i UGT—, si més no perquè han estudiat de manera pràctica, de manera quotidiana i de manera real quina és la discriminació de la dona en la societat i en el món del treball; m'agradaria convidar la càtedra de sociologia de la Universitat Autònoma de Barcelona, on un grup de dones fa molts anys que fan uns estudis molt seriosos de la societat catalana i de la desigualtat de la dona en el nostre món.

Per aquesta raó, entre d'altres —perquè també la senyora Diputada de Convergència i Unió pugui veure que realment fa molts anys que estem estudiant aquests temes—, direm que «sí» a la creació d'aquesta Comissió.

De tota manera, amb el que no estem d'acord és que l'altre, la de la via del 47, sigui una cosa que ja veurem, i que dintre d'un temps ja veurem que fa, ja veurem què fem. Em sembla que és important la creació, de manera immediata, d'una comissió parlamentària per la via de l'article 47; i així, m'agradaria que a curt termini —i així ho proposarem—, diferents grups parlamentaris prenguessin, de manera immediata, la creació de la Comissió per a la igualtat de la dona, via article 47, que fos consensuada i que el Grup de la majoria mostrés, quan la votem, el mateix entusiasme que avui —per una que entenem que és petita, necessària, i esperem que no sigui només una cosa de rètol i per quedar bé—, doncs, expressin igualment el mateix entusiasme per evitar un fet que, evidentment, és real: que la dona i l'home a la societat catalana no tenen les mateixes oportunitats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Fabián. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora De Madre.

La Sra. DE MADRE: Señor President, señoría, el reconocimiento de que las mujeres debemos tener los mismos derechos que los hombres para educarnos, trabajar, formar una familia y

participar de las decisiones políticas es un hecho social reciente que se ha ido conquistando a lo largo del siglo XX gracias a los principios democráticos de libertad, justicia e igualdad, y también quiero decir a la lucha de las propias mujeres. Este reconocimiento forma parte de los rasgos que diferencian a las sociedades desarrolladas de las subdesarrolladas o atrasadas y, desde luego, siempre va unido al avance de las fuerzas democráticas y progresistas.

Creo, señorías, que coincidirán conmigo en que, pese al enorme esfuerzo realizado por adaptar el ordenamiento jurídico español al principio constitucional de no discriminación por razón de sexo, todavía hoy la realidad deja mucho que desear, y todavía hoy las mujeres, en puertas del siglo XXI, estamos en situación de una gran desigualdad en relación con los hombres.

Es verdad también que la modificación de las leyes civiles, laborales y penales han venido a ofrecer a las mujeres disfrutar de una situación y de unos derechos que no habíamos disfrutado nunca.

Pero la desigualdad en el acceso a la cultura, a la educación, al trabajo, a la política, a pesar del avance, sigue siendo todavía hoy un problema enorme que padecemos y sentimos las mujeres, en Cataluña, en España, en Europa y en muchas partes del mundo.

El Grupo parlamentario Socialista va a estar de acuerdo y va a votar afirmativamente la creación de la comisión de estudio, a pesar de que hubiéramos preferido que nos hubiéramos puesto ayer de acuerdo todos los grupos parlamentarios —y así lo ofrecimos— para que esta comisión no fuera una comisión de estudio. ¿Por qué decimos esto? Al Partido Socialista y a mi Grupo parlamentario nos parece que la problemática de la mujer, la situación de desigualdad que la mujer todavía padece está lo suficientemente estudiada, es lo suficientemente conocida para que ya no tuviésemos que estudiar más, sino para que esta Cámara se pusiera a impulsar, controlar, hacer un seguimiento, desarrollar y aplicar normativas que favorecieran la no discriminación y la igualdad entre los sexos. Es posible que a los señores diputados que soportan al Gobierno les venga bien hacer repaso de deberes y estudiar para que tengan en cuenta o tengan mayor conocimiento de esta situación que en Cataluña —voy a concretarme a Cataluña, este es el Parlamento soberano de Cataluña— padecemos todavía las mujeres. He dicho los señores diputados, que no las señoras diputadas, porque considero que las señoras diputadas tienen muy claro también cuál es la situación de desigualdad que padecen las mujeres, unas por razón de clase, otras también por razón de sexo.

A pesar de que, como decía anteriormente, nos hubiera gustado más que esta comisión no fuera de estudio, la vamos a votar favorablemente porque más vale pájaro en mano que ciento volando, y, además, además, ya anuncio aquí que vamos a presentar, junto con los demás grupos que así se han manifestado anteriormente a mi intervención, la creación de una comisión permanente de legislatura que impulse, promueva, desarrolle, haga control de las políticas del Consell Executiu, si es que las tiene, en relación a la promoción de la igualdad entre las mujeres y los hombres en Cataluña y, además, además, nos parecía innecesaria la comisión de estudio, ya que la Comissió Interdepartamental de la Dona, creada hace dos años en este mismo Parlamento, tiene funciones

—competencias y funciones— como para haber estudiado, desarrollado y, en mi opinión y en opinión de mi Grupo parlamentario, haber hecho posible que esta Cámara ya hubiera legislado medidas de acción positiva, como han hecho ya otros parlamentos autonómicos, el Congreso de los Diputados y el Senado, y también la Comunidad Europea, pero, como decía, lo vamos a aceptar como mal menor.

Y hablando de la Comisión Interdepartamental de la Mujer, quiero hacer lectura porque el lenguaje, el léxico, la palabra escrita también forma sensibilización en la población y también entre los ilustres señores diputados. Dice en su artículo tres que «la Comisión Interdepartamental estará compuesta por : el Presidente de la Generalitat», nada de guión-Presidenta —a lo mejor en alguna ocasión hay cambio de sexo en la Presidencia de la Generalitat—, «el Director de Asuntos Generales Interdepartamentales», no pone Director-Directora, «un Director Ejecutivo», no pone una Directora Ejecutiva, «un representante de cadascun dels departaments i un secretari», ni tan siquiera en esta ocasión la Comisión Interdepartamental se dota de secretaria, podría ser positivo además, teniendo en cuenta la connotación que tiene la palabra, pero, señorías —y lo digo muy seriamente—, creo que nos habremos de habituar a cambiar también la palabra escrita, a cambiar también o poner o añadir «diputado-diputada; director-directora», porque es una buena manera también de sensibilizar a la población.

Repito : la vamos a votar afirmativamente, pero por un tiempo —y lo pido desde aquí— que sea no superior a los tres-cuatro meses, porque nos parece que durante este periodo es tiempo suficiente como para que las personas que quieran venir al Parlamento a informar, a tenor de la petición de la misma comisión o porque se nos solicite o se le solicite a la Comisión, tengan tiempo de informar, se pueda estudiar, pero que una vez esto esté hecho —y no creo que se tenga que tardar demasiado tiempo en hacer esto— podamos ponernos a trabajar desde esta Cámara en aras a conseguir la igualdad entre los hombres y las mujeres, y, además, también me gustaría que esta comisión no hubiera tenido que introducir la palabra «igualdad de oportunidades» porque nos parece que en situación de desigualdad no se puede tratar igual a quienes son desiguales entre sí. Esta comisión de estudio, o la futura que se cree, debería de ser una comisión para la igualdad, no de oportunidades, señorías, porque todavía en esta Cámara el Consell Executiu no ha aprobado ningún plan de acción positivo para hacer que las mujeres se coloquen en situación de igual, para ya, a partir de aquí, tener igualdad de oportunidades. Repito : queremos que esa comisión sea una comisión que trabaje no por la igualdad de oportunidades, sino por la posibilidad de crear medidas de acción positiva que coloquen a las mujeres en situación de poder disfrutar después, junto con los hombres, de igualdad de oportunidades.

Además también, señorías, quiero añadir aquí —porque es bueno decirlo— que las mujeres no sólo queremos acceder al mundo de lo público, no sólo queremos tener acceso a la educación, al trabajo, a la cultura, al deporte, a la política. Las mujeres queremos también que sean ustedes, los hombres, quienes vengán al mundo de lo doméstico, porque, si no, señorías, las mujeres siempre tendremos una doble o triple carga. Sería bueno que la sociedad democrática, que la sociedad fuera más

participativa en todos los ámbitos de la vida. No se trata sólo de que las mujeres corramos a acceder a puestos a los que todavía hoy tenemos muchas dificultades, sino que nos encantaría poder ir de la mano de los hombres al mundo de lo doméstico, al mundo de lo privado, al mundo de los afectos.

Señor Presidente, señorías, muchas gracias.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora De Madre. S'ha acabat el torn d'intervencions dels grups per fixar posició; podem procedir a la votació.

Els senyors diputats que estiguin d'acord amb la constitució d'aquesta comissió d'estudi, que es posin drets.

La constitució d'aquesta comissió ha quedat aprovada per unanimitat.

Proposta de constitució d'una Comissió d'Investigació sobre els Jocs dependents de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes

Passem, senyories, al novè punt de l'ordre del dia, que és Proposta de constitució d'una comissió d'investigació —faig notar aquí que en la convocatòria, en l'ordre del dia, figurava «estudi», va ser un error merament tipogràfic— sobre els jocs dependents de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, presentada pels Grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya, Mixt, Esquerra Republicana de Catalunya, i Socialista.

Per defensar aquesta Proposta, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sala (*Remor de veus.*)

El Sr. SALA : Senyor President, senyores i senyors diputats, el 23 de desembre de l'any passat una decisió del Grup majoritari, traduïda en una votació del Ple de l'anterior legislatura, va decidir liquidar les tasques de la Comissió d'Investigació del Joc, creada dos mesos abans.

Nou mesos després d'aquella data, aproximadament un any, a l'any de l'aniversari que es va començar a parlar del joc en aquest Ple del Parlament, quatre grups d'aquesta Cambra tornen a demanar la constitució d'aquesta Comissió d'Investigació.

La raó principal per fer això jo crec que és òbvia, la raó principal és que com a conseqüència de les condicions imposades pel Grup de la majoria al funcionament de la Comissió d'Investigació del Joc de l'anterior legislatura, aquesta no va, ni de molt, assolir els objectius que van justificar la seva creació i, per tant, és lògic que en una nova legislatura es torni a plantejar aquesta creació. Han quedat clares moltes coses, durant els mesos que la Comissió va funcionar i després dels mesos que la Comissió va funcionar. Va quedar clar, per exemple, que s'havia donat a una empresa privada un contracte abusiu, escandalosament privilegiat per a aquesta empresa, que li garantia uns beneficis absolutament injustificats, de milers de milions de pessetes —nosaltres ho valoràvem en més de 30.000 milions. Va quedar clar que aquesta empresa no reunia, aquesta empresa Luditec, no reunia cap de les condicions econòmiques, empresarials ni jurídiques, que justificaven aquesta concessió; que els socis d'aquesta empresa —encara no coneguts de veritat fins al final— presentaven perfils clarament obscurs —els socis catalans, els socis espanyols, els socis internacionals, molt especialment els socis internacionals. Van quedar clares moltes coses, però en van quedar encara moltes per aclarir i,

sobretot —molts detalls per aclarir—, i, sobretot, van quedar per aclarir les grans qüestions : van quedar per aclarir el qui i el perquè; va quedar per aclarir —i queda encara per aclarir— qui de veritat es beneficia del negoci del joc a Catalunya, qui de veritat se'n beneficia, qui hi ha darrere de tot el «tinglado» d'empreses instrumentals, i, sobretot també, el perquè, per què el Govern de Catalunya va fer cessió a una empresa privada d'un contracte tan escandalosament negatiu.

Vostès han hagut de reconèixer després que el que l'oposició deia a la legislatura passada era veritat. Han canviat el Conseller responsable —el senyor Bassols ja no és el Conseller responsable—; el Director del Joc en aquests moments ja no és el Director General del Joc que era; sembla que molt aviat el Director General de l'EAJA, el senyor Vilarrubí, deixarà de ser Director General de l'EAJA, i amb aquest intent, jo diria una mica desesperat, infantil, de tapar els rastres, d'intentar tapar-se la consciència, fins i tot pretenen canviar l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes de Conselleria i es pensen —infantilment— que intentant protegir-la sota el nom de Benestar Social, seran capaços de tapar tot el que hi ha darrere d'aquesta qüestió. Vostès mateixos ho reconeixen, però també el poble de Catalunya ho reconeix : ho reconeixen les enquestes, les seves, les nostres, les dels mitjans informatius, que deien i continuen dient que el poble de Catalunya molt majoritàriament està en contra de la política del joc del Consell Executiu. I ho diu, a més, amb l'enquesta més clara, més evident, que és l'enquesta del ciutadà que cada dia compra o deixa de comprar la seva butlleta.

El senyor Jordi Pujol en un Ple d'aquest Parlament ens va dir que aquest any s'ingressarien al Tresor de la Generalitat 8.000 milions de pessetes pel joc. El senyor Basáñez va ser més prudent —sensatament més prudent— i ja ens va presentar una xifra de 6.000 milions de pessetes, però es va quedar curt perquè, de veritat, el que sembla que ingressarem aquest any seran 4.000 milions, la meitat del que el President de la Generalitat deia. El poble de Catalunya ha deixat de comprar aquesta loteria perquè no es fia ni dels seus resultats ni de la seva destinació.

I amb això jo crec que n'hi hauria prou per constituir la Comissió. Però jo crec que des que la Comissió es va liquidar fins avui han anat passant coses, més coses, perquè la veritat del joc, que no va poder aflorar durant les tasques de la Comissió, ha continuat aflorant. Ahir ens assabentàvem que el senyor Carpataux, soci del senyor Toulorge i soci del senyor Barrett a l'empresa Imperial Trading, que, quan aquí es va plantejar en el seu moment, semblava que era una persona d'impecable comportament, resulta que ha estat processat, ha estat processat per l'afer de la Caixa Hipotecària de Friburg. El soci d'aquestes persones a les quals el Govern de Catalunya els ha cedit una part molt important del joc a Catalunya, ha estat processat a Suïssa —potser no serà condemnat, però ha estat processat, cosa que es va desmentir al seu moment—, per la justícia suïssa, per l'afer de la Caixa Hipotecària de Friburg.

Ens hem continuat assabentant de la xarxa d'empreses instrumentals al voltant de la Imperial Trading, s'ha anat ampliant aquesta xarxa, encara no ha acabat, s'ha anat ampliant. Durant la Comissió —vostès se'n recorden— vam començar amb la Imperial Trading. De la Imperial Trading, ens vam assabentar que darrere de la Imperial Trading estava la Mantelletta,

propietat dels mateixos; que darrere de la Mantelletta, pràcticament al final de les tasques de la Comissió ens vam trobar amb la Mosetta, i aquí vam acabar, perquè la Comissió va ser liquidada.

Després de la Mosetta, que era la pantalla de la pantalla de la pantalla, després de la liquidació de la Comissió ha aparegut una altra empresa la Dentech, que, a més, resulta que ha entrat amb un joc curiós de canvi de noms amb la Mosetta, que ja no està instal·lada a Friburg ni a Belfast, que eren les dues localitats que coneixíem; en aquests moments ja està instal·lada a les Illes Jersey, a les illes anglonormandes; hem canviat, ja hem saltat el mar —encara no hem arribat a l'altra banda del mar, que hi arribarem, a l'altra banda del mar, amb comissió d'investigació o sense, a l'altra banda de l'oceà, vull dir, a l'altra banda, però encara ens hem quedat a les illes anglonormandes. Ja tenim la Dentech, una altra empresa instrumental, ja tenim la pantalla de la pantalla de la pantalla de la pantalla, que també és propietat del senyor Barrett, i aquesta empresa Dentech, al marge de fer de pantalla de pantalles, fa una altra cosa —també nova, tampoc no ho sabíem en el moment de la Comissió d'Investigació del Joc— : és l'empresa que factura les butlletes de la Loto Ràpid al doble del preu del seu cost. Les butlletes valien, segons ens va dir aquí el Conseller Bassols, 5,75 pessetes —segons ell—, es paguen a 5,75 pessetes, hi ha dades absolutament aclaparadores, com nosaltres vam llegir, que s'han conegut després, segons les quals no hi ha pràcticament cap loteria en el món que pagui les mateixes butlletes que vostès estan pagant aquí a 5,75 pessetes, per sobre de les 3 pessetes, totes costen per sota de les 3 pessetes; s'esta pagant un preu addicional, extra, de 2,75 pessetes per butlleta, i no estem parlant d'una minúcia, perquè aquí s'estan movent 200 milions de butlletes l'any en aquest any passat; això estem parlant d'uns beneficis, beneficis, injustificats sobre preu de quasi 600 milions de pessetes. Doncs aquest sobrepreu, que va a parar a butxaques que **no** sabem quines són, resulta que no els cobra la fàbrica del Canadà que les fabrica, sinó que els cobra aquesta empresa Dentech, instal·lada a les illes anglonormandes. Beneficis extraordinaris, beneficis absolutament injustificats que van a parar a les butxaques d'una pantalla de la pantalla de la pantalla d'un dels socis de Luditec. D'això, ens n'hem assabentat després. I ens n'hem assabentat que un altre dels socis de la Luditec, no la Imperial Trading, Inversions Ponent també apareix barrejada amb empreses-pantalla, i apareix, per exemple, barrejada —ens n'hem assabentat després— amb una empresa panamenya —Casinos Consul— que també té ramificacions a Liechtenstein, a Vaduz, i a d'altres paradisos fiscals europeus, perquè està radicada al Panamà. I ens hem assabentat d'una altra empresa i xarxa d'empreses instrumentals associada i vinculada als Casinos i a Inversions Ponent, la segona de les potes de la Luditec : el grup Trébol.

El grup Trébol, el grup Trébol, instal·lat a Lausanne, una altra ciutat Suïssa —estem recorrent la geografia dels paradisos fiscals, senyores i senyors diputats, com vostès poden veure—, el seu secretari és el senyor Ponset, vinculat al senyor Barrett; el seu vice-president és un príncep armeni, del qual tornarem a parlar en aquesta Cambra aviat, el senyor Kutuchua, que resulta que és el membre del consell d'administració d'Inversions Ponent i és el marit de la propietària d'Inversions Ponent (*rialles*), també vinculats entre si... Doncs, dona la

causalitat que aquesta empresa Trebol, vinculada a l'altra pota, aquesta xarxa d'empreses instrumentals Trebol, vinculada a l'altra pota de la Luditec, resulta que és l'empresa on se'ns diu que el senyor Vilarrubí, fins ara director general de l'entitat, hi anirà a treballar. I és l'empresa de la qual se'ns diu també, se'ns diu també als mitjans d'informació, que, d'alguna forma, està vinculada o està participant en el procés de concessió dels parcs d'atraccions. Una altra pota, senyores i senyors diputats, vinculada a empreses instrumentals.

I m'estic deixant, per no passar-me del temps, i estic parlant dels macronegocis, dels macrotemes, dels grans negocis i m'estic deixant les minúcies, els petits negocis, m'estic deixant les empremtes de diputats d'aquesta Cambra, per exemple, com el senyor Paül González o del primer tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Mollerussa, el senyor Cuberes, que són subministradors del material gràfic de Luditec, sense cap tipus d'explicació i sense cap tipus de raó, i quan es demanen explicacions en aquesta Cambra amb preguntes aquestes explicacions no es donen. I podria parlar de moltes d'aquestes coses, però no vull passar-me del temps.

I tenim una última raó per parlar d'això i per tornar a demanar la constitució de la Comissió d'Investigació del Joc, que fa referència a la tercera de les potes, hem parlat de dues, n'hi ha una de tercera.

La tercera de les potes és Casinos de Catalunya, és el senyor Suqué. El senyor Suqué, senyores i senyors diputats, persona clau en tota aquesta història, persona molt important en tota aquesta història, president d'Inverama, de Casinos de Catalunya, persona titular del *holding* de casinos d'aquest país, president de Luditec, va enganyar, va dir mentida a la Comissió d'Investigació del Joc; va dir mentida en un tema extraordinàriament important.

El senyor Suqué, en una pregunta d'aquest Diputat sobre les seves vinculacions amb el senyor Paul Baron a l'empresa Luditec, va afirmar taxativament: «Paul Baron va ser el tècnic que vam contractar nosaltres, Casinos, l'any 78. El senyor Paul Baron va ser qui va agafar un contracte de quatre anys amb nosaltres i que després va desaparèixer del mapa i no l'he vist mai més», en aquell moment era el Director General del Joc, l'any 78, quatre anys, l'any 82: «no l'he vist mai més».

En un escrit que em dirigeix l'advocat del senyor Suqué, el senyor Pau Molins i Amat —suposo que germà del Conseller d'Ordenació del Territori i Obres Públiques—, una carta com totes, moltes d'aquestes cartes que aquests senyors de Luditec, de la Imperial Trading acostumen a utilitzar, cartes amenaçadores, amb *amagos* de querelles, s'han fet molts *amagos* de querella en tot aquest tema, curiosament aquesta carta diu que el senyor Baron és un mafiós, qualifiquen ells —l'advocat del senyor Suqué i, per tant, el senyor Suqué— el senyor Baron com un mafiós perquè diu: «en tractar de la connexió de Casinos amb el mafiós Paul Baron», això no ho diu entre cometes, ho diu taxativament, torna a reafirmar que el senyor Baron no va tenir contactes amb el senyor Suqué a partir de l'any 81.

Jo tinc un certificat emès per la Direcció General de Jocs i Espectacles, segons la qual es modifica la clàusula tercera de la llicència d'obertura i de funcionament del Casino de Lloret de Mar, propietat del senyor Suqué, com tothom sap, que es modifica el 5 de gener del 87 i, en aquest escrit, la clàusula tercera modificada i per tant actual, diu que: «L'assessor general de

joc del Casino de Lloret és el senyor Paul Baron», l'any 87. El senyor Suqué, senyores i senyors diputats, va dir mentida en aquesta Cambra, va faltar a la veritat en aquesta Cambra, va faltar al respecte a una Comissió del Parlament, i el Parlament, per totes les raons que he dit, però també per aclarir si això és cert, si un ciutadà d'aquest país poc anar a una comissió del Parlament a dir mentides davant d'aquesta i quedar absolutament impune, té l'obligació, per restablir la seva dignitat i per transmetre al poble de Catalunya la veritat sobre la situació del joc a Catalunya, de tornar a constituir la Comissió del Joc i poder presentar definitivament la veritat sobre el que està passant, què està succeint amb els diners del joc dels ciutadans d'aquest país.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sala. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors diputats, pujo a aquesta tribuna amb cansament, molèstia, basqueig, basca, nàusea, sacietat i avoriment (*remor de veus*) i després de sentir la indigna al·lusió que s'ha fet a un diputat del meu Grup parlamentari hi hauria d'afegir que hi pujo amb indignació, perquè el que s'ha fet ha estat una barbaritat i un «infundi» el que s'ha dit, que, per cert, la traducció al català d'«infundi» és falòrnia.

Dit això, deixin-me analitzar exactament de què es tracta, senyor Sala. Es tracta o bé d'un rebolcar-se en el que he dit abans que provoca en mi la molèstia, el basqueig, la basca, la nàusea i la sacietat, es tracta, potser en la interpretació més benèvola, que vostè és l'instrument de diverses coses —algunes van sortir també en els mitjans de comunicació— però, en la més benèvola és l'instrument d'una lluita per un mercat en la qual l'entitat que ens ocupa deté el 3%. El 3%. I vostè, suposo, que està defensant la resta de percentatge, almenys la part pública de la resta de percentatge. I li demostraré això que dic, eh! Vostès, a bombo i platerets van anunciar que havien aconseguit que el Congrés del PSOE passés una resolució —aquí tinc les actes del Congrés, els documents editats després— que diu, concretament, a la pàgina 93, diu: «La fiscalidad sobre el juego» —reconeix obertament que el joc públic és un fet fiscal— «debe perseguir fines desincentivadores», molt bé, «no exclusivamente recaudatorios, por ello los socialistas consideramos necesario regular el fomento del hábito del juego así como su publicidad en los medios de comunicación.» Perfecte, racional. Nosaltres ho vam proposar des d'aquesta tribuna en aquell famós debat sobre el joc. I nosaltres ho vam proposar al Congrés dels Diputats, vostès hi van votar en contra després d'aprovar aquesta resolució del Congrés. Però això són paraules, fins aquí, només són paraules i votacions. Ara li diré les xifres, senyor Sala. Les xifres són que la inversió —o despesa— en publicitat de les activitats de joc dependents de l'ONLAE (Organismo Nacional de Loterías y Apuestas del Estado) ha evolucionat des de l'any 86 fins a l'any 88, fins al mes de juliol del 88, de la següent manera: 1.000 milions l'any 86, 1.468 milions fins al juliol del 88. Si comparem mesos similars ens trobarem amb un augment d'un 127%. La despesa conjunta en publicitat de l'ONLAE i de l'ONCE puja, fins al mes de juliol del 88, 2.687 milions de pessetes, en set mesos, 2.687 milions de pessetes. La despesa en publicitat de les activitats de joc gestionades per l'EAJA, com

que nosaltres sí que ens creiem que s'ha de desincentivar, aquesta temàtica, són 150 milions de pessetes en els mateixos mesos.

És clar, això, segurament, que és una prova d'ingenuïtat, d'innocència, molt més grossa que aquella que abans ens deia el senyor Colom, perquè això el que fa és perjudicar, no fer que hi hagi menys joc, el joc és el mateix i les xifres ho comproven, les xifres del joc es pot comprovar perfectament, sinó, simplement, que amb més participació del joc, dels ingressos fiscals del joc vagin a parar als jocs gestionats per l'ONLAE. I nosaltres, creient-nos, honradament, que els socialistes farien allò a què es van comprometre a fer en el seu Congrés, resulta que no fem publicitat dels nostres jocs i llavors som sotmesos a la pressió del *cuponazo*, al cap de pocs dies del debat del joc en aquest Parlament, vostès van llançar..., vostès no, el seu Govern van llançar el *cuponazo*. (*Remor de veus.*)

Escolti'm, això és una perla deliciosa. Ja se sap que l'europeisme del PSOE és objecte avui d'un acudit que té, pràcticament, el valor d'editorial —de vegades els acudits dels diaris tenen valor d'editorial— d'un conegut humorista que diu : europeisme, el tren ràpid Madrid-Sevilla i després, d'aquí uns quants anys farem, em sembla que proposa l'Alacant-Palma de Mallorca, o Màlaga-Palma de Mallorca. Molt bé, però, és que, és clar, l'europeisme es concreta en utilitzar la idea d'Europa per promoure el joc. El Govern del PSOE està decidit, sembla, que a proposta de l'ONLAE es produirà de forma immediata el primer sorteig d'una loteria europea, a Madrid. És a dir, l'europeisme a vostès els porta a fer servir aquesta idea per promoure el joc, el seu joc, el joc que gestiona l'ONLAE i, llavors, ens acusen a nosaltres de no sé quines coses, és a dir, la fosca claredat, en relació amb un joc que representa el 3%. Però, miri, després del *cuponazo*, després de la loteria europea que, per primera vegada se celebra a Madrid, resulta que, finalment, passa allò que jo vaig pronosticar des d'aquesta tribuna, que vostès installen màquines per vendre més fàcilment, amb més penetració en el mercat, les seves loteries primitives i aquestes coses i que, concretament, es comencen a instal·lar a Castelló. Això són dades concretes i comprovables, es comencen a instal·lar a Castelló amb la idea d'estendre-ho a tot el país, tal com es va anunciar des d'aquesta tribuna.

Bé, senyores i senyors diputats : cansament, basqueig, basca, nàusea, sacietat (*remor de veus*), vostès promocionen el joc, a vostès no els fan cas, a vostès els diuen sí, sí, ja els aprovarem aquesta resolució... l'endemà d'aprovar les resolució, les decisions del Govern són exactament contràries a la decisió que vostès van vendre com un gran avenç.

Però, entrem en el tema de si es crea o no la comissió d'investigació... (*Remor de veus.*) Home, no, escolti, és molt senzill sap, ara, ara... És senzillíssim, perquè l'únic que ha hagut de fer per buscar models ha estat buscar les respostes a les peticions de comissions d'investigació que vostès donen quan se'ls fan a Madrid (*forta remor de veus*). Miri, ja ho veurà, és divertidíssim, escoltin, escoltin... (*remor de veus*), n'hi ha poquetes, aquí, perquè és una simple selecció, és allò que en deien «un florilegi».

Miri, el senyor..., resposta que dona el Diputat senyor Moya a la proposta del senyor Ramallo per crear una comissió d'investigació sobre Rumasa —també hi ha moltes complicacions empresarials, a Rumasa, també, també... Diu : «Esa petición

de la comisión de investigación mucho nos tememos que no tiene nada que ver con las solicitudes de clarificación, sino con el deseo más bien encubierto de tener una cierta plataforma política donde no sacar las ideas claras, sino salir más confuso, porque, en definitiva, tengo la impresión de que a eso dirige usted la estrategia cuando sube a esta tribuna.» És a dir, no es tracta de clarificar res, diu el senyor Moya, no es tracta de clarificar res, es tracta, simplement, de fer garbuix.

Resposta del Diputat senyor Cuesta Martínez a la petició de crear una comissió d'investigació sobre el cas Nani, diu : «Hay precedentes muy claros en los cuales de las comisiones de investigación lo único que ha deducido ha sido mayor confusión a la opinión pública porque, en ocasiones, ha habido un desleal comportamiento a través de la filtración permanente». Això s'aplica, perfectament, a la passada Comissió d'Investigació. I no solament la filtració permanent, sinó la filtració permanent falsa, escandalosament falsa.

Resposta del senyor García Plaza a la petició de crear una comissió d'investigació sobre el vaixell Cason i ens diu —aquesta és meravellosa—, ens diu : «Una comisión como la propuesta no busca la verdad de los hechos», diu : «más parece que se busque salpicar a quien pueda. Por otra parte, a la vista de las experiencias en esta Cámara, aceptar la proposición sería una ingenuidad y los socialistas tenemos, en este momento, la cuota de ingenuidad cubierta.» Nosaltres també. (*Rialles.*)

Diu, resposta a la Proposta d'una comissió d'investigació sobre el GAL, i diu : «En definitiva, señor Sartorius» —la proposta era del senyor Sartorius— «sé que no le voy a convencer nunca, pero hay una cosa que le quiero decir y en la que usted juega con ventaja —como juega con ventaja siempre la oposición— : ustedes chutan a balón parado y chutan a balón parado porque si meten gol es un golazo, de primera división; ahora, si sale fuera no pasa nada, algo ha desgastado al Gobierno, algo habrán conseguido ustedes, pero no pasa nada». Per tant, vinga, comissions d'investigació, aquí. És clar, vostès diuen això.

I, finalment —i ja no els en lleigeix més—, una comissió de seguretat sobre les ambaixades —acabo, senyor President, només lleigeix una cita curtiíssima— : «El Grupo parlamentario Socialista estima que su petición de creación de una comisión especial no está justificada, porque la Cámara tiene mecanismos suficientes para tranquilizar la preocupación de sus señorías».

Acabo, senyor President, dient que la Cambra té mecanismes suficients per demanar la informació que calgui sobre els temes del joc a través dels mecanismes ordinaris. Per tant, com que tots els objectius que vostès diuen a Madrid sobre comissions d'investigació s'apliquen exactament en el cas que ens proposen, nosaltres hi votarem en contra.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Subirà. Torn de fixació de posicions per part dels grups parlamentaris. Pel Grup Mixt, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Senyor President, moltes gràcies i molt breument. Jo faré la meua intervenció des de l'escó, no fos cas que aquest Diputat fos afectat per tot aquest seguit de sensacions que afecten (*rialles*) el Portaveu del Grup de la majoria d'aquesta Cambra; deixem córrer una mica l'aire, com que després sí que hi haig de pujar, aquesta intervenció la faré des d'aquí.

Bé, jo només diré dues coses : jo crec que estem entrant en una dinàmica que no és convenient per a aquesta Cambra —sí que convé, òbviament, als interessos de Grup de la majoria. Senyor Subirà, les barbaritats que fa el PSOE al Parlament de Madrid, concretament les barbaritats que fa el Govern del PSOE en la qüestió del joc —que les fa, i grosses—, no legítimament, de cap de les maneres, les barbaritats que fan vostès, també, i grosses, en el joc a Catalunya.

Vostès diuen —els socialistes i vostès— que tenen, sembla ser, les cotes d'ingenuïtat cobertes, i algunes altres. Vostè, senyor Subirà, diu que hi ha mecanismes reglamentaris en aquesta Cambra per tal d'assolir la informació que els parlamentaris necessitem sobre aquesta i sobre d'altres matèries. I això sap, senyor Subirà, que és inexacte.

Nosaltres, el grup de parlamentaris del CDS, home!, estem donant constatació que tenim una certa mania a fer preguntes, i cada dia rebem, senyor Subirà, respostes que res tenen a veure amb les preguntes que nosaltres fem. Li posaré un exemple : nosaltres, fa un mes, vam fer dues preguntes sobre la qüestió dels parcs d'atraccions a Catalunya. La resposta que hem rebut del Govern, del Consell Executiu de la Generalitat, és cap concreció, senyor Alegre, cap concreció i tota una filosofia del lleure —una filosofia del lleure—, cap dada. I tres dies després, senyor Alegre, vostè ha comparegut davant de la premsa, que li interessa molt més que aquesta Cambra —molt més que aquesta Cambra—, i li ha donat pèls i senyals d'un determinat projecte de llei, que suposem que no farà res més que legitimar unes actuacions ja consolidades. Per això, senyor President, senyores diputades, senyors diputats, perquè creiem —com creu tot el poble de Catalunya— que, en la matèria del joc, no tot és precisament clar —no tot és precisament clar, i, per aquesta vegada vull ser moderat—; per això, nosaltres hem signat aquesta Proposta de comissió d'investigació a la qual donarem suport a l'hora de votar.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Latorre, encara que em veig obligat a recordar-li que vostès no són el Grup parlamentari del CDS, sinó del Mixt, que són del partit del CDS. Gràcies.

Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM : Gràcies, senyor President. Senyors diputats, senyores diputades, també seré molt breu i des de l'escó, perquè la filosofia que sobre el tema de la política del joc té el nostre partit, em penso que va quedar prou clara, prou precisa, en l'anterior legislatura. I que cuegi el tema, doncs, és important, i per això nosaltres voldríem que es constituís aquesta comissió, aquestes dues comissions —la que tractem ara i la que tractarem en el punt següent—, doncs, és molt important. Però nosaltres també, efectivament, comencem —i de veritat— a estar molt cansats que s'estableixi un joc de despropòsits entre el Govern de Catalunya, que carrega automàticament quan hi ha una proposta que ve del Grup Socialista totes les culpes al que, efectivament, de barbaritats fa el PSOE en el Govern d'Espanya, i que es faci el mateix des del partit dels Socialistes en relació amb el que fa el Govern de Catalunya. I ho dic perquè —coincideixo amb l'Il·lustre Diputat senyor Latorre— em sembla que és una dinàmica que no és bona per a aquesta Cambra, en absolut.

Aquí estem en el Parlament de Catalunya que, alguna Diputada ha dit abans que era sobirà; no, no és sobirà, per desgràcia, aquest Parlament de Catalunya —sobirà en el bon sentit de la paraula, malgrat que en l'altre sentit també ho és, eh? Dic això perquè em sembla que en aquest Parlament convé que es tinguin clares quines són les competències que tenim —i se'ns recorda permanentment—, i estem parlant del joc a Catalunya. I en parlar del joc a Catalunya —per això nosaltres hem signat la petició d'aquestes dues comissions—, ens sembla que hi ha una sensació, en el conjunt de la població de Catalunya, que les coses no són clares; i, de fet, no són clares; perquè hi ha versions d'un color i d'un altre. Aleshores ens sembla absolutament prudent i absolutament responsable i rigorós que es constituïssin aquestes dues comissions. Ja hem vist que per part de la majoria això se'ns denega i, doncs, no aconseguirem que siguin un fet, però la nostra intenció era clara específicament en dues qüestions : per què demanàvem i per què demanem aquesta comissió? En primer lloc, perquè hem volgut intuir —i jo, ja que parlem d'innocència, no voldria que avui s'adjudiqués aquesta benigna innocència al nostre Grup parlamentari—, però altra vegada hem volgut intuir un canvi de filosofia en el Govern, en donar la intenció, en dir que totes les competències del joc —almenys l'EAJA— passaven a la Conselleria de Benestar Social. Voldria dir, o implica això, que hi ha una visió o hi ha una intenció correctora de la política del joc del Govern? És una pregunta que ens fem i ens agradaria que fos positiva; o sigui que indiqués que hi ha una intenció correctora; mai és tard per corregir, sempre és bo i és de savis rectificar; i ens agradaria que, efectivament, això representés un inici d'un camí diferent en la política del joc a Catalunya. Per això ens semblava que era important que hi hagués dues comissions que fessin el seguiment específic d'aquest tema.

I l'altre tema, l'altra raó és —que, com he dit abans, hi havia una posició de desconfiança que detectem a nivell popular—, doncs, precisament la transparència. El tema del joc i desconfiança en la política de joc per a nosaltres implicaria que hi hagués una transparència informativa per aclarir, durant aquesta legislatura, quines són les polítiques concretes, on van destinats els beneficis, si, per exemple, els minusvàlids —que se'ns han dirigit a tots els grups d'aquesta Cambra, moltes vegades, diferents col·lectius— entraran o no entraran, seran beneficiaris o no seran beneficiaris, o altres col·lectius que d'alguna manera hauria d'atendre el Govern de la Generalitat. Doncs, totes aquestes qüestions, ens sembla que serien prou importants perquè es creés aquesta primera i l'altra comissió d'investigació i d'estudi sobre la temàtica del joc a Catalunya. Per això nosaltres expressarem el nostre vot afirmatiu a l'hora de la votació d'aquesta i de l'altra proposta.

Gràcies, senyor President. Gràcies, il·lustres senyores diputades i diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Colom. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras. (Pausa.)

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha manifestat reiteradament el seu interès perquè els jocs i apostes de la Generalitat i la seva gestió siguin informades per la més clara i absoluta transparència, i que els beneficis d'aquests jocs i apostes siguin destinats, en la seva totalitat, a benestar social a Catalunya.

En aquest sentit, coincidim amb els objectius, les intencions i l'esperit de la Proposta del Grup Socialista, i, la passada legislatura, en l'amplíssim debat que es va produir en aquesta Cambra sobre el tema del joc, que va tenir, sens dubte, un ressò sense precedents en els mitjans de comunicació, i que va donar lloc també a una sensibilització i a una informació del públic, que jo diria també sense precedents a Catalunya, al llarg d'aquest debat el nostre Grup va fer contribucions significatives a l'anàlisi i a la investigació de la problemàtica del joc, i ja en aquell moment vam manifestar les nostres fortes reserves, tant en aspectes jurídics com financers, també respecte a la proliferació de jocs i apostes. Nosaltres, evidentment, ens ratifiquem totalment en tot, tots i cadascun dels punts que vam presentar i defensar en la Comissió d'investigació que en aquell moment es va crear, i així ho vam manifestar en aquest Ple per boca de l'anterior portaveu d'aquest Grup d'Aliança Popular.

La situació actual podria ser —però no ho és— la calma després de la tempesta. Després de sentir l'Il·lustre Diputat del Grup Socialista, el Portaveu de la majoria, és obvi que la situació no és aquesta. I el nostre punt de vista és que aquesta qüestió, aquest tema, s'ha d'asserenar. Nosaltres —com altres grups minoritaris han manifestat— no estem directament implicats en les qüestions que aquí, tant el Grup de la majoria com el Grup Socialista, han sortit a la Cambra amb aquesta argumentació Madrid-Catalunya que sempre és perillosa. I en aquest sentit, en el sentit que no hi estem directament implicats, volem adoptar una actitud que creiem constructiva i eficaç, i exercir d'aquesta manera la nostra responsabilitat. En aquest context, nosaltres hem presentat a la Cambra una Proposició no de Llei que propugna una compareixença periòdica, regular, del Conseller responsable del tema del joc a Catalunya, acompanyat dels càrrecs del seu Departament, i en particular del senyor Director de l'EAJA, perquè doni informació detallada sobre tots els aspectes relacionats amb la gestió dels jocs i apostes que depenen de la Generalitat. Creiem que aquesta Proposició no de Llei, tot i respectar i coincidir amb els objectius, les finalitats i les intencions de la Proposta del Grup Socialista, és més eficaç, més constructiva i contribueix millor a aquest clima de serenitat que, indubtablement, després del que s'ha sentit avui, aquest matí, sembla molt necessari. D'aquesta manera, creiem que el principal beneficiat serà el poble de Catalunya i, en particular —i aquest, jo crec que és el punt clau—, els seus sectors més desfavorits.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, jo, en la meua intervenció, fixaré la posició del nostre Grup, tant en aquesta comissió com en la següent. Crec que seré breu, perquè crec que el senyor Sala ha donat suficients arguments no per a constituir-ne dues comissions, sinó possiblement catorze, i en tot cas no vull repetir aquests arguments, però sí que tinc la temptació, en primer lloc, de dir que possiblement si al nostre Grup ens hagués tocat defensar les dues iniciatives parlamentàries, jo hauria estat en un compromís, perquè possiblement el senyor Subirà ens hagués parlat de la loteria a la Unió Soviètica i del Gorbtxov, i jo no

en sé gaire d'aquests temes. En tot cas, estic segur que el senyor Sala sap molt més de la loteria de l'Estat Espanyol.

Dic això perquè jo estic com sorprès i moderadament indignat, diria, per cortesia parlamentària, per l'exposició del senyor Subirà. El senyor Subirà ens ha parlat de Madrid i ens ha parlat de tot, menys del que és objecte de la Proposta que fem aquí. Crec que en tot cas fóra bo que Minoria Catalana plantegés els temes que el senyor Subirà ha tret aquí, algun tipus d'iniciativa parlamentària a Madrid; és a dir, en un moment m'ha semblat, m'ha semblat que estàvem en un altre Parlament.

No puc estar-me de començar aquesta intervenció on vostès, aquest Parlament, la van deixar fa un any, amb el que van ser, jo crec, les dues grans conclusions de la majoria de forces polítiques i d'una gran part de la societat, no de tota, però d'una gran part. I quines van ser aquestes conclusions?

Primera conclusió : Convergència va bloquejar el funcionament de la comissió; primera conclusió que té un sector important de la societat, no tot, però un gran sector de la societat. Segona conclusió : aquest Parlament, per aquesta raó, no va estar en condicions d'oferir una explicació rigorosa, acurada de molts interrogants que gravitaven i que graviten encara sobre el tema del joc.

Crec, en definitiva, que els ritmes, que els mètodes, que la durada que aquesta comissió va tenir en funció del que Convergència en cada moment va «manar» —entre cometes— no va servir per a l'objecte de la Comissió d'Investigació. Una comissió d'investigació ha de fer desaparèixer dubtes, ha d'investigar. Jo diria que després de la Comissió d'Investigació aquests dubtes es van incrementar, i es van incrementar com a conseqüència —hi insisteixo— de l'obstrucció de Convergència i Unió. Crec —i ahir algun senyor diputat parlava en aquesta tribuna d'assignatura pendent—, crec que una de les grans assignatures pendents d'aquesta Cambra, de tota la Cambra, és el tema del joc. Avui el tema del joc és un dels temes que gravita i gravitarà sobre la vida política catalana.

Però també vull deixar clar que el nostre Grup, com a part proposant d'aquestes dues iniciatives, no té com a voluntat exercir un determinat *revival* del passat. Aquesta no és la nostra voluntat; en tot cas, pensem que aquest és un repte a superar en aquesta nova legislatura. Nosaltres venim a fer aquestes dues propostes amb una voluntat que es pot resumir en dues idees : primera idea, en aquest tema volem exercir el nostre deure, controlar parlamentàriament un tema, si més no, no clar. Jo crec que en aquest Parlament una de les coses que cal és que la majoria del Govern faciliti el control parlamentari; és a dir, un govern és molt més fort quan facilita més el control parlamentari i un govern és molt més feble, malgrat que guanyi totes les votacions, quan impedeix exercir el control parlamentari. I la meua poca experiència en aquesta Cambra m'està dient que vostès guanyen quasi totes les votacions, però crec que sota posicions de feblesa política.

I el segon gran criteri amb què venim a proposar aquestes proposicions : volem fer una aportació positiva en el tema del joc. Volem fer una aportació positiva i la volem fer —i no vull insistir en alguns dels arguments que el senyor Sala ha dit— perquè el mateix funcionament de la Loteria catalana, dels jocs catalans demostra que és possible millorar la gestió, l'organització, la imatge de la loteria catalana; que això és possible i que

això cal fer-ho tots plegats, sense perdre de vista el que per nosaltres continuen essent dos objectius irrenunciabls del tema del joc : aquesta Cambra no ha de fomentar el joc. El «joc» entre cometes, per nosaltres, és un mal social, no és un valor, no és un valor a promocionar.

I el segon objectiu : que en cap cas, que en cap cas els beneficis del joc poden anar fonamentalment a mans privades; en tot cas, els beneficis del joc han de servir per incrementar els recursos públics, i crec que vostès, senyors de la majoria, poden pensar que aquest és un assumpte de tràmit avui, de tràmit en el sentit que això avui amb una votació s'arreglarà. I jo crec que la intervenció del senyor Subirà ens venia a dir que : bé, es tractava de passar el dia; qui dia passa any empeny, se sortia d'aquí amb una votació de «no» i aquest tema estava resolt, perquè aquest tema —com ell deia— li provocava nàusees, vòmits, etcètera.

Miri, senyor Subirà, quan un té nàusees i vòmits el millor no és tancar els ulls. Jo tinc la sensació, jo tinc la sensació que cal posar remei a aquestes nàusees i vòmits, que jo no li desitjo i que en cap moment li vull proporcionar, però tinc la sensació que amb una posició tancada, defensiva, d'intentar oblidar aquest problema, el senyor Subirà —insisteixo que no li ho desitjo— continuarà tenint nàusees i vòmits.

Però en tot cas —i amb això voldria acabar—, quines són les dues grans raons, per a nosaltres, independentment de totes les que el senyor Sala ha dit, que justifiquen la creació d'aquestes dues comissions?

La primera raó : el tema del joc és suficientment important per la seva incidència social, econòmica, cultural, per fer una comissió a qualsevol lloc, molt més a Catalunya, amb la història de Catalunya; el tema del joc és un tema suficientment important per tenir uns mecanismes d'estudi, de perfeccionament.

Aquesta seria una suficient raó, però hi ha una raó més de fons, que tinc la sensació, per la resposta que el Grup majoritari ha donat, que no serà positiva : la raó més important per a mi és com en aquesta legislatura el Grup de la majoria del Govern aborda temes importantíssims, temes delicats, amb quin tarannà els aborda, si els aborda amb un tarannà de diàleg, amb un tarannà obert, de participació o si els aborda amb el tarannà —per dir-ho d'alguna manera— que en el debat de política general vostès van expressar, que és el tarannà de «només compten els vots».

Això, aquest tipus de tarannà crec que no és bo per al Parlament ni per a la societat catalana.

Crec que aquest Parlament té un deute amb ell mateix en el tema del joc, però crec que aquest Parlament té un deute amb la societat en el tema del joc. Espero i desitjo la reconsideració del Grup de la majoria en aquest tema, per a intentar aclarir i esclarir aquest tema.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Saura. Havent intervingut tots els grups de la Cambra, es pot passar a la votació.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin d'acord amb la constitució d'aquesta comissió, es poden posar drets.

Els senyors diputats que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Proposta de constitució d'aquesta comissió ha estat rebutjada per 41 vots a favor, 66 vots en contra i 6 abstencions.

Proposta de Constitució d'una Comissió d'Estudi sobre la Concessió per a la Gestió i Explotació dels Jocs i Apostes que depenen de l'Autorització Administrativa de la Generalitat

Passem a continuació al punt 10 de l'ordre del dia, Proposta de Constitució d'una Comissió d'Estudi sobre la Concessió per a la Gestió i Explotació dels Jocs i Apostes que depenen de l'Autorització Administrativa de la Generalitat, presentada pels Grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya, Mixt, Esquerra Republicana de Catalunya i Socialista. Per defensar aquesta proposta, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO : Senyor President, senyores i senyors diputats, continuem parlant del joc i continuarem parlant... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Senyor Subirà, no té la paraula... (*Rialles.*)

El Sr. MADUEÑO : Moltes gràcies, senyor President. I continuarem parlant d'aquest senyor que es troba a tots els llocs on es parla del joc —i que consti que això no és un joc de paraules—, parlem del senyor que té a les seves mans la majoria del joc que depèn de la Generalitat, el senyor Artur Suqué, adjudicatari de les lotos, com s'ha explicat abans a bastament, i president del monopoli del Casinos de Catalunya, com ara explicarem.

Fem una mica d'història. A Catalunya es va autoritzar la creació de tres casinos el febrer de 1978 i dos mesos després es constituïa, el 6 d'abril de 1978, l'empresa Casinos de Catalunya, SA. És a dir, abans d'obrir les portes cap dels casinos de Catalunya, ja començava un procés monopolístic en aquest aspecte dels casinos de Catalunya. Fins i tot, abans de la seva constitució, cinc dies abans d'aquesta constitució, l'1 d'abril de 1978, se signava un contracte cabdal per a la història i el desenvolupament dels casinos i del joc a Catalunya. D'una part el signaven els representants dels tres casinos, encapçalats pel senyor Artur Suqué i, de l'altra, un tal Paul Baron —fillastre d'un conegut mafiós anomenat Marcel Francischi, que va acabar tràgicament als carrers de París; el senyor Paul Baron era el cap d'un grup de professionals que la brigada del joc anomenava Grupo Corso, per la procedència de la majoria d'aquest grup. Aquest contracte, signat per un període de cinc anys —el senyor Suqué ens va dir que era per a quatre anys, com recordava el senyor Sala; sembla que va ser un lapsus dels molts que va tenir durant la comissió d'investigació del joc—, per cinc anys, deixava a mans del Grupo Corso —i sobretot al cap d'aquest grup— qüestions tan importants dels casinos com la direcció general i supervisió de les sales de joc; proporcionar el personal; seleccionar i proporcionar els crupiers espanyols i estrangers; organitzar l'escola de crupiers de la «*región catalana*», ho diu el contracte; podia, a més, contractar sis persones directes de crupiers i alts càrrecs, tot això pagat amb sis milions anuals i a un 1,75% d'unes recaptacions brutes que calculaven entre 2.500 i 4.000 milions de pessetes. A més dels tres casinos, es comprometien a proposar-lo pel Consell d'Administració, i segons ens recordaven abans, encara avui, perdó, encara l'any 87 apareixia com a assessor general de jocs dels casinos.

Aquest senyor desconegut per nosaltres, però suposem que

conegut perquè el van contractar, va fer ús de les seves prerrogatives. Veiem què diu l'informe de la brigada especial del joc de Barcelona —llegiré en castellà— : «Desde 1979, y durante dos años y medio, los empleados de origen francés que constituían el 40% de la plantilla, y muy concretamente los integrantes del Grupo Corso, así denominado por su procedencia, en los que recaían los puestos de responsabilidad de las mesas de juego, realizaron una muy activa actuación delictiva consistente en la sustracción continuada de fichas y placas directamente o con la mediación de determinados clientes.» La brigada va haver de treballar a fons per fer fora el Grup cors, que havia introduït el senyor Baron. Així, van passar per Catalunya homes del joc d'aquest grup cors que, pels mitjans de comunicació, ens assabentem que es deien Michel Tomi, Paul Pondepeyre, Pierre Lafranche, Jean-Baptiste Mondoloni, Patrick Genossio, Pierre Pinelli, René Doneta, Jacques Baron —deu ser germà de l'altre—, entre d'altres citats pels mitjans de comunicació.

El període del grup cors va motivar unes cinquanta-vuit actes d'infracció, i l'escola del senyor Baron, l'escola que deia que s'havia de crear també va deixar alumnes al país.

Diu la Brigada : «La actuación defraudatoria de los empleados españoles, tras el aprendizaje de la actuación de los corsos, supuso, y el ambiente de defraudación que con éstos existía...» va durar fins al 1982. Les irregularitats directes de les empreses també es cita a l'informe de la brigada : concessió de préstecs per al casino, acceptació de papers de deute, cobrament amb coaccions i amenaces a morosos, manca de col·laboració amb la policia, atribució de pèrdues en taules que no funcionaven, declaració d'ingressos en divises inferiors als registrats. La brigada insisteix que la direcció no col·laborava i posava un exemple : «Insistente y descarada protección del grupo corso», per part de la direcció «negándose a reconocer su actividad defraudatoria, ocultando las actividades delictivas de los integrantes de dicho grupo, que eran denunciados por empleados españoles, y que inmediatamente caían en desgracia» —els espanyols, no els corsos. «De esta falta de colaboración, la superioridad fue debidamente informada», quan això s'escribia, la «superioritat» era ja la Direcció General de Jocs i Espectacles de la Conselleria de Governació, era l'any 1984.

A partir del 82 el grup cors, pràcticament en la seva majoria, és fora del país. Els problemes han continuat en aquest monopoli dels casinos. Els problemes laborals, fruit d'una política plena d'irregularitats, que van esclatar amb una vaga molt dura l'any 84 al casino de Lloret; inexistència de conveni, persecució dels comitès d'empresa, acomiadaments; una actuació impròpia d'una empresa que té les concessions, ja sigui de l'Estat —les del 82—, ja sigui de la Generalitat, després del 82. I, recentment, ens hem assabentat que hi ha hagut problemes dels empleats amb temes relacionats amb la droga. Tot això ja seria suficient com per demanar la formació d'una comissió d'estudi, perquè els responsables dels casinos de Catalunya, d'aquest monopoli, ens expliquessin : d'on va sortir aquest personatge cors, al qual s'obren les portes perquè ens ompli Catalunya del Grupo Corso? Com és que la direcció no va detectar les activitats delictives d'aquest grup i per què no va col·laborar amb la policia? També ens hauria d'explicar les seves irregularitats denunciades per la brigada del joc; punts foscos que s'haurien d'aclarir.

Una persona molt vinculada i molt ben relacionada amb el

món del joc va dir : «El joc sempre té connotacions especials, i nosaltres sabem que el joc té unes certes connotacions i uns certs riscos de ser criticats molt fortament». Aquestes declaracions les feia el senyor Artur Suqué el dia 27 de novembre del 87 a la Comissió d'Investigació. I no és perquè ho digui una persona especialitzada en els jocs de la Generalitat, sinó que tots nosaltres hem adquirit una cultura cinematogràfica. I precisament ahir —suposo que preveient la discussió en aquest Parlament—, TV3 ens va il·lustrar amb una gran pel·lícula, que es deia «El Padri», on sortia el tema del joc. I precisament no associaven el joc i els casinos amb benestar social —com ens vol fer aparèixer el nou Conseller—, sinó que, precisament, relacionaven, i relacionen, aquesta cultura cinematogràfica, el joc i els casinos, amb el gangsterisme, amb la màfia, amb el diner negre, amb coses que realment no són el benestar social.

Té raó el senyor Suqué quan diu que el joc sempre té connotacions especials. I és precisament per això que s'ha d'anar amb molta cura en els temes relacionats amb el joc. Penso que es podria resumir en tres punts bàsics com veiem nosaltres com s'hauria de portar l'actuació respecte al joc. Primer : escollir empreses i persones lliures de tota sospita per trajectòria i per gestió. Segon : establir un control estricte per part de l'Executiu. I, tercer : claredat, informació i transparència de tots els aspectes vinculats amb la gestió.

Per tot el que he dit fins ara, aquestes premisses fan aigua es miri per on es miri. Primer : empreses i persones lliures de tota sospita. Ens haurien d'explicar molt bé la presència i actuació del senyor Baron, Tomi, Lafranche, Pirelli, Genossio, la manca de col·laboració, la política laboral, el paper del senyor Artur Suqué en la introducció del Grupo Corso, en la constitució del monopoli del joc i les seves relacions internacionals en aquests temes del joc.

Segon : control estricte de l'Executiu. S'hauria d'explicar l'actuació de la Direcció General de Jocs en tots aquests temes : en la resolució de les actes d'infracció; els nomenaments dels directors generals, que signen documents estranys després de ser destituïts; directors generals que dimiteixen per estar implicats en irregularitats un xic rares, estranyes. Hauran d'estar d'acord amb mi que no han estat uns nomenaments afortunats i que això abona que demanem una intervenció més estricta del Parlament en el control de l'Executiu.

Tercer, i per últim : la claredat, informació i transparència. Mirin, aquí, per a mi, sí que tenen un suspens o un insuficient, com es diu ara. Aquest Diputat ha patit en la seva carn —abans s'ha dit ja— les dificultats per obtenir informació, aquesta informació que el senyor Subirà ens recordava que podem obtenir tan fàcilment —el senyor Latorre abans s'ha referit a les seves dificultats i és nou, els que som una mica més antics hem patit molt fortament en les nostres carns aquesta dificultat d'obtenir la informació de les autoritats competents—; preguntes del joc que, després de més de sis mesos, no han estat contestades; demanda de documents que no s'han donat; informació aconseguida fora dels canals oficials, la majoria. Un exemple : el senyor Suqué ens va informar que Casinos havia tingut un deute per taxes amb la Generalitat de més de 1.000 milions de pessetes. Quan es va preguntar al Conseller de Finances, aquest —a la Comissió d'Investigació del Joc— va contestar que no sabia ni de què es parlava. Se li va demanar per escrit, i

va contestar que no hi havia cap deute d'Inverama; 1.000 milions de pessetes i no en tenia ni idea; 1.000 milions de pessetes i em contesta que no hi havia deute. Qui tenia raó? El senyor Suqué que era el deutor o el senyor Conseller, senyor Basáñez, que era el cobrador? Possiblement tots dos tenien raó. Perquè el senyor Suqué parlava de Casinos de Catalunya i el senyor Basáñez em contestava sobre Inverama. Possiblement, el que passa és que això del joc mareja qualsevol; és difícil seguir la pista d'empreses, noms interposats, catalans, andorrans, suïssos, francesos, corsos; s'ha de ser un especialista; quan ni el Conseller de Finances pot recordar el nom dels morosos del joc, imagini's els pobres diputats que no disposem ni de la informació que ens haurien de facilitar.

Nosaltres creiem que aquesta comissió que demana pràcticament tothom hauria de comptar amb el suport de tothom. És evident que el Consell Executiu es va trobar amb unes concessions abans de 1982, fetes abans de 1982, però també és evident que hi ha hagut unes actuacions força irregulars d'aquest monopoli del joc. El proper any finalitzen aquestes concessions i podríem, després d'un estudi aclaridor, serè, arribar a un acord per fer una proposta que permeti que el joc deixi de tenir connotacions especials i comenci a normalitzar-se la situació en aquest convulsionat sector.

No resoldrem el problema llançant sorra sobre el mort —mort que cada vegada fa més pudor—, sinó traient-nos el mort de sobre. Si no té res a amagar, el millor que pot fer és facilitar tota la informació, per tal de donar suport a aquesta comissió d'estudi sobre el joc de la Generalitat proposada pels quatre grups de l'oposició.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Madueño. Hi ha torn en contra? *(Pausa.)* Entrem, en no haver-hi torn en contra, en el tràmit de fixar posició per part dels grups. El Grup Mixt? Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Senyor President, nosaltres res més a afegir que el que ja hem fet abans. Hem donat la nostra signatura a la proposta dels altres grups de l'oposició per a la constitució d'una comissió d'estudi. Jo no sé si la no-intervenció del Grup majoritari s'haurà d'entendre com que donarà suport o donarà el vot afirmatiu a la constitució d'aquesta comissió d'estudi. És ben cert que aquest any, en aquesta legislatura, es dona una situació diferenciada de la passada legislatura. Jo vaig tenir la paciència de llegir-me les actes derivades de la proposta d'una comissió d'estudi que es va plantejar la passada legislatura després de la constitució de la Comissió d'Investigació, i l'Il·lustre Portaveu del Grup de la majoria deia, aleshores, que no donarien suport a la constitució d'una comissió d'estudi perquè era una qüestió de caire electoral. Deia ell que com que les eleccions estaven properes, doncs, no era adient la constitució d'una comissió d'estudi. Home!, ara no estem tan a prop d'unes eleccions; tindrem cap al juny unes eleccions europees; jo, m'agradaria donar una informació complementària per si aquesta pogués ajudar una mica a fixar la posició del Grup majoritari. Jo he tingut la sort, aquests dies, de visitar el Parlament d'Estrasburg i, vaja, jo no he vist aquella gent gaire preocupada per la qüestió del joc a Catalunya com a matèria decisiva de la història futura europea. O sigui que jo crec que la majoria podria estar tranquil·la perquè aquesta qüestió, jo crec, modestament, que no incidirà bàsicament en l'avenir d'Europa, vaja.

És per això, senyor President, que els diputats del Centre Democràtic i Social, integrats al Grup Mixt, donarem suport a la constitució d'aquesta comissió d'estudi.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Latorre. Entenc que per Esquerra Republicana el senyor Colom ja ha fet... en l'anterior intervenció ha parlat de les dues proposicions. Però, vol parlar? Doncs, té la paraula.

El Sr. COLOM : Només dues paraules —aprofitant l'ocasió del torn— per expressar que efectivament mantenim el que hem dit en l'anterior oportunitat, però sí per expressar que ens dol la posició de la majoria, de tancament en aquesta qüestió de la constitució d'aquestes dues comissions, cosa que no havia dit específicament abans, i que això ens posa el dubte —i realment, ara us dic que per a mi és un dubte important— que hi hagi —que volíem entendre que hi era— un canvi de filosofia en la present legislatura en tota la política del joc per part del Govern. Aquest tancament ens fa pensar, molt pensar, que, efectivament, aquest canvi tampoc es dona. I això és el motiu del dolor per aquest tancament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : De tota manera, no faci presumpcions d'intencions, perquè encara no s'ha pronunciat el Grup de la majoria, senyor Colom, en aquesta proposta.

El Sr. COLOM : Si em permet, no és cap presumpció d'intencions, simplement, em penso —o pel que s'ha... encara que no s'hagi pronunciat, pel que es veu— en l'anterior proposta de constitució de comissió quedava clara també quina seria la seva actitud en aquesta segona. Tant de bo, però, senyor President, que hi hagués una variació, ens n'alegraríem moltíssim.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colom. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Gràcies, senyor President, molt breument, el nostre Grup es reitera en el que ha dit en l'anterior intervenció. I respecte a la proposta que en aquest moment estem considerant, voldríem recordar que un dels principis bàsics del funcionament de les democràcies parlamentàries, és que cadascun dels diferents poders —legislatiu, executiu, judicial— tinguin les seves funcions i les seves responsabilitats molt clares i molt ben definides. I, en aquest cas, creiem que és la responsabilitat de l'Executiu les concessions administratives; això és responsabilitat de l'Executiu. I la responsabilitat del Parlament, dintre de les seves funcions d'impuls i control del Govern és tenir cura que aquestes concessions i la seva gestió es faci en les màximes condicions de transparència, objectivitat, eficàcia i en el més absolut respecte a l'interès públic. Atès que la nostra Proposta creiem que és més eficaç per complir aquestes finalitats del Parlament, i nosaltres manifestem la intenció de ser molt exigents en aquest control, creiem, doncs, que la Proposta dels grups signants, tot i coincidir una vegada més amb l'esperit, està millor garantida per la nostra iniciativa parlamentària a què abans m'he referit. En aquest sentit, la nostra posició tornarà a ser, doncs, d'abstenció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula

l'Illustre Diputat senyor Saura? *(Pausa.)* Que vol renunciar?

El Sr. SAURA : Sí, simplement per dir que votarem que sí, que ens ratifiquem en la intervenció que hem fet anteriorment.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Moltes gràcies, senyor President, i moltes gràcies per dir que jo encara no m'havia pronunciat, però la intuïció del senyor Colom és poderosa. Jo no sé si el senyor Colom hagués tingut més dolor sabent o suposant que diríem que no, que si hagués tingut més dolor en el cas que haguéssim dit que sí, perquè s'hauria quedat sense argumentació. *(Remor de veus.)*

Senyor Colom, senyor Colom..., senyor Colom i senyor Latorre, si el Reglament d'aquesta Cambra, a més de preveure les comissions d'investigació i les comissions d'estudi, preveïa les comissions d'investigació, les comissions d'estudi, les comissions de recerca, les comissions de *búsqueda*, les comissions... No tinguin angúnia, vostès haurien fet una proposta per cada una d'elles, perquè l'interès real és el que jo explicava abans : és a dir, l'interès real és simplement el garbuix, embrutar qui es pugui, i com que nosaltres n'estem convençuts —i vostès no poden negar-me, a mi, el dret que tinc d'estar convençut d'això, ni negar al nostre Grup parlamentari el dret que té d'estar convençut d'això—, per això els ho explico des d'aquí.

Es poden buscar totes les connexions que es vulguin, es poden buscar totes les connexions que es vulgui. Per exemple, es poden buscar les connexions entre el senyor Madueño i el senyor Vila Regard *(remor de veus)*, les connexions entre el senyor Madueño i el senyor Vila Regard, per exemple, es poden buscar, i llavors el senyor Vila Regard estarà connectat amb no sé qui i amb no sé qui altre, tindrà un cosí, un cosí i un parent, i un no sé què... Es poden buscar les connexions del senyor Madueño amb el senyor Vila Regard. Es poden buscar, per exemple, les connexions de l'ONCE, de l'ONCE, amb el PSOE; si no, m'explicaran vostès per quin motiu, per quin motiu de bona inversió, de rendibilitat, d'utilització correcta dels recursos que té l'ONCE, l'ONCE es dedica a finançar el *Diari de Barcelona* i ara es rumoreja que *El Món* perquè torni a sortir. Es podria buscar aquesta connexió, es podria buscar aquesta connexió, també. *(Remor de veus.)*

Mirin, no es tracta, no es tracta, senyor Saura, no es tracta...

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. SUBIRÀ : ... de la polèmica Madrid-Barcelona, no es tracta de Barcelona i Madrid, es tracta del 3% i el 97%. Jo començaria a estar convençut de la seva sinceritat si ens proposessin una comissió per estudiar el 97% del joc, no per estudiar el 3% del joc, llavors seria un motiu per estar convençut de la seva sinceritat. I, a més a més, deixin-me dir-los una cosa : vostè, el seu Grup *(remor de veus)*, el senyor Saura i el seu Grup, i el de vostès, tenen experiència de creació...

El Sr. PRESIDENT : Perdoni. Senyor Soto, si vol la paraula demani-la. *(Remor de veus.)*

El Sr. SUBIRÀ : ... tenen experiència, el Grup Socialista i el Grup d'Iniciativa per Catalunya —en aquells moments, em sembla recordar que era el PSUC—, tenen experiència de crear i descrear comissions : el dia 13 de novembre, formant part del Govern de la Diputació de Barcelona, van crear una comis-

sió d'investigació sobre les irregularitats en la recaptació d'impostos a l'Hospitalet, al seu poble. Sap què van acordar, el Govern de la Diputació de Barcelona, el dia 25 de febrer de l'any 1988?... —el 13 de novembre era de l'any anterior, del 87. Van acordar : primer, deixar sense efecte, pels motius que s'expliquen en la part expositiva, la resolució del Decret de la Presidència de data 13 de novembre passat, pel qual es creava la Comissió de Seguiment i Investigadora de la Gestió Recaptatòria a l'Hospitalet. De manera que... *(Remor de veus.)* No!, Home, no!, tots tenim, probablement, el *cupó* d'ingenuïtat cobert.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Subirà. *(Pausa.) (L'H. Sr. Armet demana per parlar.)* El senyor Armet.

El Sr. ARMET *(de l'escó estant)* : Senyor President, molt breument...

El Sr. PRESIDENT : Vol expressar per què demana la paraula?

El Sr. ARMET : Sí, sí, per al·lusions.

El Sr. PRESIDENT : Per al·lusions?

El Sr. ARMET : Per al·lusions a un diputat, sobre unes preteses connexions, o hi ha un previ...

El Sr. PRESIDENT : No, jo no he sentit que l'al·ludissin a vostè... Home! Jo he sentit l'expressió de «senyor Madueño», no «senyor Armet».

El Sr. ARMET : No, no, però ho faig com a portaveu del Grup.

El Sr. PRESIDENT : No, no, les al·lusions han de ser personals, eh?

El Sr. MADUEÑO *(de l'escó estant)* : Bé, per al·lusions, senyor President. Miri, el senyor Subirà diu que hauria de cercar-se les relacions del senyor Vila Regard i el senyor Madueño. Jo vull dir, davant d'aquesta Cambra, que la primera vegada que vaig sentir el nom del senyor Vila Regard, el vaig sentir en la boca del senyor Subirà, que li comentava al senyor Sala : «No us poseu en contacte amb aquest senyor, que aquest senyor està una mica malament». Va ser la primera vegada que vaig sentir parlar d'aquest senyor Vila Regard, en boca del senyor Subirà. Ja sap el senyor Subirà que jo, en aquestes coses del joc, començo cercant i trobo documents, documents que el Grup de la majoria no em proporciona, moltes vegades, però no es preocupi que, a la millor, cercant, cercant, amb el senyor Vila Regard, trobarem les relacions entre el senyor Vila Regard i el senyor Subirà, possiblement, però jo, encara —ja li vaig dir un dia, públicament, al senyor Subirà—, que buscant, buscant coses del joc, encara no havia trobat les relacions del senyor Subirà.

(L'I. Sr. Subirà demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT : Sí?

El Sr. SUBIRÀ *(de l'escó estant)* : Miri, senyor Madueño, no tinc cap relació, gràcies a Déu, amb el senyor Vila Regard, i tinc tan poca relació amb el joc que, fa un moment, un diputat del meu Grup parlamentari em deia que aquell sorteig europeu que vostès han promocionat i que jo deia que passaria, es veu que fa quinze dies que es va fer. Imagini's si hi tinc poc interès, en aquest tema. *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT : Es pot passar a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb la constitució d'aquesta comissió d'estudi, que es

posin drets.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Proposta de constitució d'aquesta comissió ha estat rebutjada per 34 vots a favor, 65 vots en contra i 6 abstencions.

Interpellacions tramitades pel procediment d'urgència

Ara passem al punt 11 de l'ordre del dia, interpellacions tramitades pel procediment d'urgència. L'única que hi havia, que era del Grup Popular, ha estat posposada, de manera que podem passar al punt número 12. *(L'l. Sr. Curto demana per parlar.)* Senyor Curto?

El Sr. CURTO : Senyor President, si m'ho permet, efectivament ha estat posposada per al pròxim Ple, però est Diputat del Grup parlamentari d'Aliança Popular desitja que sigui tramitada també pel procediment d'urgència, que sigui considerada així al pròxim Ple.

El Sr. PRESIDENT : D'acord.

Interpellació al Consell Executiu sobre el sector del petit comerciant, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Víctor Colomé, del Grup Popular.

Interpellació al Consell Executiu sobre el sector del petit comerciant

El Sr. COLOMÉ : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el petit comerç a Catalunya, com saben tots els diputats d'aquesta Cambra, té enfront seu un repte important de modernització, i aquest repte no ha estat avui ni ahir que s'ha posat de manifest : fa ja alguns anys que el mateix sector és totalment conscient d'aquestes limitacions que avui estan incidint en ell mateix, i fa ja bastants anys que el sector està sofrint el fet de no poder portar a terme aquesta modernització amb la celeritat i seguretat que voldria.

El petit comerç és un sector de sempre limitat per la falta de capital propi suficient per portar a terme una política comercial de creixement. Fins i tot la voluntat econòmica de moltes de les persones que han anat engruixint el sector del petit comerç és la voluntat d'aquells que diuen : «anar fent», anar fent i prou. Però aquesta voluntat d'«anar fent i prou» no és deguda, n'estic convençut, a una mentalitat poc ambiciosa o falta de sentit empresarial, sinó a aquestes limitacions que comentàvem abans, de capital propi suficient, que l'estan impossibilitant, al botiguer, perquè tingui aspiracions més importants que les d'«anar fent». I aquestes limitacions inicials, en un sector que dia a dia s'està tornant més i més competitiu, fa que la persona que està dins d'aquest sector, s'hi trobi més com si estigués en una trampa que com si exercís una professió. I com més home de lluita sigui el petit comerciant, el botiguer, com més home de lluita sigui, més se n'adona, més és conscient de la seva pròpia equivocació en romandre en aquesta situació, no canviant, en aquest sector.

És aquesta, precisament d'ajudar a aquest sector a millorar el seu finançament, la via d'ajut que nosaltres creiem més important, que ha d'usar en aquests moments de crisi l'executiu de la Generalitat de Catalunya. El nostre Grup no està en contra,

gens ni mica, ans tot al contrari, d'accions del tipus de creació de la infraestructura col·lectiva necessària de donar suport al petit comerç de les ciutats, ni tampoc està en contra que l'Administració fomenti un procés d'associacionisme comercial o professional. Entén el nostre Grup que aquestes accions, igualment com qualsevol altra que es prengui de caràcter formatiu o d'assessorament envers el petit comerciant, són accions importants i que han de ser incrementades, perquè el comerciant necessita quelcom més que paraules, quelcom més que consells per sortir de la crisi en què s'està trobant en aquests moments. No hi ha cap dubte que és un sector que necessita, ara com ara, una ordenació, però no una ordenació com la que des d'aquesta mateixa tribuna ens prometia l'anterior Conseller de Comerç amb motiu de la presentació del Projecte de Llei d'Equipaments Comercials —ara fa un any i mig. Ens deia el Conseller en aquella ocasió que la Llei d'Equipaments Comercials hauria de servir per ordenar el comerç i per ajudar-lo davant el repte del 92, amb l'existència del mercat únic europeu. Avui, vint mesos després i a vint mesos menys de distància de l'any 92, el que sí que està demostrat és que la Llei d'Equipaments Comercials no ha servit ni serveix per al que es deia que serviria; es varen crear llavors una sèrie d'expectatives que, ara com ara, s'han demostrat falses i inexistents. Si algun petit comerciant va pensar llavors que la Llei d'Equipaments Comercials li seria útil, avui està totalment desenganyat. Aliança Popular va reclamar en aquella ocasió, amb motiu de la presentació d'aquest Projecte de Llei al qual ens estem referint, una llei general d'ordenació del comerç d'àmbit estatal, donat que seria l'única forma de no trencar la unitat de mercat i, al mateix temps —la unitat de mercat protegida per la Constitució—, i, al mateix temps, aconseguir una ordenació del sector. Però aquesta llei general no arriba, cosa que em fa pensar, fins i tot, en la dificultat que aquesta reconversió comercial —de la qual tant s'ha parlat des d'aquesta mateixa tribuna, amb motiu de l'últim debat d'investidura— sigui mai un fet, perquè si tanta dificultat veu el Govern central en aprovar una llei general d'ordenació del comerç, moltes més dificultats encara veurà —ens sembla a nosaltres— en l'aprovació d'un pla de reconversió del sector del comerç. I van passant els dies, i a nosaltres ens dóna la impressió que l'executiu de la Generalitat està defugint unes responsabilitats importantíssimes que té, per molt que reconeixem que altres responsabilitats que té l'Administració central també estan essent defugides en aquests moments.

M'he referit al començament a la importància que té per al sector poder comptar amb el finançament apropiat per anar endavant, i és en aquest punt on voldríem fer nosaltres un esment especial, i posar-hi un especial accent. Si volem que els programes d'ajut a un sector mitjançant subvencions per pagar interessos de crèdits per inversions funcionin, els diferencials dels tipus d'interès que l'Administració ha d'assumir als seus pressupostos, han de ser realment significatius; del contrari, les línies d'ajut no són usades per les persones a les quals van dirigides.

L'Administració, en cas de tenir veritable voluntat política d'ajut, hauria de portar els tipus d'interès a nivell similar al de l'índex del creixement dels preus, l'IPC. Del contrari, la incertesa que té el petit comerciant fa que adopti una posició passiva i no arrisqui en un canvi, en una modernització del seu propi establiment, per exemple, que, en molts casos, seria la seva

salvació. Si volem mantenir al màxim aquest teixit social tan implícit a Catalunya, que és el petit comerç, hem d'anar a actuacions en aquest sentit; del contrari, les noves implantacions comercials —per norma estrangeres a la nostra terra— acabaran amb ell.

D'acord que no es pot anar en contra de la direcció que ens marca el progrés, però sí que es pot aconseguir, i vostè, senyor Conseller, té aquesta obligació, que els canvis siguin menys traumàtics i més profitosos per al petit comerç, per al botiguer de Catalunya. Vostè segurament coneix l'experiència de la cooperativa Eroski al País Basc, una cooperativa formada per petits comerciants bascos, que, ajudats pel seu Govern autònom, avui té dos hipermercats, cinquanta-sis supermercats, setze autoserveis, dos *Cash & Carry*, vint-i-cinc establiments generals explotats directament i cent seixanta-quatre en col·laboració amb afiliats.

Els beneficis de l'any 86 van superar de llarg els 1.000 milions de pessetes. És ben clar que la supervivència d'una gran part del petit comerç depèn del grau de consciència col·lectiva dels comerciants i de la voluntat d'integrar-se en un context econòmic, que, com a mínim, s'ha de reconèixer irreversible. En aquest sentit, per exemple, la franquícia és una de les sortides per aconseguir que el botiguer no resti aïllat, però l'executiu de la Generalitat no ha de limitar-se a donar consells, sinó que ha d'arribar allà on no arriba el petit comerç, del contrari, el comerç català del futur el crearan els estrangers.

Essent així, i essent conscient com sóc que tots vostès també pensen que el problema és realment greu en aquests moments a Catalunya, al sector del petit comerç, per acabar voldria citar experiències d'altres comunitats autònomes on en el moment que s'implanta un hipermercat, per exemple, se li fa cedir —però a preus molt baixos— un percentatge de la seva superfície als petits comerciants del barri o de la ciutat on s'està establint l'hipermercat, o que, com una altra experiència, en el moment que l'hipermercat ha de contractar el personal, té prioritat per entrar-hi a treballar el sector del petit comerç afectat del barri o de la ciutat on s'està establint l'hipermercat. Mesures com aquestes i moltes més, moltes més, són les que hauria d'incloure una llei general de comerç, de la mateixa manera que hauria d'acabar d'una vegada per totes amb la competència deslleial i amb l'intrusisme. Però si ens centrem en el que el nostre Grup creu que és responsabilitat directa de l'Executiu de la Generalitat, i resumint una mica el contingut d'aquesta interpellació, li diré que nosaltres creiem que els programes d'ajut que té establerts la Generalitat en aquests moments al petit comerç ens donen més la impressió de ser com un punt a incloure en un programa electoral, que no com una manifestació real d'ajut a aquest sector, i precisament per un únic i bàsic motiu: per la limitació de les disponibilitats de les diferents línies d'ajut existents als pressupostos de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colomé. L'Honorable Conseller senyor Alegre té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Lluís Alegre): Senyor President, senyores i senyors diputats, per a mi és una satisfacció pujar a la tribuna del Parlament, molt recentment després d'haver-se efectuat el debat de política general, a fi i efecte de poder aprofundir en el que van ser els

grans trets que va mencionar el Molt Honorable President de la Generalitat pel que feia a la modernització, agilitació, dinamització, reconversió —diguem-li com creiem més adequat— del comerç. Crec que en aquest moment estem en un moment important i que l'objectiu clar és veure que el comerç, la nostra xarxa de comerç interior, que durant tants anys ha fet un servei positiu al país dia a dia donant a tots els ciutadans de Catalunya, a tots els consumidors un servei important, es troba en uns moments que necessita un suport a fi i efecte d'assumir aquesta necessitat de canvi que comporta la mobilitat, la dinamització de l'economia moderna.

Crec també que és bo veure que ho hem de fer en un marc en el qual cada vegada les fronteres, sobretot després de la nostra integració a la Comunitat Econòmica Europea i veient l'horitzó de l'1 de gener del 93, les fronteres, les barreres, de tot tipus —tècniques, fiscals, de tot tipus—, aniran quedant aixecades, que la nostra xarxa, com dic, de comerç interior estigui en unes circumstàncies de poder assumir amb eficàcia aquest repte, i no d'entrar si la presència d'inversions estrangeres o no, al repte de la competitivitat; crec que és el moll de l'os. I hem d'anar que la nostra xarxa sigui competitiva, i si és competitiva no hauré de demanar barreres de cap tipus.

Evidentment, coneixem i s'ha parlat suficientment de quin és el perfil del nostre comerç. No em voldria allargar en aquest tema, però sí que només manifestar que entenc que té, per una part, una atomització important —i aquesta és una qüestió que cal que considerem— i que està fonamentada, principalment, en una estructura de tipus familiar. L'atomització i aquesta estructura familiar són dues qüestions que crec que hem de tenir en compte perquè ha fet que aquesta estructura familiar les faci en algun moment resistents a la necessària modernització que això comporta. Dit d'una altra manera: en determinades ocasions, és més fàcil anar per l'urgent que no pas per l'important, i en el comerç, en determinades ocasions crec que ha estat més fàcil estrènyer-se el cinturó que no pas veure que hem de fer per modernitzar el nostre establiment. I aquest és el perfil sociològic que crec que té fonamentalment la nostra xarxa, i aquí és on crec que nosaltres hem d'esmerçar tota l'activitat, a fi i efecte d'aconseguir que realment es faci planer, es faci possible aquesta actualitat.

Per altra banda, ens trobem que fonamentalment en els nostres punts de comerç interior, que, aproximadament, els podem estimar en uns 123.000 a Catalunya, un 50% corresponen a l'alimentació, i és potser el sector que en aquest moment passa més dificultats.

L'objectiu que nosaltres tenim fonamentalment, pel que fa al fons de la interpellació que vostè ha plantejat, és veure com ens podem posar al costat, tots, d'aquest comerç interior, a fi i efecte de veure que el repte que ens ve de l'any 93 els sigui planer. I nosaltres entenem que fonamentalment ha d'anar per un cantó —com vostè també indicava en la seva interpellació—, mitjançant una informació-formació important, a fi i efecte que vegin que realment és necessari entrar en una via d'organitzar els seus establiments, que és necessari utilitzar noves tècniques de venda, que és necessari gaudir de la mecanització, de la informatització que en tota activitat empresarial hi ha —i el repte nostre és saber esmicolar-la, a fi i efecte de fer-la accessible al petit comerç—, veure que també han de tenir un vesant de tipus *marketing*, de saber posar el seu producte a l'abast.

Per tant, nosaltres creiem que tots els recursos que dediquem a formació o a informació són importants. Dic informació perquè tot sovint —i aquest és un dels criteris que penso que hem de desplegar, i el Departament així hi està treballant— hem de fer fonamentalment que la gent vegi quina és la millor manera d'ordenar-se, més que no pas la formació enfocar-la des d'una òptica teòrica, sobretot informar, perquè darrere de la informació vindrà l'autèntica formació, el canvi i adaptar-se a aquells moments.

Aquest és un tema al qual jo espero i confio que els pressupostos que properament el Parlament aprovarà ens permetin donar recursos suficients a aquest capítol, però això ha d'anar i crec que ha d'anar fonamentalment del braç que aquesta activitat sigui desplegada fonamentalment per les associacions sectorials que hi ha en el sector, que són les que són més a la vora del petit comerç, per tant, coneixen amb més detall quines són les seves preocupacions, quines són les seves inquietuds, quines són les dificultats que han d'aplanar.

Per tant, també —i aquest és un dels trets que va anunciar el Molt Honorable President en el seu debat de política general— hem d'estimular encara més l'associacionisme des d'una òptica de pluralitat, i aquest, juntament amb la informació, han de ser dos pilars bàsics. Nosaltres, des del Departament, i en la mesura que quedin aprovats els pressupostos amb les variacions que el Parlament vulgui introduir, crec que han de ser les següents: Nosaltres veiem, com dic, que és molt important informatitzar els punts de venda, i, aleshores, volem que la mecanització, des de tota l'òptica, permeti que a això realment el petit comerç hi sigui accessible. Per tant, hi hauria una part de les línies de sosteniment i d'ajut, a fi i efecte de facilitar que hi pogués haver una autèntica mecanització del petit comerç. La nostra xarxa, com dèiem, està atomitzada. En parlar d'atomitzada vol dir que tot sovint veiem que el nombre de metres que ocupen els nostres establiments són petits en comparació amb el que hi ha en els països amb els quals nosaltres tenim més contacte. Creiem, doncs, en conseqüència, que hem de facilitar que es puguin ampliar, i en la mesura que s'ampliïn i gaudeixin d'uns metres que els pugui ser factible donar un bon servei, estarem també en aquesta línia d'aquesta modernització.

S'han d'especialitzar; tot sovint hem vist que es vol establir la problemàtica que té el sector com si fos una lluita aferrissada entre el petit comerç i la gran superfície, i, evidentment, ambdós sectors tenen unes motivacions diferents. Però jo crec que més que buscar l'enfrontament, més que buscar, com dic, aquesta lluita aferrissada, nosaltres el que hem de cercar és la complementarietat dels dos sectors perquè, a més, veiem que a fora així es funciona, i que en la mesura que han sabut complementar-se el petit comerç s'ha vist dinamitzat. Estic d'acord, i en aquesta línia fins i tot em demostra el que li acabo de manifestar que en aquesta línia hem actuat; un cas concret ha estat en la gran superfície que va preocupar els ciutadans de Tarragona, en aquesta línia estem, que és necessari que aquesta complementarietat que es vegi concretada amb aquesta col·laboració, i que les grans superfícies tinguin en compte el petit comerç, a fi i efecte de projectes conjunts.

Per tant, això comporta, en conseqüència, que el petit comerç s'ha d'especialitzar, i en la mesura que s'especialitzi i doni un servei, té una funció de ser que realment fa que quedi

més incardinat, més integrat en els serveis de la societat en la qual són immersos.

En parlar d'associacionisme, fonamentalment crec que ha d'anar a fi i efecte que problemes i reptes que un a un són difícils de resoldre, en conjunt és més fàcil aplanar aquestes dificultats. Aleshores, nosaltres creiem que és bo facilitar que el petit comerç pugui crear cadenes voluntàries de tot tipus, de prestació de determinats serveis, de centrals de compra, de centrals de distribució, a fi i efecte que, com dic, quan un a un a vegades és difícil de fer, en conjunt això es pugui portar a terme.

Les instal·lacions també, com dic, a part de la informatització i de la mecanització, s'han de modernitzar pel seu interior. Tot això comporta que entenc que hi ha d'haver un canvi important en endavant en la línia d'acció del Departament. Fins ara, fonamentalment, la línia anava a ajudar, dintre de l'escassetat que comportaven els pressupostos aprovats, el finançament de les inversions de les estructures comercials a través de l'ajut a les associacions perquè poguessin donar aquesta tasca de formació i en col·laboració amb els municipis perquè entre els tres estaments donessin el millor servei.

En endavant, com dic, crec que canviarà si, com confio i espero amb les esmenes que siguin acceptades per part del Grup de la majoria, els pressupostos de l'any proper quedin aprovats, per poder desplegar aquestes accions.

En aquest moment penso que l'important, l'immediat per a aquest any 89 és, fonamentalment, treballar en aquestes línies i estic convençut que si aconseguim que hi hagi aquesta complementarietat i aquest equilibri, la nostra xarxa de comerç interior serà modernitzada, serà dinamitzada i, sens dubte, donarà un millor servei a tots els ciutadans de Catalunya.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. El senyor Diputat vol replicar?

El Sr. COLOMÉ: Sí, si m'ho permet, senyor President, de l'escó estant.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula.

El Sr. COLOMÉ: Molt breument. Gràcies, senyor Conseller, per la seva resposta. Jo entenc que m'ha demostrat, bé, demostrat no, perquè ja n'era conscient abans que vostè, com a Conseller de Comerç ha estat carregat de bona voluntat envers el sector del petit comerç, que fins i tot té un nivell de coneixement del sector important, però el que això no em diu és que l'Executiu de la Generalitat tingui voluntat política important i autèntica d'ajut per al sector del petit comerç. Perquè jo entenc que aquestes voluntats polítiques normalment es veuen als Pressupostos, i jo li vull fer menció d'un parell de partides —una partida de l'any 87 i repetida l'any 88— que precisament es refereix a la modernització dels petits establiments comercials, on els pressupostos de l'any 1988 —i li ho llegeixo— «a empreses privades per a la realització del programa de reforma de les estructures comercials, ajut a les inversions de PYME comercials» existeixen 250 milions de pessetes i, l'any 87, s'hi havien destinat 264 milions de pessetes. Han baixat poc, però han baixat, han baixat, senyor Conseller. I em penso que la situació del sector no és que hagi millorat com per permetre'ns rebaixar ajuts en aquest sector. I, mentrestant, els mateixos pressupostos del 88. El que sí que he vist és la creació d'una nova partida d'ajut a un consorci de promoció comercial

de Catalunya, creat l'any 87 i que avui ja no depèn de la seva Conselleria, però sí que en depenia a començament d'any, de 500 milions de pessetes de subvenció, quan tots sabem que el nostre Grup, en absolut, és contrari al foment del comerç exterior o dels productes catalans, en absolut, però tots sabem que existeix al Govern de l'Estat un organisme que es diu ICES, que abans es deia INFE, que té una missió de foment d'exportació i que, normalment, no esgota els seus pressupostos i que en cap moment ha negat l'ajut a una empresa exportadora catalana.

És per això que nosaltres voldríem entrar, un altre cop, en un sentit de prioritització, i és per aquest motiu que jo, senyor Conseller, he de dir-li que aquests milions, segurament, haurien estat més interessants si la seva despesa s'hagués enfocat al sector del petit comerç.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller vol intervenir? Té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, crec que no és procedent per part meua, ni per part, en aquest moment, en aquest tràmit parlamentari, reobrir un debat de Pressupostos que es va efectuar l'any 86 i l'any 87. Conec perfectament quina ha estat l'evolució dels Pressupostos, com en un determinat moment el Consell Executiu va fer una proposta i el Parlament va aprovar i va creure que era convenient impulsar la promoció exterior, és debat que, segurament, podem llegir i veure quins van ser els criteris en pro i en contra i quines van ser les posicions dels diferents Grups parlamentaris, però crec que ara no és el moment ni procedeix.

Jo, m'agradaria, senyor Diputat, que féssim... En primer lloc li agraeixo les paraules que ha tingut vers la tasca que estem portant i gairebé «emplaçar» que poguéssim fer una anàlisi aprofundida de quin és, en aquest moment, la proposta de pressupostos per a l'any 89 i veurà com aquelles paraules que, oportunament, va dir el Molt Honorable President de la Generalitat en el moment de debat de política general s'han convertit en números, en números, crec jo, importants, és un tema —i no voldria ser reiteratiu, i disculpi— important i, per tant, com més recursos tinguem, òbviament, millor, però tampoc no se'ns escapa que ens movem en una limitació econòmica, que és la que és.

Per tant, jo manifesto i crec que, en el moment que analitzem la proposta actual de pressupostos, veurà com hi ha una voluntat ferma, que no són paraules, que són fets, i que, almenys, podem ja començar amb energia i amb dinamisme a establir un pla concret per a facilitar que la nostra xarxa de comerç interior no perdi el tren, tenim poc temps, els haurem de sensibilitzar perquè dic que aquest grau d'atomització, aquesta estructura de tipus familiar fa que, en algun moment, sigui difícil que hi hagi un procés d'assumir aquest repte, però crec que, entre tots, la societat civil, els polítics, des de les diferents responsabilitats que tenen els municipis, que estan molt al costat del comerç i, òbviament, des del Consell Executiu, crec que podem, quan debatem els pressupostos, com dic, veure que el pla és concret i que, realment, comencem una marxa que, sens dubte, permetrà que la nostra xarxa s'actualitzi i es dinamitzi.

Res més, moltes gràcies, i tot el que sigui per part meua aprofundir en el que és la problemàtica del comerç, espero i desitjo

la col·laboració de tots els grups parlamentaris.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. La interpellació que figura en el punt tretzè de l'ordre del dia ha estat posposada. De manera que passem al punt catorzè, interpellació al Consell Executiu sobre l'atur, que formularà el Diputat senyor Javier Latorre, del Grup Mixt. El Diputat senyor Latorre té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'atur

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, permeti'ns que insistim, en començar aquesta intervenció, en el que nosaltres entenem que defineix clarament el posicionament de les diferents forces polítiques, que no són altra cosa que l'ordre de prioritats en què s'aborden les qüestions que afecten avui el poble de Catalunya. Des d'aquesta posició, des d'aquesta definició, nosaltres vam presentar un seguit de cinc interpellacions parlamentàries que fan referència, respectivament, a l'atur, a la droga, a la Seguretat Social, a la problemàtica del petit i mitjà comerç a Catalunya i a la política de medi ambient.

Doncs bé, és en l'ordenació d'aquestes prioritats, dins de l'ordenació d'aquestes prioritats, que nosaltres som especialment sensibles al problema de l'atur i és aquest un objectiu constant a combatre des del Centre Democràtic i Social, lluita en la qual ens agradaria involucrar totes les forces polítiques d'aquesta Cambra.

Compartim —ho varem dir al debat de política general— i estem satisfets del fet que l'economia millora en termes generals i que alguns indicadors així ho confirmen. S'han incrementat les taxes d'inversió i d'estalvi, ha crescut la demanda interna i la capacitat productiva, però, en aquests punts no hi insistirem pas perquè, d'això, ja s'ocupa el Grup de la majoria.

També és cert que des del partit que governa s'ha apel·lat a la prudència respecte a un excessiu optimisme sobre l'evolució econòmica. Fa pocs dies, el President de la Generalitat, en una conferència que va donar al Cercle d'Economia, ens recordava que la situació a hores d'ara era bona, però que no sempre les coses han d'anar bé, que no podia sorprendre'ns una possible inflexió de la nostra situació econòmica i que calia, doncs, aprofitar la bona situació en què ens trobem ara per consolidar-la, enfortir-la, en definitiva, aprofitar el moment per lluitar també contra l'atur.

Aquest no és, però, l'objecte de la nostra interpellació, la nostra pregunta és, senyors del Govern, vostès que tant ens manifesten la seva sensibilitat respecte al sofriment dels altres, d'aquells que, en paraules del President «no poden seguir», què ens poden dir de quina és l'assignació pressupostària específica per a la lluita contra l'atur. Nosaltres hem quedat una mica ensopits avui quan hem vist a la premsa que, justament, el Departament de Treball és el que assoleix el menor increment pressupostari dintre del Projecte de Pressupostos de la Generalitat. Només un increment del 4%. Ja sé que se'ns dirà que contra l'atur es lluita des de tots els departaments de la Generalitat, però, òbviament, ens ha de preocupar, com no pot ser d'una altra manera, que justament el Departament de Treball, si és que aquest Departament, senyor Conseller, no és

només un Departament burocràtic i administratiu, si és que és així ens preocupa profundament que l'increment de la partida pressupostària assignada al seu Departament sigui només del 4%, quan la mitjana està, sembla ser al voltant del 21%. Quin és el seguiment que fan vostès d'aquesta problemàtica? Quines són les mesures concretes que avalen la preocupació que té el Govern per la problemàtica de l'atur?

Sempre vostès parlen de problemes, en general, però no acaben mai de concretar les mesures. Cap on ha de tenir l'esforç pressupostari? A nosaltres ens preocupa com s'integren els joves al món del treball, ens preocupa la situació estructural de l'atur a Catalunya, la problemàtica dels aturats grans, d'aquests aturats que, molt possiblement, malauradament, mai es reincorporaran al mercat del treball. I volem concrecions, no ens serveix que se'ns digui que cal abordar la reconversió, com feia el President en el debat de política general i com el Conseller de Comerç feia ara, dient que cal abordar la reconversió del sector del petit comerciant per tal de reduir l'atur. Això és veritat, però s'ha de concretar.

Plantegen vostès, potser, la creació d'una comissió d'estudi, un institut o cap altre organisme burocràtic per tal de tenir la consciència tranquil·la i donar a entendre que fan moltes coses, que es preocupen molt d'aquesta qüestió?

Senyors del Govern, no podem plantejar-nos la problemàtica de l'atur només des d'una perspectiva numèrica i sentir-nos satisfets alhora del que expressen les nostres xifres, sobretot si agafem les xifres que ens interessin. El senyor Aguirre Gonzalo acostumava a dir que els governs són com els borratxos i que fan el mateix que els borratxos envers els fanals. Vostès saben que els borratxos s'apropen als fanals i no ho fan, justament, per il·luminar-se, ho fan per estintolar-se. Doncs, de vegades, moltes vegades, massa vegades, els governs fan el mateix amb la qüestió estadística. No s'hi apropen, no les utilitzen per informar-se, per il·luminar-se, les aprofiten per reforçar posicions interessades, i això es fa massa vegades, potser, fins i tot, tots ho fem. Però nosaltres no hem d'enganyar qui ens escolta, ens hem de sentir satisfets perquè nosaltres tinguem una mitjana d'atur el 15% per sota de la mitjana d'atur espanyola? Per què no diem també que hi ha, almenys, sembla que set comunitats autònomes —això ho he agafat d'un informe de la Caixa d'avui mateix— hi ha, almenys, set comunitats autònomes: Aragó, Balears, Castella-la Manxa, Castella-Lleó, la Comunitat Valenciana, Galícia, Madrid, Múrcia, Navarra i la Rioja que tenen xifres d'atur per sota de la de Catalunya, però hi ha més, hi ha més.

Nosaltres crec que ens hem de posar com a objectiu la comparació amb els països d'Europa. Aquest és el nostre objectiu i vostès saben, perfectament, que la mitjana d'atur als països europeus amb els quals ens hauríem de comparar és del 9-11%, però també hi ha més.

L'èxit d'una determinada política en contra de l'atur depèn, bàsicament, de quines siguin les fonts de referència. És que hem d'agafar les xifres que ens dona l'INEM? És que hem d'agafar les xifres que ens donen les enquestes de població activa? Unes i altres vostès saben que parteixen de criteris diferents i arriben, òbviament, a resultats diferents. El que passa és que fóra bo que els mateixos partits, aquí i a Madrid —avui tenim un dia especialment referenciant amb qüestions a Madrid i a Barcelona—, els mateixos partits, el partit del Govern, pròpia-

ment en aquest cas, emprés les dades de l'INEM o AEPA aquí a Barcelona, aquí a Catalunya i les mateixes dades també a Madrid, i això no ho fa.

Justament el senyor Roca manifestava a Madrid els seus dubtes sobre la fiabilitat de les enquestes de l'INEM, també nosaltres ho manifestem, com manifestem també els dubtes lògics sobre les dades que proporcionen l'enquesta de població activa. El que passa és que aquesta, aquesta segona, dona unes dades per a Catalunya que, segurament, l'Honorable Conseller coneix molt millor que jo que no són tan espectaculars, que no són tan positives per a Catalunya i que sap vostè que aquesta enquesta de població activa, doncs, ens dona unes taxes d'atur lleugerament superiors a la mitjana espanyola, també a Catalunya.

Però això són xifres, això són percentatges, i ens passariem la vida discutint sobre quina és la millor dada. El que passa és que els aturats són persones i darrere d'aquestes persones hi ha famílies que pateixen problemes fins i tot de subsistència a Catalunya. I és en aquest punt on nosaltres volem centrar l'anàlisi de quins són els principals afectats per tal d'establir el problema.

El primer problema, un dels més importants, és l'atur de llarga durada, ja m'hi he referit, és l'atur estructural que afecta persones més aviat grans, amb mancances de formació, qualificació o amb problemes de reciclatge, aquesta gent que, segurament, mai no tornarà al mercat del treball. També els joves tenen problemes d'atur, i és greu, senyors del Govern, és molt greu, perquè els joves, els nostres joves, són el futur, són aquells que hauran d'afrontar el repte del mercat únic, i a hores d'ara, trenta, trenta-cinc, quaranta, segons siguin les dades, de cada cent joves entre setze i vint-i-cinc anys no tenen feina, no poden accedir a la seva independència, amb els problemes psicològics i sociològics que això comporta, i són joves que es converteixen en una càrrega per a les seves famílies, i són més, són projectes de marginats, senyor Conseller, i això és el més greu de tot. S'han de recórrer zones com les de Sant Adrià, Cornellà, Esplugues, el barri del Pont, el barri de Sant Josep Obrer de Reus, etcètera, n'hi ha massa, i això explica els problemes de marginació, els problemes de degradació que patim a Catalunya amb tota aquesta joventut nostra que molta d'ella no trobarà mai un lloc de treball.

I avui, avui que parlem de dones, doncs continuarem parlant de dones. «Hem donat suport a la creació d'una igualtat d'oportunitats» Home!, avui, com sempre, les dones han de tenir la igualtat no d'oportunitats, la igualtat de drets. Què fan vostès en positiu per a la integració de la dona en el mercat del treball? Crear comissions com la que hem creat aquest matí, quan arreu del món s'estan prenent iniciatives per tal de facilitar la consolidació de l'activitats de les dones sobre el món professional i fins i tot empresarial, per tal d'incentivar les capes de desenvolupament de les seves idees? Les dones tenen molt a aportar a aquesta societat i no haurien de caure en una posició cínica, com han fet alguns sindicats, segons els quals l'atur és conseqüència, en bona part, de la incorporació de la dona al món laboral. És cert que l'atur a partir dels vint-i-cinc anys té un gran component d'atur femení, però aquesta dada mai no pot portar-nos a dir que les dones són les culpables de l'atur i, per tant, deduir que és millor que es quedin a casa. Aquest punt ens ha de fer reflexionar en les dificultats amb què es

troben les dones per incorporar-se al món de treball, i, sobretot, per continuar-hi. Ha de passar temps encara per tal que s'assimili plenament que la dona té els mateixos drets al treball i al progrés professional que els homes, i, per tant, a dedicar-hi els esforços necessaris per aconseguir-ho.

És per això, senyors del Govern, que formulem la nostra interpellació per tal que ens expliquin els seus propòsits sobre aquest important tema de l'atur.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Latorre. L'Honorable Conseller senyor Farreras té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreras) : Senyor President, senyores i senyors diputats, respecte a la interpellació que fa el senyor Xavier Latorre, jo tenia aquí preparades, com que era el tema de l'atur i per escrit hi havia ja una sèrie de dades, jo tenia una sèrie de dades preparades, però jo els faré la mercè de resumir-les almenys per no cansar-los.

La dada que se'ns donava era el mes de març, que hi havia 414.000 aturats a Catalunya; això era en la interpellació escrita.

En aquest moment, a Catalunya, a finals de setembre —que són les últimes dades que hi ha— en tenim 366.000. Resumint : que hi ha 63.998, 64.000 aturats menys en sis mesos, consolidant una tendència que ja ve des de finals de l'any passat, de tendència progressiva de decreixement de l'atur a Catalunya.

Vull dir per endavant que estic d'acord amb vostè en el sentit que la xifra d'atur que tenim, a Catalunya i a Espanya, és excessiva, perquè qualsevol xifra d'atur —que passi de la purament tècnica, per entendre'ns— és no desitjable, és un mal per a una societat.

En termes comparatius, com a marxa —perquè hem de veure l'acció de govern com una marxa, producte de l'acció del dia a dia—, a Catalunya tenim en aquest moment el 15,07%. A Espanya, en la seva totalitat, el 18,78%, i a la resta de l'Estat, el 19,52%; o sigui, que estem 3,71 punts per sota del conjunt d'Espanya i 4,45, quatre punts i mig, quasi, respecte a la resta de l'Estat, i això, comparant-ho amb les xifres que se'ns donen del mes de març diu, no sols que hem millorat —la qual cosa és bona, hem millorat aquí i hem millorat a Espanya—, sinó que hem millorat a Catalunya amb bastant major proporció o amb major ritme, i això crec que val la pena constatar-ho.

Què fem davant el problema de l'atur?, perquè davant el problema de l'atur mai ens haurem de donar per satisfets, haurem de lluitar contra ell. Per desgràcia, les fórmules no són magistrals; no hi ha país, no hi ha economia —sigui del sistema que sigui econòmic— que no hi hagi atur, a menys que l'atur sigui encobert. L'acció fonamental passa, per tant, per donar suport i donar impuls i enfortiment a la iniciativa privada perquè és el motor essencial de l'economia, i l'atur es redueix fonamentalment quan l'economia rutlla, quan hi ha creixement, quan hi ha desenvolupament. Les administracions el que poden fer són accions coadjuvants, col·laterals, per ajudar que l'atur disminueixi, però sempre estimulants o complementant l'acció de la societat, creant llocs de treball. No ens enganyéssim, per tant, que el tema de l'atur no és responsabilitat únicament, diguem-ne, de l'Administració —evidentment, que hi té responsabilitats—, sinó que l'Administració... —mitjançant accions directes, em referia—, sinó que l'Administració ha de coadjuvar amb tota una sèrie de mesures que co-

mplementin l'impuls de la iniciativa, la privada i també la inversió pública, evidentment.

Quines accions pensem prendre per aturar el problema de l'atur, o per atacar el problema de l'atur? Doncs les accions que pensem emprendre van en aquest sentit, van en les següents línies.

I hi ha una línia mestra o fonamental, que és la de posar l'accent fonamentalment en la formació. La formació ocupacional, la formació professional és la pedra filosofal i també és l'eina més poderosa que hi ha, per eficaç, per poder combatre l'atur. És a dir, més que crear llocs de treball temporals, artificiosos per quan puguin ser només durant un període de temps limitat, és, diguem-ne, ajornar el problema i, a més, no donar-hi resposta perquè, normalment, mitjançant subvencions només pots arribar a cobrir durant un període determinat. El que hem de fer és preparar la població aturada perquè estigui en condicions que estigui preparada, especialitzada, amb els coneixements i requisits necessaris perquè es produeixi l'encaix entre les ofertes que el mercat i les empreses generen de llocs de treball que hi ha, i les capacitats que les persones aturades tinguin; aquesta és la pedra fonamental, i, per tant, nosaltres posarem l'accent fonamentalment en la formació i eliminem, eliminem —i és una innovació important del projecte que tenim immediat— les subvencions directes a les empreses, perquè les subvencions directes per a empreses es justifiquen en moments de decliu econòmic, però en moments que les empreses en principi hi ha activitat, hi ha gas, hi ha rendibilitat el que cal fer és que les empreses tinguin els treballadors, trobin els treballadors que demanen perquè aquests treballadors trobin lloc i les empreses puguin donar resposta a les seves necessitats.

Aquesta és la línia fonamental; posarem l'accent en la formació, d'una manera pràcticament total, amb diferents modalitats. Per tant, dins d'aquesta línia, fomentarem el cooperativisme i l'economia social, amb el que puguin ser creació de llocs de treball, cooperatives especialment de treball associat o també societats anònimes laborals; a altres tipus de cooperatives també els ajudarem, però aquestes incideixen més en el mercat de treball.

Gestionarem també els ajuts del Fons Social Europeu —hem demanat programes, hem presentat trenta-un programes per valor de 6.700 milions de pessetes; sabem que no se'ns aprovaran tots, però aquí pot venir una quantitat també molt important del Fons Social Europeu. Posarem en marxa les accions de xoc —ho denominarem així, «accions de xoc»—, que són unes accions en sectors determinats que estan especialment estudiats com a possibles creadors de generar, o amb possibilitat de generar ocupació en quantitat important, concretament ja s'està en contacte amb alguns rams de la construcció, amb el metall, que ens diuen, ens diuen ells mateixos, que tenen necessitat de ferrallistes, de paletes, de guixaires, etcètera, d'especialistes, i, en canvi, en el mercat no n'hi ha. O sigui, per tant, es presenta la paradoxa que l'economia crea llocs de treball i, en canvi, hi ha certes professions en què no existeix gent preparada en quantitat suficient. Procurarem, per tant, incidir, d'acord amb les forces socials —amb empresaris i amb sindicats—, perquè es doni aquesta formació i aquesta resposta.

Actuarem també sobre les zones en circumstàncies adverses; procurarem, per tant, en les zones que estiguin en dese-

quilibri territorial o que estiguin en crisi, també posar-hi accions específiques de formació.

Treballarem també, amb formació, els treballadors de les petites i de les mitjanes empreses, que són d'un sector que pot quedar marginat —segons les perspectives de futur— dels ajuts previstos del Fons Social Europeu.

Una altra de les activitats serà l'orientació professional, que és molt important, de cara als aturats o fins i tot els mateixos joves que s'incorporaran al mercat de treball així que acabin els seus estudis, a mesura que vagin acabant els seus estudis, i això mitjançant els centres d'informació professional i els programes d'informació professional.

Sobre l'atur de llarga durada, que em deia el senyor interpellant : aquest és un tema difícil, aquest és un tema difícil. Jo llegia l'altre dia les declaracions del senyor Marín, conforme la seva solució era un bon sistema de previsió social, per entendre'ns; o sigui, implícitament, deia que no hi havia res a pelar, no hi havia res a fer. Jo no perdo l'esperança, jo no perdo l'esperança, és un problema molt difícil, que hi actuem d'una manera més eficaç com fins ara i no dic —perquè hi ha mals resultats—, tant a Europa, com a Espanya, com a la mateixa Catalunya, o sigui, hi ha uns resultats de poca proporció de treballadors de majors de 45 anys, que, normalment vénen identificats amb l'atur de llarga durada, que trobin una reinserció en el món del treball. Hi ha una sèrie de causes, que en tot cas les podríem explicar, és un problema complex, jo crec que requereix una metodologia específica. Segurament que requereix uns terminis de formació més allargats i una psicologia particular.

Continuarem, per tant també, les accions de la incorporació de la dona al treball, mitjançant accions en les quals participin en igualtat de condicions amb els homes. Les estadístiques que tenim dels cursos que estem fent nosaltres és que estan pràcticament al 50%; diria 48 al 55%, els alumnes de tots els cursos que s'estan fent com a formació ocupacional per part de la Generalitat —tinc estadístiques que els les puc donar.

Treballarem també els col·lectius amb especials dificultats d'inserció al món del treball, com puguin ser els drograaddictes i els ex-presos, i també els minusvàlids, tant físics com psíquics o sensorials.

Continuarem fent els plans d'ocupació juvenil, d'acord amb els ajuntaments.

Treballarem i intensificarem també el Tour d'Europa dels Joves, que consisteix en l'intercanvi de joves amb nosaltres, i enviar nosaltres joves a l'estranger... —acabo tot seguit, senyor President.

Continuarem també la contractació amb les entitats sense ànim de lucre i l'observació constant i periòdica del mercat del treball.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. L'Il·lustre senyor Diputat vol replicar?

El Sr. LATORRE : Senyor President, no he tingut gaire sort quan jo feia aquella referència als borratxos i als fanals, perquè l'Honorable Conseller s'ha ficat novament amb les xifres estadístiques que li convenen.

Vostè agafa, únicament i exclusivament, senyor Conseller, les xifres —ho fa a Catalunya, el senyor Roca fa a Madrid unes altres apreciacions, ja ho he dit abans—, vostè empra única-

ment i exclusivament les xifres de l'INEM a Catalunya, i, així, ens parla que avui tenim a Catalunya una xifra d'aturats del 15%, quan la resta de l'Estat està al voltant del 19%.

Bé, i això jo dic que altres enquestes, que segurament, segurament, vostè sap que tenen una mica més de fiabilitat —em refereixo a l'enquesta de població activa—, doncs no donen aquesta referència; justament el contrari, justament el contrari. Miri, mentre que el segon semestre del 88 l'enquesta de població activa dona una taxa d'atur pel conjunt de l'Estat del 19,8%, aquesta mateixa xifra referida a Catalunya és del 19,9%. Això no ho dic jo, senyor Conseller; (*remor de veus*) deu estar malament, com diu el senyor Sesnilo, perquè, és clar, totes les xifres que no donen la raó al grup de la majoria, és clar que són dolentes; això és per definició. (*Rialles.*)

Bé, i els informes, els informes diuen que el ritme de recuperació... (*Remor de veus.*) Quan acabi el senyor Sesnilo jo crec que podré continuar, eh?, senyor President... Doncs, diu que el ritme de recuperació de l'ocupació i de l'atur és més lent del que portàvem. Vostè em parlava d'una sèrie d'intencions que jo he denunciat abans; o sigui, l'atur no es combat només amb una política d'intencions, i vostè ho sap perfectament.

Ja que parlem de dones —que avui és el tema «estrella» de la Cambra, i fóra bo que ho fos molts més dies—, els llegiré un informe que s'ha distribuït fa dos dies als senyors diputats : «És significatiu», diu aquest informe, «que el segon trimestre d'enguany el nombre de dones que han decidit cercar un lloc de treball són 26.500». És extremament inferior al nombre de dones que tingueren idèntic comportament el segon trimestre de 1987 : 259.900; és a dir, 225.000 dones no han cercat un lloc de treball. Em queda el dubte, senyor Conseller, si és que s'han apuntat a aquests cursets d'ocupació que fan vostès.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Conseller, vol intervenir? (*Pausa.*)

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Mirin, les discussions metodològiques són altament enutjoses, sobretot per a qui habitualment no estigui avesat a les xifres, i les xifres normalment *per se* ja són pesades, si hem d'entrar a discutir si les estadístiques...

Jo agafó unes estadístiques que són oficials, que fa molt de temps que es publiquen, que fins ara no les havia replicat, que estan basades en les xifres que publica l'Institut Nacional d'Estadística i que les dona l'INEM. Escolti, són oficials. Que poden ser corregides? Hauríem de comparar llavors també les altes amb les altes, o sigui homogènies; el que no val és comparar unes estadístiques, on siguin positius, amb unes d'uns altres.

Jo no voldria entrar, crec, ni un sol moment, en la veracitat de les estadístiques. Durant molts de mesos..., jo els mesos que fa que sóc a la Conselleria tota la premsa, tots els mitjans de comunicació es refereixen a aquestes xifres i el seu grup parlamentari, o el seu partit, no he vist pas que hagi dit que aquestes eren falses o canviades, etcètera. Però no és major tema.

I, per altra banda, vostè, jo la veritat és que procuro ser respectuós amb el que penso que és la intenció de l'interpellant, i com que vostè a la interpellació escrita que va enviar va dir : «quins són els propòsits del Consell Executiu...», els propòsits són les intencions. Jo no li puc parlar, per tant —parlant de

propòsits—, de coses fetes. Jo al que em comprometo en dir aquests propòsits és el que pensem fer. I, per tant, he estat fidel a la seva consideració.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Passem a continuació a la següent interpellació, que és el número 15 de l'ordre del dia. La formulen els Diputats senyors Xavier Guitart i Domènech, Justo Domínguez de la Fuente, Josep Maria Rañé, Florencio Gil i Dionisio García Guillamón, del Grup Socialista. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Justo Domínguez.

Interpellació sobre la política d'ocupació

El Sr. DOMÍNGUEZ : Señor Presidente, señoras y señores diputados, señor Conseller de Treball, por las palabras que acabo de oír, tengo la impresión de que o usted es una persona con muy buenas intenciones o no conoce los problemas del Gobierno al que pertenece.

En primer lugar quiero hacer una aclaración, y es que, señor Presidente, en el orden del día figura una interpelación sobre la política de ocupación, y no es sobre la política d'ocupació, aunque el fondo de la cuestión es así. Se trata de una interpelación sobre la política de concertación en nuestra comunidad.

Como ustedes saben, la política de concertación en España ha generado una cultura, ha generado un sistema y una forma de hacer las cosas que yo creo que en estos momentos se puede considerar como uno de los valores fundamentales de este país y ha generado una cultura en los sindicatos, pero también ha generado una cultura en el campo de las relaciones laborales, en el campo de las relaciones laborales entre las instituciones, entre los sindicatos, entre los agentes sociales.

Esta cultura que ha conseguido aplicarse en todas las comunidades autónomas de nuestro país, aparte del Estado español, curiosamente en Cataluña, en nuestra comunidad autónoma, en nuestro país no somos capaces de llevarla a cabo a pesar de que en los últimos años, en los últimos ocho años de Gobierno, de la coalición de Gobierno de Convergència i Unió, hemos de manera reiterada intentado conseguirla. ¿Por qué nosotros hablamos de la política de concertación? ¿Por qué creemos que la política de concertación es positiva? Algunos de los temas y de las cuestiones que se han venido discutiendo en este Pleno, ayer, y hoy igual, en cuanto a la discriminación de la mujer, en cuanto a los problemas del *atur*, en cuanto a los problemas del desempleo, seguramente que, de haber existido un instrumento de relaciones laborales como los que existen en cualquiera de las comunidades autónomas de España e incluso en comunidades autónomas gobernadas por la derecha, como sea el País Vasco y, hasta hace poco, en Galicia, seguramente que aquí, señoras y señores diputados —mayoritariamente por la derecha, mayoritariamente por la derecha—, señoras y señores diputados, seguramente que no hubiera sido necesario traer algunos de estos problemas que debieran haberse resuelto en otro foro diferente, foro diferente que, señor Conseller de Treball, usted manifestó en su día, con muy buena voluntad, que estaba dispuesto a dinamizar, que estaba dispuesto a dotarle del protagonismo que debe tener —me refiero al Consell de Treball; Consell de Treball que en estos momentos, yo no sé si las señoras y señores dipu-

tados conocen, lo que sí sé es que no lo conoce la sociedad catalana, y los que lo conocemos todavía nos preguntamos cuál es la finalidad del Consell de Treball, porque desde el punto de vista de eficacia, desde el punto de vista de vertebrador de lo que es o lo que ha de ser este marco de relaciones laborales para discutir los problemas, señoras y señores diputados, de momento no se ha puesto en funcionamiento.

Por lo tanto yo lo que creo es que el Gobierno de la Generalitat, aunque el señor Conseller esté muy dispuesto a apoyar la economía social —como ha dicho aquí—, a introducir medidas incentivadoras para la formación profesional o ocupacional —como también ha dicho aquí—, que por otra parte yo creo que ésa es su voluntad, no creo que sea la del Gobierno, lo veremos más adelante, porque hasta ahora eso no ha sido así, y, por consiguiente, creo que nos encontramos en estos momentos ante una situación paradójica : Cataluña, que en el año 32 creó el primer Consell de Treball, el primer órgano de encuentro entre los interlocutores sociales y la administración, en Europa; se crea antes de que se cree en la Lombardía, en la región de Lorena, etcétera, e incluso mucho antes que se cree en nuestro entorno, aquí cerca de nosotros, en el Midi-Pyrénées, en el Languedoc-Rosselló, de Francia, este órgano que se crea no tiene ninguna eficacia en cuanto a la negociación, en cuanto al diálogo, en cuanto a poder discutir con el Gobierno de la Generalitat, con la Administración, con los empresarios los verdaderos problemas que tiene planteada nuestra sociedad. Entre otros, el problema fundamentalmente más importante, que es el problema del paro, que, como usted bien ha dicho, estamos en una tasa ligeramente inferior a la del resto del Estado, lo que sin ninguna duda sigue siendo un problema grave y también —como decía antes— desde el punto de vista no exclusivo, porque nadie pretende —como usted decía— adjudicar la responsabilidad exclusivamente al Gobierno de la Generalidad, porque es un problema de la sociedad —y es verdad—, sobre el tema del empleo, pero, en cualquier caso, sí que son ustedes los que tienen que motivar, los que tienen que coger el protagonismo de esta situación, porque, además, también son los que tienen los recursos, desde el punto de vista presupuestario, para complementar, y digo complementar porque no es una tarea de ustedes exclusiva —como decía— complementar una política sobre la creación de empleo en Cataluña. Lo hacen otras instituciones : lo hacen las administraciones locales; crean las administraciones locales órganos de participación, eh?, y los dinamizan, y se participa en ello, y naturalmente invierten recursos con este objetivo.

Pero como el tema va de concertación social y como en los últimos días, señor Conseller, usted sabe que por enésima vez —no por enésima vez a usted, que es la primera vez que tenemos ocasión de hacerlo, pero por enésima vez en el marco de su Gobierno— hemos planteado, hemos ofertado, hemos —si me lo permite— exigido, porque creo que tiene que ser así, una política de empleo, una política de diálogo, mejor dicho, una política de concertación en el marco de la Generalitat, y de momento no se nos ha respondido. Digo «no se nos ha respondido» desde el punto de vista formal; yo ya sé que ha habido una reunión un tanto extraña, convocaron de una manera, no sé, poco clara —por lo menos yo no he podido averiguar en qué términos se ha hecho—, pero que en cualquier caso no ha habido todavía esa respuesta formal que desde el día 4 de octu-

bre solicitamos al President de la Generalitat para empezar a negociar o para, por lo menos —y yo no digo que la política de concertación o las reglas del juego que se establecen en un marco de concertación al final tengan que terminar con un acuerdo—, pero sí, por lo menos, analizar los problemas conjuntamente, discutir y ver en qué nos ponemos de acuerdo o en qué no nos ponemos de acuerdo. Y esto todavía no se ha producido; lo hicimos en el año 1987, lo hicimos de manera general, me refiero, luego ha habido otras ofertas parciales, pero de manera general lo hicimos en el año 84, también, y el Gobierno de la Generalitat de alguna forma no ha respondido de manera positiva, es decir, a que podamos establecer mecanismos técnicos, mecanismos de diálogo para poder discutir la política de concertación.

Yo creo que, señor Conseller,... esperaremos su respuesta, evidentemente, para ver qué es lo que sucede con esto, pero lo que yo sí que le puedo asegurar es que la política de puertas cerradas, es decir, el muro que ustedes han puesto, que el gobierno de la Generalitat ha puesto al acceso de los trabajadores —y también de los empresarios, porque en definitiva ahí también se ven afectados a los empresarios— para poder acceder a discutir conjuntamente los recursos de la Generalitat en aquellos temas más de carácter social que puedan favorecer a una política social y no una política de beneficencia —como se anuncia en función de algunas medidas—, señor Conseller, creo que esa muralla que ustedes han puesto de alguna forma divide y además dirige sus actuaciones hacia una sociedad desequilibrada, hacia una sociedad dual en el conjunto de nuestra comunidad autónoma.

Señor Conseller, tengo la impresión que en el ánimo de ustedes no está tampoco concertar, por las declaraciones que he escuchado hace muy poco, hechas por parte de usted esta mañana. Tengo la impresión que la oferta que hemos hecho los dos sindicatos, la cual ustedes debieran aprovechar..., en mi opinión— debieran aprovechar como planteamiento unitario para intentar llegar a acuerdos e intentar generar confianza, porque ese es el juego fundamentalmente de la concertación, ese es uno de los objetivos de la concertación, generar confianza, naturalmente distribuir los recursos de manera, como decía, más justa y más equilibrada y generar confianza a la sociedad. Tengo la impresión —reitero— que esto no va a ser posible, a raíz de estas declaraciones que usted ha hecho esta mañana a la agencia EFE.

En cualquier caso, lo que sí que quiero expresar a la Cámara, a las señoras y señores diputados, es que quede claro que no solamente en España, sino en el conjunto de Europa, me atrevería a decir que es casi exclusivamente Cataluña —algo insólito— la única comunidad autónoma, cuando, además, hablamos de que es la primera potencia industrial, cultural de nuestro país —del Estado español, mejor dicho... Y vamos por ahí vendiendo a Cataluña como un proyecto de ejemplo de lo que ha de ser la Europa de las regiones. Pues, curiosamente, a pesar de eso, ustedes consideran a la clase trabajadora —y perdonen si me sale algún tinte del mundo sindical, porque es que, además, lo vivo, no? —, pero ustedes, de alguna manera, consideran la clase trabajadora —como ayer dijo aquí algún joven diputado— como algo abstracto, como algo extraño, que, desde luego, también lo demuestra el hecho de que en este Parlament, y sobre todo el President de la Generalitat,

casi nunca dedica un minuto a hablar de los trabajadores. Y, por lo tanto, esa es una gran preocupación. Yo, lo que sí que desearía es que, después de esta llamada de atención —que de alguna manera me imagino que las señoras y señores diputados estarán enterados—, sí que desearía que esta interpretación sirviera, como mínimo, para poner en marcha una política de concertación en el marco de nuestra comunidad que pudiera —como decía— hacer frente conjuntamente a los problemas que aquí se han venido señalando a lo largo de este debate.

Gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT : Gracias, señor Justo Domínguez. L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, el Diputat interpellant m'ha llançat, em sembla que el que en diuen en termes taurins, una «*larga cambiada*», perquè jo m'havia més o menys preparat —perquè no es tracta d'improvisar— una intervenció sobre la política d'ocupació i també sobre concertació social. Entenc, a pesar de tot... I ho dic perquè jo m'ho havia pres com que no era un error, perquè anava signat per cinc senyors diputats; vull dir, que no és allò que, un senyor..., cinc senyors diputats havien firmat, diguem-ne, per escrit, que volien parlar de la política d'ocupació de la Generalitat.

Bé, com que, a pesar de tot, el que els diria sobre política d'ocupació seria bastant coincident —en línies generals— sobre el que he dit a l'interpellant anterior; perquè l'atur i la política d'ocupació són termes complementaris, perquè si augmenta l'ocupació disminueix l'atur —per dir-ho així— i, per tant, les eines per atacar l'atur en principi passen per la política d'ocupació; o sigui, en deu minuts no els podia dir una política gaire diferent del que hauria dit anteriorment. Sí que, a pesar de tot, passaré del tema, però faré una certa puntualització, perquè m'ha semblat que el senyor Domínguez ha dit en cert moment —i encara que sigui un avenç del que serà debat pressupostari—, jo sí que li vull dir que no hem fet únicament paraules a l'hora de preparar el nostre pressupost, sinó que hi ha xifres darrere d'aquestes paraules, i aquestes xifres són molt quantioses, pel que he dit abans que, entre altres coses, a part de tota la part formativa que fèiem abans, hi hem abocat 1.100 milions que abans es dedicaven a subvencions directes a les empreses amb contractes de formació i en pràctiques i que ara s'entraran, pràcticament en la seva totalitat, amb activitat formativa ocupacional. I tingui present també que l'activitat de formació ocupacional, la Generalitat la fa sense tenir-la transferida; això que, segons l'article 15 de l'Estatut, és de plena competència de la Generalitat. I a pesar de tot, des de l'any 84, que aquesta competència ha estat a punt de ser-nos transferida, no ens ha estat transferida fins ara, s'ha demorat pel Govern central. I a mi no m'agrada això de parlar del Govern central, però, en aquest cas, ho haig de dir perquè el tema me l'ha tret.

Sembla que els últims contactes que hi ha hagut amb el Ministre, quan el mes de juliol el vaig anar a veure, i, l'altre dia, amb l'Álvaro Espina, que es creava novament una comissió per fer els treballs indagatoris per veure si es traspasa això. Bé, això, en el que pugui ser indicatiu de desbloqueig jo ho veig molt positivament, i, per tant, vull obrir un parèntesi a l'esperança.

O sigui que tot això ho fem, diguem-ne, sense tenir competències i, per tant, sense tenir el traspàs dels mitjans, tant mate-

rials com econòmics que això comporta; per tant, vol dir que ho hem de treure d'altres partides que podrien ser més gruixudes.

Al setè pla d'ocupació juvenil, tenim una previsió de 250 milions de pessetes; en convenis d'ocupació amb els consells comarcals, a efectes de projectes que generin major ocupació mitjançant la formació i altres instruments, 7 milions de pessetes —és una línia nova en aquest aspecte—; 1.300 milions de pessetes als programes cofinançats amb el Fons Social Europeu, tenint en compte els següents criteris d'eficàcia ocupacional, que són aquells que garanteixin previsiblement un mínim d'ocupació del 60% dels alumnes que reben aquests cursos; criteris de prioritat territorial quan sigui en zones menys desenvolupades o sectors en crisi, i, llavors, també el criteri de complementaritat de no repetir, o altres accions que no siguin del Fons Social Europeu. Continuo : en programes d'integració laboral dels parats amb especials dificultats de col·locació; aquí hi entrarien els col·lectius de disminuïts físics i psíquics, els drogaaddictes i penats, els majors de quaranta-cinc anys i els joves en procés de marginació —en aquest cas en col·laboració amb benestar social—, aquí hi dedicariem, hi ha una previsió, una partida presentada de 250 milions de pessetes; als programes de formació de treballadors en determinats sectors de la producció —el que abans he batejat com a accions de xoc—, 733 milions de pessetes; al programa «Tour d'Europa dels Joves», 55 milions de pessetes, i al programa d'orientació professional, 60 milions de pessetes, i els ajuts als contractes, a contractació de joves en entitats sense ànim de lucre, 241 milions de pessetes. Això totalitza 2.989 milions de pessetes només amb aquests capítols formacionals. Deixo aquí el tema aquest. Però vostè ha fet un apunt que això no es concretava... Això es concreta.

Sobre la concertació social, li haig de dir el següent... Perdó, com vaig de temps?

El Sr. PRESIDENT : Exactament la meitat.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Gràcies, senyor President. Sobre la concertació social li he de dir el següent : un Govern que com el nostre no té a les seves mans, perquè no són competència seva —estatutàriament i per la Constitució—, les eines fonamentals de la política econòmica, la política fiscal, la política monetària, la legislació de la política laboral, jo crec que és una paraula grandiloqüent —ja ho deia, no avui, a l'agència EFE, avui no he fet cap declaració, tot ho he dit aquí, en tot cas, deuria ser abans-d'ahir—, són paraules grandiloqüents o segurament desproporcionades pel que es pugui entendre per concertació social. Concertació social vol dir això, normalment s'entén com poder concertar les grans magnituds econòmiques, les bandes salarials, el nivell de diner en circulació, etcètera, influir sobre la inflació... Tot això, vostè sap perfectament que el Govern de la Generalitat no ho té —pot tenir algun punt concret—, no pot modificar el sistema fiscal, etcètera. Per tant, concertació social pot portar a confusió tota la ciutadania en el sentit de dir que vestim un gall molt més important del que pugui ser. Per tant, en principi, no.

Bé, això no exclou que, dins de les eines que sí que tinguem accés i possibilitat d'actuar-hi, puguem tenir diàleg social, puguem parlar, puguem establir negociacions. Jo m'haig de remetre en aquest moment a la visita que l'organització sindical va fer fa pocs dies al President parlant-li d'aquest mateix tema,

i com que van manifestar que parlaven també interpretant l'escrit d'UGT —i això era Comissions, de qui parlo—, van fer una visita al President —jo hi era present— i van dir que interpretaven també, perquè estaven en converses sobre..., preparant un programa de concertació, un possible programa de concertació —parlaven també en nom d'UGT, en aquest aspecte—, interpretant —ho dic literalment—, li van plantejar els temes que vostè més o menys m'ha plantejat. I, llavors, jo li puc dir, per tant, en aquest moment, la resposta que el President va donar, i que segurament ja hauran estat informats els representants de Comissions Obreres.

Sobre que hi hagi diàleg i converses sobre la matèria d'ensenyament. En part ja estan existint, i es van remetre en converses directament al Conseller Laporte. Que n'hi hagi sobre la qüestió de funcionaris, via Conselleria de Governació, Conseller Gomis; que n'hi hagi —i jo sé de la seva disposició, també— sobre el tema de benestar social, via Conseller Comas; he parlat jo posteriorment amb ell i va dir que tenia reservat presència sindical i ganes de diàleg, dins d'un organisme determinat, és el qui s'encarrila el diàleg social dins de la seva conselleria.

Específicament en el camp competencial de la Conselleria de Treball, jo ja els ho havia dit en el seu moment i, en tot cas, ho reafirmo aquí, en públic, que estem disposats a negociar i actuar a fons sobre el tema que sigui seguretat, higiene i sinistralitat en el treball, amb el benentès que això hauria de ser també amb els empresaris i, per tant, dins del Consell de Treball. Perquè si parlem de sinistralitat i seguretat i higiene en el treball i els empresaris no hi són i, per tant, no estan també compromesos amb les accions, haurem fet volar coloms, perquè, entre altres coses, els empresaris tenen una acció molt important en prendre les mesures corresponents. I llavors, al darrer punt, que és el de la participació institucional, es va dir —i amb això vaig tenir una satisfacció, perquè es va ratificar el que era la meua tesi— : «potenciïn al màxim, dinamitzin el Consell de Treball». El Consell de Treball, vostè sap que jo vaig prendre possessió a primers de juliol, i als pocs dies vaig convocar-lo, jo crec que dins de la setmana següent, i ara està convocat per al dia 3 per ser informat de les línies, directrius, bàsiques i fonamentals —no de les xifres únicament, sinó de les línies inspiradores—, per ser informats dels Pressupostos de la Generalitat, per part del mateix Conseller d'Economia i Finances i per mi mateix dins del Consell de Treball. Això és el que li puc dir fins al moment sobre el tema de la concertació social.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. L'Illustre Diputat senyor Justo Domínguez té cinc minuts de rèplica.

El Sr. DOMÍNGUEZ : Sí, senyor President. Señor Conseller, yo le agradezco ese esfuerzo que ha hecho, al haber habido el *lapsus* en la convocatoria del orden del día y no estar preparado, según usted, para poder contestar a la oferta que se hace de concertación, pero sí que le quiero responder un poco en función de su respuesta. A mí... Yo no voy a entrar en los propósitos del Gobierno de la Generalitat sobre las acciones que parece ser que, según usted —porque por la prensa solamente conocemos la cuantificación de los Presupuestos de la Generalitat, por encima de 800.000 millones de pesetas—,

según las acciones que ustedes van a llevar a cabo en este ejercicio de cara a la lucha contra el desempleo y la formación profesional. Pero, desde luego, sí que le puedo justificar que tampoco es de su responsabilidad lo que ha venido sucediendo a lo largo de estos últimos ejercicios. Ya me alegro de que se hayan dado cuenta de que, de la manera que venían ustedes empleando los recursos en cuanto al empleo juvenil, era un tremendo error, pero, de todas maneras, a su vez, una gran preocupación; porque, evidentemente, yo veo que de aquí se detraen 2.400 millones de pesetas que se dedicaban a este menester, lo cual me imagino que también va a generar problemas; problemas, porque es verdad que uno de los problemas con que nos encontramos es el problema de la formación, de la capacitación de los trabajadores, eso es cierto; pero tampoco es menos cierto que hoy, en muchos sectores de la sociedad, en muchos sectores empresariales tampoco es eso lo que interesa, sino que lo que interesa es como se lleva a cabo una superexplotación, qué es lo que ha sucedido con estos contratos. Por eso la segunda parte de los contratos de empleo juvenil no se ha cumplido, que es la de la formación profesional. Y hoy nos encontramos con la paradoja de que lo que más interesa en muchos casos es quien más ladrillos aporta, quien más platos distribuye o quien más camas hace, por ejemplo, en el sector de la hostelería. Esto es lo que está sucediendo hoy, por falta de haber obviado una política agresiva sobre la formación profesional. Pero, dicho esto, señor Conseller, mire, nosotros no queremos negociar la cifra macroeconómica del Gobierno de la Generalitat, nosotros no queremos negociar los gastos o las partidas que el Gobierno, y concretamente su Presidente, se gasta en viajes al Japón en busca de empresas multinacionales, cuando otras que están aquí —dicho sea de paso— se están muriendo, como es la Maquinista, o ENHASA o Pegaso, y otras así; no vamos a entrar en esto, esto no lo tenemos porque discutir; nosotros solo queremos discutir aquellos aspectos —le he dicho en mi intervención— de carácter social, aquellos aspectos que afectan directamente a la vida de los trabajadores. Por lo tanto, señor Conseller, yo creo que si aquí hay fuerza de voluntad, si hay voluntad política para llevarlo a cabo, todavía estamos en condiciones. Le he dicho: motivo de la concertación, corrección de los equilibrios sociales con objeto de fortalecer el concepto redistributivo. Hombre!, naturalmente que ustedes todavía, a través de la vía parlamentaria y a través de desviaciones presupuestarias, pueden dedicar hacia donde llevan determinadas partidas para hacer frente a esto. Pero no es solamente eso, la concertación; a mí me alegra que usted diga que el día 3 se va a reunir el Consell de Treball, pero, ¿para qué? El Consell de Treball se lleva reuniendo hace diez años, señor Conseller, y todavía no ha habido ninguna iniciativa discutida y analizada en el Consell de Treball que haya permitido contentar a nadie, entre otras razones porque ustedes no llevan los problemas, no llevan las iniciativas al Consell de Treball para ser discutidas allí, sino simplemente para ser informadas en la mayor parte de los casos.

Por lo tanto, señor Conseller, yo reitero que no hay voluntad de concertación en el Gobierno de la Generalitat, y reitero que es el único Gobierno de las regiones europeas —fijese bien, que me salgo del territorio español—, no hay ningún gobierno —y es más, no hay ni siquiera ningún gobierno municipal en pueblos de 5.000 habitantes para arriba— que no estén dis-

puestos a discutir y a dialogar con los agentes sociales o con el movimiento asociativo, cosa que ustedes no hacen, y tampoco hay ningún gobierno que esté de espaldas a lo que es el papel de los sindicatos, que esté de espaldas a lo que es, en estos momentos, la participación, o debe ser, la participación institucional del mundo sindical. Este es el problema que nosotros queremos traer aquí, que lamentablemente ha venido al Parlament, que no tenía que haber venido al Parlament, porque creo que hay los suficientes cauces para haberlo resuelto antes de llegar aquí.

Gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT : Gracias, señor Domínguez. L'Honorable Conseller?

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Gràcies, senyor President. Voldria puntualitzar només que jo, quan he dit que venia preparat per al tema de la política d'ocupació, també havia llegit que hi havia «i concertació social», i, per tant, si no ho havia dit, en tot cas ho dic ara, però ho portava preparat perquè havia llegit, evidentment, la seva interpellació. I, per tant, la resposta que li he donat, li he donat després que jo hagués meditat sobre el tema, evidentment.

Sobre el tema de la formació, li diré que fonamentalment —no exclusivament, perquè no sempre es pot fer així—, per garantir al màxim la qualitat i la seva eficàcia, s'intenti fer, sobretot aquestes accions de xoc, fonamentalment a través de sectors, que segurament tenen més estructura formativa que no pas alguna empresa individualitzada.

Nosaltres, evidentment, no podem fer política de rendes, això és política..., això està en mans de l'Estat. Sobre el Consell de Treball, jo li puc dir que moltes d'aquestes qüestions que vostè m'ha dit poden tenir causa perfectament dins del Consell de Treball, perquè el Consell de Treball és un òrgan de consulta, és un òrgan d'opinió, però també és un òrgan perquè les parts components, tant patronals com sindicats, puguin fer propostes. Per tant, com a marc, existeix un marc perfectament perquè hi hagin o hi puguin haver iniciatives sobre matèries de tipus social. Jo no prejuto, per tant, el resultat del futur, perquè el futur, en tot cas, ja el veurem. I, per tant, hi ha voluntat de diàleg, i jo, d'aquesta voluntat de diàleg, demanaria, per tant, que se'n faci ús.

Res més. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Passem a continuació al punt número 16, que es podria acumular amb el 17, perquè són dues interpellacions sobre el mateix afer, sobre política general de viatges a l'estranger per part del Molt Honorable senyor President de la Generalitat. Un, és una interpellació que és de diputats del Grup Socialista, i, una altra, del Grup Popular. En primer lloc, el Grup Socialista defensarà..., farà la interpellació el senyor Clotas, que té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de viatges a l'estranger del M. H. Sr. President de la Generalitat

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista presenta una interpellació absolutament necessària sobre la política general i els criteris que empra el Govern en la política de viatges de la Presidència

de la Generalitat, totalment necessària, en primer lloc, perquè hi ha un compromís del President de la Generalitat, el senyor Pujol, de venir al Parlament a explicar els afers del darrer viatge a Uruguai i a Brasil, compromís que ha sortit publicat a tots els mitjans de comunicació i que no s'ha produït. I, per altra banda, perquè nosaltres tenim comptabilitzats ja cinquanta viatges a l'exterior, de la Presidència de la Generalitat —no compto, diguem, el d'abans-d'ahir a Saragossa, o els similars a l'interior d'Espanya, no compto aquests viatges—, cinquanta viatges a l'exterior, i se'ns diu que la intenció —i ho diu el Govern, ho ha dit el President Pujol— és, a partir d'ara, d'intensificar aquesta activitat, d'incrementar aquests viatges. Òbviament, això constitueix una activitat important, molt important, del Govern de la Generalitat, d'un govern, la seva activitat en quelcom que nosaltres volem participar, perquè creiem també que és molt important, que és la projecció exterior. Se'ns diu que es volen incrementar —se'ns ha anunciat ja— viatges a Xina, als Estats Units —repetició d'alguns altres viatges—, al Japó, etcètera. I és evident que aquests viatges han aixecat polèmica, per molts motius diferents, per moltes raons, han provocat moltes pàgines als mitjans de comunicació, han provocat moltes declaracions —en moltes ocasions rectificacions del mateix President de la Generalitat—, han aixecat diverses editorials dels mitjans de comunicació, i resulta que en el Parlament de Catalunya no es veu l'àmbit estricte per fer aquest tipus de debat, a no ser que sigui el mateix Govern de la Generalitat que impulsi aquesta dinàmica —i tenim, repetixo, un compromís, però incomplert.

Per tant, ens sentim obligats a presentar una interpellació en el si del Ple del Parlament, perquè nosaltres volem parlar seriosament d'una política de projecció exterior. Volem parlar d'objectius, volem parlar de prioritats, volem parlar de la relació entre el cost i el rendiment d'aquesta programació i de la realització d'aquests viatges. Volem parlar, òbviament, dels resultats d'aquests viatges, volem parlar de quins criteris té el Govern de la Generalitat en l'organització d'aquests viatges, en l'elecció dels països que es va a visitar, en l'elecció dels membres de la comitiva, del seguici, de la delegació que acompanyen la Presidència del Govern en aquests viatges. Volem parlar del rendiment de comptes, del resultat d'aquests viatges en el si d'aquest Parlament. Volem parlar, també, del rendiment dels comptes o de les despeses que generen aquests viatges, dels criteris de distribució de les subvencions d'aquests viatges, dels resultats econòmics per a les empreses que acompanyen la delegació del Govern de la Generalitat, etcètera. Volem parlar de totes aquestes coses; crec que avui podrem encetar una mica aquesta dinàmica. Ho repeteixo : això és important des d'un punt de vista de sensibilitzar el Govern de la Generalitat. Si això avui es produeix mínimament a través dels mecanismes d'una interpellació, de dues interpellacions, és perquè ho genera la iniciativa dels grups de l'oposició, no perquè ho genera el Govern, i aquest és el primer error i el primer dèficit a acumular o atribuir al Govern de la Generalitat.

Volem parlar de tot aquest seguit de temes importants que caracteritzen la necessitat i el rendiment d'un viatge de projecció exterior, i volem parlar també i evitar que es produeixin —probablement per precipitació, per improvisació, per falta de planificació, per falta de debat intern en el Parlament sobre què es pretén aconseguir a través d'aquests viatges— declaraci-

ons desafortunades, que posteriorment requereixen rectificacions del mateix President de la Generalitat, que sovint també són desafortunades. Recordaré que el Conseller Alavedra va ser l'encarregat de replicar l'aleshores Portaveu del Grup Socialista, avui Vice-president del Grup i company meu, senyor Armet, sobre aquestes desafortunades declaracions en relació amb unes declaracions sobre l'OTAN, els avions F-16, etcètera. En el darrer viatge també s'han produït aquestes contradiccioneries i precipitades declaracions per part del senyor Pujol, quan a Montevideo va caracteritzar l'Uruguai com Catalunya envoltat de dues grans —com dos petits països—, envoltats de dos grans colossos. Naturalment, l'endemà havia d'anar a Rio de Janeiro o a São Paulo, i tothom pensava : «i què els dirà, allà? Vostès són un colós que envolta...» No, allà ja va dir una altra cosa, va dir : «No, no, atenció, jo parlava això des d'un punt de vista tan sols lingüístic i cultural, però no polític». Rectificat. Bé, ni això és encertat, és desafortunat, perquè no cal ser massa espavilat per considerar que les característiques lingüístiques i culturals —que les tenen, naturalment— de l'Uruguai en relació amb l'Argentina són ben diferents de les que té Catalunya, diferències lingüístiques i culturals. Per tant, ni des d'aquest punt de vista de la rectificació va ser afortunat, va ser desafortunat.

Volem, per tant, parlar per intentar evitar que es produeixin aquestes declaracions contradictòries que massa sovint comporten rectificacions constants per part del mateix President de la Generalitat.

I volem parlar de la caracterització dels viatges institucionals, viatges institucionals. Jo diria que es produeixen, com a mínim, quatre característiques diferents : uns viatges que són concrets, que van a cercar un objectiu concret i que normalment provoca un viatge relativament ràpid en la seva realització i la seva trajectòria; per exemple, a Brussel·les, en relació amb temes d'observador de la Comunitat Econòmica Europea, a Estrasburg, en relació amb els temes de la llengua, etcètera, que provoquen, això, anar i tornar de seguida. Uns viatges genèrics, de projecció exterior, econòmica, cultural, que són molts dels que s'han produït. Hi ha uns viatges d'interès personal del senyor Pujol, en tot cas, del seu partit, personal, revestits d'institucionalitat, que són els viatges que ha provocat i ha realitzat el senyor President de la Generalitat, amb vistes a una possible candidatura personal a l'Assemblea de les Regions Europees, viatges que es produeixen a Venècia, a Taormina, algun dels viatges que s'ha produït a algun dels *Länder* alemanys com Baden-Württemberg, o al Rhône-Alps, per exemple, o a Llombardia, etcètera. Per tant, viatges que sota la investidura de caràcter institucional obeeixen a un objectiu personal, que més tard es pot valorar la utilitat que pot tenir institucionalment per a Catalunya, però sens dubte que obeeixen a una aspiració estrictament personal i partidista.

Hi ha ja després, conjuntament amb tot això, els viatges que obeeixen, entenc jo, a una única característica de fer turisme, de fer turisme, i aquí parlariem de la composició d'aquests viatges, del seguici d'aquests viatges, de les delegacions d'aquests viatges i dels acompanyants de les delegacions d'aquests viatges. Estem parlant sovint —i ha aparegut en mitjans de comunicació— d'un darrer viatge que va produir un seguici entre cent i cent cinquanta persones, del món empresarial, del món polític, del món polític però ja no tant institucional, des

del punt de vista del Govern de la Generalitat, per exemple. Anava en aquest viatge —i ha sortit també publicat en preguntes del Grup Socialista al respecte, d'informació i d'aclariment— el President de la Diputació de Lleida, acompanyat de la seva esposa; en qualitat de què?, de President de la Diputació?, per tant no és institucional; en qualitat de viatge privat, de viatge turístic? I el President de la Diputació de Girona, convidats directament pel Govern de la Generalitat, directament pel Govern de la Generalitat. Per tant, l'aprofitament d'un viatge institucional per tot un seguici de gent que va a fer turisme, i un seguici que provoca aquesta espectacular mobilització en els països d'origen —que sens diu : «Oh!, és que és el govern amfitrió qui ens el posa.»—, que dona uns deu, quinze, divuit cotxes circulant pels carrers de Montevideo o circulant pels carrers de São Paulo, que, des del meu punt de vista, senyores i senyors diputats, dona un aspecte poc airós, una mica tercermundista. Hi ha uns viatges que es fan, seriosos, de govern a govern en representació, que tan sols hi va la delegació exacta, necessària per fer gestió, i aquesta poden ser deu, quinze, vint, trenta persones, però no són normalment ni de cent ni de cent cinquanta persones, que és el que s'ha de fer són unes accions concretes, venir aquí, presentar resultats, i se acabó.

Bé, de tots aquests temes, són dels que volem parlar. Òbviament, avui, probablement el Conseller Alavedra ens dirà que a ell també el satisfà la idea de parlar d'aquests temes —no ho dubto gens ni mica, repeteixo que és a iniciativa nostra, que hem portat aquest tema aquí al Ple, no seva, incomplint o almenys retardant molt un compromís del senyor Pujol—, però és necessari que el Parlament sigui present en una activitat tan fonamental com és la de projecció exterior; no que sigui present perquè es convida uns quants diputats a anar-hi, o perquè després es ve aquí i es donen comptes; de cap de les maneres! Per planificar perfectament bé què es va aconseguir d'aquests viatges, quins resultats, quins objectius, amb quins mitjans, amb quin cost, amb quin temps. Per tant, el que desitgem és que avui se'ns doni ja una explicació sobre aquesta manca, a priori, d'organització dels viatges produïts, aquesta disbauxa quant a les delegacions que componen aquests viatges, i que se'ns expliqui fonamentadament quins propòsits té el Govern de la Generalitat per, des del Parlament, endegar la dinàmica que permeti un debat, que és l'únic tema —o, diria, que hi ha poc debat en aquesta Cambra, però un debat— que ni tan sols té el marc parlamentari per desenvolupar-se. En tot cas, senyor President, de la rèplica del senyor Conseller farem ús de la paraula per seguir insistint sobre aquests temes.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Clotas. Ara, el Diputat senyor Vidal-Quadras pot fer la seva interpellació.

**Interpellació al Consell Executiu
sobre els viatges oficials del M. H. Sr.
President de la Generalitat
fora de Catalunya**

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Senyor President, senyores i senyors diputats, a la dècada dels anys vint, poc abans de la gran depressió, el President dels Estats Units de Nord-Amèrica, Calvin Coolidge, va dir una frase que després va esdevenir, amb tota justícia, cèlebre, va dir, amb la solemnitat

que una declaració d'aquest tipus requereix : «Quan un nombre molt gran de persones perd la seva feina el resultat és l'atur». (*Remor de veus.*) Tots tenim dret a esperar dels nostres primers responsables de la vida política graus de clarividència similar. En el recent viatge del President de la Generalitat a Amèrica del Sud, no diré jo que això se superés, però sí que es va igualar quan es va afirmar davant d'un auditori, previsiblement bocabadat : «Catalunya és un país molt més petit que Brasil». (*Remor de veus.*) Aquesta, evidentment, no és l'única lliçó a extreure d'aquest viatge. També es va dir que no s'havia anat al Brasil i a l'Uruguai a buscar inversions. Bé, un país amb un deute extern de 120.000 milions de dòlars i una inflació de tres xifres, és clar, dir que allà no es va a buscar inversions és una mostra indubtable de realisme econòmic que s'afegeix així a la clarividència geogràfica abans esmentada.

Per tant, si no es va a buscar inversions, com que aquí no es viatja per viatjar, s'ha d'anar a invertir. I es va parlar d'una inversió al Brasil —una inversió catalana— de 150 milions de dòlars; 150 milions de dòlars en un país on hi ha 120.000 milions de deute extern... bé, això és com tirar una moneda a la fontana de Trevi, sempre queda el consol de formular un desig i esperar que es tingui sort. D'aquesta manera, senyores i senyors diputats, s'afegeix a la clarividència geogràfica i al realisme econòmic la generositat filantròpica.

També es va dir que allà no s'anava ningú a posar-se medalles. Bé, això està bé, perquè els grans homes són més grans com més modestos. Però, d'acord amb preocupacions expressades pel President de la Cambra de Comerç sobre la mida del mercat a l'Uruguai i les característiques proteccionistes d'aquest mercat, evidentment els que haurien de posar-se medalles al valor són els empresaris que estiguin decidits a invertir allà.

Un Conseller dels que acompanyaven el President es va manifestar poc favorable a firmar acords, va dir : «és millor la coincidència de voluntats». Bé, hi estem d'acord; fora paperassa, desburocratitzem; la Generalitat és un exemple paradigmàtic de desburocratització. Però, és clar, això pot tenir diverses lectures, perquè si un se situa en el punt de vista dels països visitats, és com dir-li : «Miri, vostès el que firmen, paper mullat; aquí no firmem res», no és una visió massa afalagadora de llatinoamèrica. Hem d'anar amb compte, perquè, fins ara, no tenim competències plenes en política exterior, només les tenim subreptícies. Però en declaracions d'aquest tipus és evident que el dia que tinguem l'escola diplomàtica de Catalunya —que tot arribarà—, tal com parlàvem ahir, per als Mossos d'Esquadra, hi haurà d'haver un curs selectiu per a consellers, i que s'hi matriculin, per favor! (*Rialles.*)

Aquest mateix Conseller va dir : «És més fàcil posar-nos d'acord en el món de les idees». Home!, tant de bo que fos així, jo ja hi estic totalment d'acord; ningú més que aquest humil diputat pot subscriure aquesta opinió. Ahir, en la resposta que vam rebre del Grup de la majoria, ens va semblar detectar una certa prevenció contra el món de les idees, però és evident que amb l'Atlàntic pel mig les coses es veuen amb una altra perspectiva, i la distància aclareix conceptes.

Aquest Conseller també va dir : «Hem de fer intercanvis estables, intercanvis culturals estables amb Brasil». Si un recorda les sèries televisives de la cadena O Globo —l'*Esclava Isaura* o *Guerra de sexes*—, doncs, això és una perspectiva inquietant.

(*Rialles.*) Com que sobre aquests viatges i, en particular, aquest últim viatge, s'han fet moltes crítiques, el nostre Grup es vol desmarcar de determinades crítiques que ens semblen poc adients, i deixar ben clara la nostra posició, perquè les confusions en aquests temes poden ser perilloses. Es van fer crítiques sobre determinades substitucions del President de la Generalitat quan és absent. Hem de dir, amb tota claredat que aquesta crítica ens sembla de mal gust, i ens desmarquem totalment d'ella. També es va criticar que hi ha coses que es poden resoldre des d'un despatx. Això no és veritat. És a dir, tots els que tenim una modestíssima —en el meu cas— experiència a nivell de relacions internacionals —en el meu cas el camp científic— sabem que no hi ha res que pugui substituir el contacte personal. Per tant, una crítica d'aquest tipus revela una visió estreta que nosaltres no compartim.

Després han estat les crítiques sobre els metres quadrats de *suite*, el nombre de cotxes, l'excés d'escorta policial, que si l'ambaixador dormia en una habitació més petita que la dels consellers... Mirin, als ambaixadors una cura d'humilitat no els va malament. I, a més, els diré una cosa : es poden fer crítiques d'aquestes només en un cas, que és el cas del Grup que les fa, no és el nostre cas. Es poden fer crítiques d'aquest tipus quan es té el monopoli de l'ètica; si es té el monopoli de l'ètica es poden fer aquestes crítiques. Nosaltres no el tenim, ho confessem : nosaltres no el tenim. I els diré més : la gent massa virtuosa ens inspira una certa desconfiança. (*Remor de veus.*)

Aquí, ahir, un il·lustre diputat del Grup de la majoria ens va fer una distinció una mica perillosa sobre la cultura del cos i la cultura de l'esperit. La nostra experiència personal no és aquesta —no sé quina seria l'experiència personal d'aquest diputat—; la nostra experiència personal és que la frontera entre la carn i l'esperit és imprecisa. I, en aquest sentit, estem més a prop de les febleses del Grup de la majoria que dels excessos de virtut del Grup que feia aquestes crítiques.

També s'ha criticat —s'ha criticat— que el President va dir allò dels «dos colossos». Bé, escoltin, Catalunya està entre els Estats Units i l'URSS. (*Remor de veus.*) Per tant, és evident que Catalunya està entre «dos colossos». Es va criticar la presència de les distingides esposes de consellers i presidents de diputació a l'expedició. Nosaltres estem absolutament d'acord que hi siguin. Els ministres del Govern de Madrid són un bé d'Estat; bé, escolti, els consellers són un bé autonòmic. Aleshores, la presència de les esposes a Brasil jo ho crec absolutament adient (*rialles i remor de veus*) —absolutament adient. A part d'això, en el cas de presidents de diputació, encara la protecció és més necessària, perquè, com vostès saben, els presidents de diputació són una espècie en perill d'extinció. (*Fortes rialles.*)

Tinguin també en compte —i això ho dic al Grup de la majoria i al Govern, amb tota cordialitat i amb afany constructiu, com és la nostra tònica— que a vegades es fan defenses de les crítiques que poden ser una mica perilloses, perquè vostès van dir : «No, miri, fins i tot la senyora Rosa Conde ha dit que ho hem fet bé». Home!, això vol dir que el Govern és capaç d'entendre el que diu la senyora Rosa Conde. Nosaltres tenim equips de descodificació investigant el que diu la senyora Rosa Conde i encara no sabem el que ha dit. (*Fortes rialles.*) Senyor Conseller, prepotència governamental sí, «farols» no. (*Remor de veus.*)

I, senyores i senyors diputats, ja amb un altre to, és evident que els viatges del President han d'estar presidits per criteris d'oportunitat, de rendibilitat i d'austeritat compatible amb la dignitat de la institució. Nosaltres volem dir, amb tota claredat, que els viatges del President són imprescindibles, i que si el President viatgés poc nosaltres criticariem que viatgés poc i l'impulsariem a viatjar més. La projecció internacional de Catalunya és necessària; haig de dir —i això ho dic sense cap intenció afalagadora, perquè el President no és aquí i ja sé que ningú li repetirà (*rialles*)— que el President Pujol —i això ho dic amb tota claredat— és un producte exportable, pel seu poliglòtisme, la seva experiència política, per com sap desenvolupar-se fora de Catalunya. Per tant, en aquest sentit, estem ben representats, cosa que, malauradament, en aquest país no tothom pot dir quan hi ha viatges a l'estranger.

Hi ha viatges que han estat molt positius : el viatge al Japó —que el President sempre reitera amb raó com un èxit— va ser un viatge molt positiu, va aportar moltes inversions, va crear llocs de treball, va enriquir el teixit social i econòmic de Catalunya; exemple paradigmàtic d'un viatge encertat. Això no vol dir que tots ho siguin —com he demostrat abans.

I també s'ha de tenir molt cura en certes coses que es diuen arran dels viatges, perquè hi va haver un altre conseller, que també acompanyava el President, que va fer unes declaracions, que aquestes sí que ens preocupen de veritat. Va dir : «Els catalans, al Cinquè Centenari, miri, no commemorem res. Nosaltres el que commemorem és el Mil·lenari, però el Cinquè Centenari, els catalans», va dir, «no commemorem res». Home!, jo li podria dir a aquest conseller, ja que estem en plan internacional : «*speak for yourself*», perquè, evidentment hi ha molts catalans que sí que commemoren el Cinquè Centenari; un fet històric que va canviar la història del món, dir que els catalans no el commemorem, que som indiferents a aquest gran, aquest grandios fet històric, això em sembla perillós. Perquè una cosa és ser una nació sense Estat, i una altra —amb declaracions d'aquest tipus corria bastant perill— és ser una nació sense prestigi.

Nosaltres creiem en la bona intenció dels viatges; els viatges no són un plaer, són extraordinàriament fatigosos; aquest tipus de viatges, enfocar-ho frívolament com un plaer és un error, són viatges on la gent es cansa i es cansa molt, hi ha molta tensió en aquests viatges. I voldria acabar amb una qüestió que em sembla, jo diria, la central de l'últim viatge. Hi ha coses que es veuen més clares des de fora, i, curiosament, persones de fora ens les fan veure. El President de la Casa de Espanya a Rio, el senyor Daniel Loureiro, va dir, va convidar el President Pujol a participar en la política espanyola, a integrar-se en un projecte nacional que ja es *vistumbra*. I el senyor Gilberto Rodríguez de Castro, President del Parlament de l'Estat de Rio, va dir, del President Pujol, que sobre ell gravitaven responsabilitats més altes que les que tenia un cap d'Estat. Jo, sobre aquestes dues declaracions, que em semblen importants, d'aquestes dues autoritats brasilenyes, voldria dir que això, en cert aspecte, és veritat, i que si el President Pujol, en un futur, és receptiu a aquest tipus de consideracions, serà quelcom més que un cap d'Estat, entrarà en una categoria molt més alta que la de cap d'Estat, la categoria d'home d'Estat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller d'Indústria té

la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Macià Alavedra) : Senyor President, senyores i senyors diputats, agraeixo sincerament la formulació d'aquestes dues interpellacions —que em sembla que satisfan la Cambra en el seu conjunt—, en primer lloc perquè l'oposició així exerceix la seva missió de control i d'impuls, i perquè a nosaltres ens permet confirmar la nostra política de projecció exterior i a través d'un instrument tan important com són els viatges a l'estranger. I, en segon lloc, perquè m'ha semblat entendre del que han dit els il·lustres senyors diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, que hi havia un consens bàsic en la necessitat d'aquesta projecció internacional de Catalunya i de la política de viatges; un altre tema és discutible, el com, el quan, on, etcètera, que aquí, per això, són opcions polítiques diferents.

Jo voldria primer establir alguns criteris de tipus general i després entrar en uns temes més concrets —no completament detallats, perquè hi ha hagut moltes preguntes de tots els grups parlamentaris que s'han respost per escrit i que donen un detall de persones, de despeses, etcètera—, però sí entrar en alguns detalls o en algunes línies del viatge que, en definitiva, és objecte d'aquestes interpellacions, que és el viatge a l'Uruguai i el Brasil.

En primer lloc, consideracions generals sobre els viatges a l'exterior. Els primers viatges —i precisament el viatge del Brasil i l'Uruguai marca una diferència que jo voldria destacar; hi ha dues grans diferències en el viatge de l'Uruguai i el Brasil que potser no han estat prou enteses i aquesta ocasió d'explicar-ho em sembla molt oportuna—, els viatges anteriors tenien un objectiu clar : polític —de donar a conèixer Catalunya—, cultural —de donar a conèixer la seva cultura, la seva llengua, la seva identitat, el que és Catalunya, país que convé que aprofiti l'autonomia i la democràcia per projectar-se i donar-se a conèixer—, i l'objectiu econòmic era, bàsicament, la captació d'inversions estrangeres. Captació d'inversions estrangeres que continua i que fan altres administracions. Jo voldria recordar que en el viatge del President del Govern a Suïssa —i hi estem d'acord— últimament, va dir que l'objectiu bàsic era captar inversions suïsses en territori de l'Estat espanyol.

Nosaltres, en aquells moments, com vostès recordaran, teníem una taxa del 22% d'atur, era necessari que hi hagués inversions en el nostre país, en aquell moment no es discutia, avui ja hi ha una mica de discussió sobre aquest tema, si les inversions havien de ser del mateix país, espanyoles o estrangeres, el que era important és que s'invertís, que es consolidés el teixit industrial i que es creessin llocs de treball.

Per tant, es van fer una sèrie de viatges que jo crec que han tingut èxit en aquest aspecte, perquè hi han contribuït; evidentment no han estat l'element determinant, no ens podem enganyar aquí, un viatge és un instrument més que ajuda i és molt difícil de mesurar en què ajuda. Però és evident que la captació d'inversió estrangera al nostre país —inversió d'altres països europeus, inversió japonesa i d'inversió dels Estats Units— ha estat molt remarcable.

L'últim dia llegíem unes estadístiques que del total de la inversió estrangera a l'Estat espanyol, doncs, hi ha, aproximadament, un 32% que va a Madrid i un 33% que ve a Catalunya. Si tenim en compte que a Madrid hi va molta inversió de tipus fi-

nancer, de tipus comercial i de tipus de serveis, doncs arribaríem a la conclusió que la inversió industrial, segons les nostres xifres, en un 48% ve bàsicament a Catalunya i algun èxit espectacular i potser per a alguns criticable, és un tema de debat, en tot cas, la inversió japonesa, a Catalunya, en un 95%.

Per tant, em sembla que aquests viatges eren bàsicament justificats. Jo no nego que algun pogués ser més útil que l'altre —hi podríem entrar amb tot el detall— però ha estat, almenys des del nostre punt de vista, una política molt encertada i que creiem que ha estat molt valorada pel poble de Catalunya.

En aquests moments hi ha un canvi que em sembla important, que nosaltres hem introduït, i que convé que l'Administració central també vagi introduint i hi ha indicis que s'aniran introduint. Molt sovint es parla —i perdonin que obri un parèntesi sobre aquest tema, potser s'aparta una mica de la interpellació, però té un lligam almenys polític, perquè com que els viatges tenen una finalitat de captació d'inversions estrangeres convé que ho diguem—, molt sovint es parla d'un excés d'inversions estrangeres a Catalunya i de si el país està en venda. Aquest seria un tema de llarg debat, jo no vull estendre-m'hi, però sí que vull dir que estem abocats a una situació legislativa en què qualsevol oposició per part del Govern és estèril, és inútil. Estem anant cap a la lliure circulació de capitals l'any 90, per a Espanya l'any 92 i, per tant, la lliure circulació de capitals vol dir això. Si no hi ha la lliure circulació de capitals, hi ha la lliure circulació de mercaderies, i vol dir que una empresa que s'installi en qualsevol lloc d'Europa, a Baviera o a Escòcia, a efectes de producte i de mercat també està present en el nostre territori.

El que cal és contrapesar aquesta situació d'inversió estrangera al nostre país amb una projecció de les nostres empreses cap enfora, i que també estiguin presents en el mercat internacional, és el que se'n diu la internacionalització. Cosa difícil perquè les nostres empreses han viscut en un mercat tancat, pensant bàsicament en el mercat espanyol, no hi ha hagut grups multinacionals a casa nostra ni en cap altra comunitat autònoma de l'Estat espanyol, hi ha hagut a casa nostra algun petit exemple que tots tenim en la ment, però convé fomentar això. I, per tant, la política dels nostres viatges en el futur —i aquí sí que lligo amb la pregunta— anirà, bàsicament, continuant la captació d'inversions, perquè l'atur encara és del 15% i perquè creiem que és necessari, i, a més a més, fent una política d'introducció dels nostres productes, de les nostres empreses, amb delegacions comercials permanents, amb implantacions industrials i de les marques de presència internacional que siguem capaços de crear en el nostre país. La marca també és un instrument de presència internacional molt important.

Per tant, efectivament, com ja preveia el Diputat senyor Clotas, nosaltres intensificarem aquesta política de viatges, però amb una connotació que es va iniciar en el viatge de l'Uruguai i el Brasil, que és que els nostres empresaris vagin també a vendre, vagin a fer acords de cooperació, vagin a intentar transferir tecnologia, vagin a intentar implantar-se a l'exterior. I això ho potenciarem molt i les oficines que tenim a fora tenen aquesta missió i els promotors de negocis del COPCA i el COPCA en si té també aquesta missió.

Efectivament, en el futur —ho deia el senyor Clotas—, nosaltres tenim previstos diversos viatges : la Xina, els Estats Units, perquè pretenem obrir dues oficines, una a la costa est i

una altra a la costa oest —oficines del CIDEM—, per a *joint ventures*, per a transferència de tecnologia, també per a suport a la penetració en aquests països; el Japó, on hem de tornar i on vam obrir una oficina, com vostès saben, l'any passat; tenim previst un viatge molt més de prospecció, i amb molt poca gent, al sud-est asiàtic, que és una zona emergent; el President anirà també a Hongria, país molt interessant, que està canviant la seva situació econòmica sense que se'n parli massa..., pensin que a Hongria avui dia hi ha llibertat d'implantació per a empreses de fins a cinc-cents treballadors, hi ha llibertat d'inversió estrangera i llibertat de repatriació dels dividendes, és un canvi importantíssim; i després, Portugal, Portugal, on hi ha molta inversió d'empreses catalanes i que convé, crec, establir uns lligams molt forts amb Portugal. Per tant, són molts viatges, són molts viatges, efectivament, i pensem continuar, com els deia, aquesta política i dir-ho.

Quins són els criteris? Bé, els criteris em sembla que són clars. Els criteris són bàsicament quant a transferència de tecnologia i mercats importants al món hi ha tres àrees que cada vegada —es pot lamentar o no— es van destacant més, que és l'àrea Canadà-Estats Units, l'àrea Europa occidental i l'àrea Japó i sud-est asiàtic, i, per tant, les nostres preferències, com s'ha vist pels viatges passats i pels viatges futurs, van a aquestes àrees. Però, evidentment, amb una intensificació dels contactes amb Europa, que són més fàcils i més freqüents, perquè aquest és el nostre principal mercat. El 60% de les nostres exportacions van a Europa. De totes les empreses exportadores, per exemple, n'hi ha un 45% que venen a França, és el percentatge més elevat, és a dir, això és normal, és lògic; per tant, tots aquests contactes amb aquests països són, evidentment, preferents.

Hongria és una obertura cap a l'est, aquest és un món en el qual s'interessen molts països europeus, probablement ens hi haurem d'interessar i haurem de preparar i planificar coses més intenses.

Però és evident que no podem abandonar —i ara lligo amb el viatge al Brasil i a l'Uruguai—, no podem abandonar el món llatinoamericà, per una sèrie de motius que aquí seria excessiu intentar explicar, i, per tant, em sembla que aquest viatge es justifica per tots els lligams, per les colònies catalanes que hi ha allà, per tots els llaços que s'han anat creant en el curs de la història, encara que no sigui una història pròpiament catalana, sinó que és més una història —diguem— de l'Estat espanyol.

El viatge a l'Uruguai i al Brasil té dues diferències amb els viatges anteriors; en primer lloc hi anem amb empresaris, amb molts empresaris, amb quaranta-vuit empresaris i, per tant, tots el que es digui de l'excés de comitiva ja per si sol queda justificat, amb empresaris que desitgen anar-hi, que volen anar-hi, que s'escullen els sectors i les empreses d'acord amb el món empresarial, d'acord amb les necessitats de l'Uruguai i el Brasil, amb uns contactes previs. Per què? Perquè no es va a captar inversions, tot i que no es refusen —el Brasil està invertint a Europa, està invertint a Europa, senyor Vidal-Quadras, està invertint molt a Portugal, per exemple—, no es refusen inversions, però, sobretot, al que es va és a intentar que els nostres empresaris puguin crear allà associacions, participar en empreses, fer acords de cooperació, introduir els seus productes, pensant en el Brasil, en aquestes àrees que es van creant sobretot dins de la LADI, que es va configurant una àrea que és :

Argentina-Uruguai-Brasil, i d'aquí ve, si la traiem del context, l'observació del President de la Generalitat sobre l'Uruguai, enmig de dues grans potències, que, per altra banda, és un fet perfectament exacte.

Per tant té aquesta connotació de penetració de projecció nostra cap enfora i en té una altra, que és la que explica la quantitat de gent que hi havia, que és que són unes setmanes catalanes a l'Uruguai, a São Paulo, a Rio de Janeiro i a Brasília i, per tant, ja no únicament el contacte econòmic, empresarial, de les quaranta-vuit empreses, sinó que hi ha uns contactes culturals que comporten molts acompanyants.

Hi ha un homenatge a Margarida Xirgu, a Montevideo, amb la presència d'un gran actor català, gran deixeble de Margarida Xirgu, que és l'Albert Closas, per exemple. Hi ha una exposició i un homenatge a Torres-García, pintor vinculat amb l'Uruguai i amb Catalunya. Hi ha conferències sobre art del Daniel Giralt Miracle i d'altres. Hi ha una sèrie de conferències científiques, hi ha moltes persones del món universitari i científic que ens acompanyen, rectors d'universitat, hi ha una sèrie —lligat amb la visita a Brasília— de conferències d'arquitectura i d'urbanisme del senyor Solans, però també del Ricard Bofill, hi ha unes grans exposicions Gaudí i Miró a São Paulo i a Rio de Janeiro, amb gran èxit, com és normal, i l'èxit és de Gaudí i de Miró, òbviament, però amb unes grans cues al carrer, una gran presència catalana; jo crec que això és molt important i això comporta molta gent per muntar-ho, per administrar-ho. Hi ha unes jornades gastronòmiques, una presència gastronòmica en aquestes ciutats, amb restaurants d'aquí que es desplacen, i hi ha, doncs, uns concerts, unes jornades musicals amb uns concerts que es donen en aquestes ciutats. Tot això representa una llista de gent, ens acompanyen gent del món cultural com l'Enric Jardí, com en Josep Maria Botey, com en Ricard Bofill, com el Daniel Giralt Miracle, etcètera. Tota la llista està a la seva disposició.

En aquest viatge hi ha uns contactes polítics —això forma part sempre del contingut dels nostres viatges, el President Pujol veu el President de l'Uruguai, Sanguinetti, i el President del Brasil, Sarnei, es veuen ministres, evidentment, pràcticament tot el Govern de l'Uruguai, el senyor Da Nobrega, Ministre de Finances del Brasil, amb un intercanvi d'opinions sobre el canvi de la política brasilera, que té moltes dificultats sobre la seva posició respecte a les inversions estrangeres, sobre la seva posició sobre la lliberalització de productes, un país que té una balança comercial amb Espanya amb la qual exporta molt més que no importa, per tant és un país interessant de tractar-hi aquests temes i hi ha grans possibilitats d'exportació, encara que només sigui per reequilibrar o intentar reequilibrar la balança comercial.

Es visiten els governadors de São Paulo, Guarcia, i el Governador de Rio de Janeiro, Moreira, que són els dos estats més importants, també en l'aspecte econòmic i industrial del Brasil. L'estat de São Paulo ja no cal insistir-hi, i l'estat de Rio de Janeiro, que malgrat les seves connotacions turístiques, és el segon estat industrial del Brasil.

Aquests contactes polítics són del màxim interès; que el President de la Generalitat s'entrevisti amb totes aquestes persones em sembla que és molt interessant. I, per cert, lligo amb les declaracions polítiques que fa el President de la Generalitat a l'exterior, que aquí han estat alludides i em sembla que criti-

cares. Jo voldria dir que el tema dels F-16 —que s'ha retret aquí, i jo vaig contestar aquí—, em sembla que el tema és clar i que els esdeveniments posteriors han donat totalment la raó, perquè els F-16 s'installen a Itàlia, i això és el que es va comentar allà.

Però, és que, a més, jo no voldria fer referència a les declaracions —intelligibles o no— de la Rosa Conde, sinó que voldria fer referència a unes declaracions perfectament intelligibles del Ministre d'Assumptes Exteriors, que és qui millor pot parlar d'aquests temes, el senyor Fernández Ordóñez —que van sortir, em sembla que fa uns quinze dies, a *La Vanguardia*—, i que doncs... hauria pogut portar aquí el retall, en les quals deia que el senyor Jordi Pujol feia un gran paper a l'estranger, que ho feia totalment d'acord amb el Ministeri d'Assumptes Exteriors, i que feia quedar molt bé l'Estat espanyol, i que obria una sèrie de vies enormement interessants; unes declaracions realment contundents i que crec que responen exactament a la realitat. Que, a part d'això, es puguin fer crítiques sobre una frase o una altra, sovint, evidentment, tretes de context? Molt bé, això forma part del joc polític normal, i hi hem de donar la importància que hi hem de donar —jo no contestaré aquí a coses puntuals. El que queda clar és que el Ministre d'Assumptes Exteriors fa aquesta afirmació després del viatge a l'Uruguai i el Brasil, i això em sembla que és molt contundent i que no hi haig d'entrar. I, jo diria, que el Ministre fa aquesta afirmació després de rebre les informacions dels seus ambaixadors; que, evidentment, això funciona així, i jo voldria dir que em sembla que els ambaixadors d'Espanya a l'Uruguai i al Brasil, i repetir que, una vegada més, el President de la Generalitat, com a home polític de l'Estat espanyol es va allotjar a l'Ambaixada d'Espanya a l'Uruguai i a l'Ambaixada d'Espanya a Rio de Janeiro, i només va anar a l'hotel, en les famoses suites, a Rio de Janeiro i a São Paulo, perquè la resta del temps es va adreçar a l'Ambaixada, doncs les opinions dels ambaixadors —sobretot jo citaria aquí l'opinió de l'Ambaixador d'Espanya al Brasil després d'una reunió que varen tenir amb la FIESP, que és la Federació Industrial de l'Estat de São Paulo, que és el grup empresari més poderós i més influent de tot el Brasil—, doncs, va ser una reunió d'intercanvi d'opinions econòmiques, a la qual van assistir els empresaris que ens acompanyaven i molts empresaris importantíssims de São Paulo, i que l'Ambaixador, en acabar la reunió, va dir que aquest era el tipus de contactes que s'havien de fer quan s'anava a l'estranger, i que era un contacte realment positiu, i suposo que la seva informació deu haver determinat el Ministre Fernández Ordóñez a fer aquestes declaracions tan contundents, malgrat la ubicació política diferent que tenim.

S'ha dit que el President de la Generalitat utilitzava aquests viatges, alguns, per motius personals. Jo sí que voldria sortir al pas d'aquest tema. En primer lloc, per ser President a l'Assemblea de Regions d'Europa, la condició prèvia és ser President de la teva comunitat autònoma; és a dir, només pot ser President el President Pujol en funció que és President de Catalunya. Per tant, és un tema del President de Catalunya, no és un tema del senyor Jordi Pujol; i si el senyor Jordi Pujol hagués estat —que ha renunciat a plantejar la seva candidatura—, hagués estat President de l'Assemblea de les Regions d'Europa, em sembla que era una cosa positiva, no sé si per al senyor Jordi Pujol, però, en tot cas, per a Catalunya.

Els viatges a Llombardia, Baden-Württemberg, Rhône-Alpes són viatges importantíssims. A Venècia i a Taormina és lligat amb l'Assemblea de Regions. (*Remor de veus.*) A Venècia hi havia el senyor Leguina, el senyor Rodríguez de la Borbolla, que estic segur que no hi anaven per motius personals, jo mai ho vaig pensar; vaig pensar que hi anaven com a Presidents que són d'Andalusia i de la Comunitat Autònoma de Madrid. I dic aquests dos perquè els recordo en aquests moments, però n'hi havia molts més; hi havia el President d'Aragó, el de la Rioja..., en fi, hi van tots, eh!, senyor Clotas. I, per tant, crec que això no són viatges personals. Però, per altra banda, sí que volia insistir que, per a Catalunya —o almenys nosaltres així ho considerem—, és important aquest contacte que s'ha fet entre quatre zones —quatre regions, entre cometes, en sentit econòmic—, que són Llombardia, Baden-Württemberg, Rhône-Alpes i Catalunya; Llombardia no cal descriure-la, Baden-Württemberg és la zona més progressiva d'Alemanya en aquests moments, junt amb Baviera, en aplicació de noves tecnologies, etcètera, Rhône-Alpes, després de la zona de París, és la zona que creix més a França, i jo crec que poder fer, com es diu ja en el món de l'Assemblea de Regions, aquesta banda dels quatre, doncs, és enormement important, i tindrem una projecció exterior conjunta. Per exemple, s'havia parlat de fer conjuntament una exposició d'aquestes quatre regions —ho repeteixo, entre cometes— a la Xina. Em sembla que això no és interès personal del President de la Generalitat, sinó que, des del nostre punt de vista, és interès de Catalunya. Una altra cosa és que es pugui opinar d'una manera diferent, des dels bancs de l'oposició, cosa que respecto perfectament.

Bé, he parlat dels contactes econòmics, culturals, polítics, tecnològics; tecnològics perquè hi ha hagut contactes entre el nostre laboratori d'assaigs —i n'hi haurà molts més— i el laboratori de l'Uruguai, el de São Paulo i el de Rio de Janeiro —uns contactes interessants—; contactes universitat-empresa, jornades. Però jo voldria dir que aquí, en aquest viatge, també hi ha hagut dues coses: hi ha hagut la presència del Govern i tota aquesta presència catalana que ha estat organitzada per la Comissió Cinquè Centenari, i d'aquí ve la presidència del Conseller Comas, perquè el Conseller Comas, abans de ser nomenat Conseller, era i és —continua essent— president d'aquesta Comissió Cinquè Centenari, que té un pressupost en el qual participen moltes altres institucions, que ha rebut una sèrie de suport d'altres institucions públiques i privades; ha rebut diners d'institucions financeres, d'empreses, d'institucions esportives, té un pressupost aprovat per aquest Parlament i, a més a més, que l'ha multiplicat amb el que ara se'n diu l'«esponsorització». I, aleshores, aquest Cinquè Centenari va invitar totes aquestes persones que no formen part del seguici o de la comitiva pròpiament presidencial, que són el President, els seus Consellers i algunes persones directament col·laboradores. Però és evident que la presència, he dit, del Ricard Bofill o del Giralte Miracle, podria afegir —i se m'acut ara— el doctor Barraquer, que va donar esplèndides conferències, amb un gran prestigi, perquè tots sabem el prestigi que té en el món científic i mèdic; tot això és Cinquè Centenari. Per tant, jo diria que aquest és un viatge atípic —és un viatge atípic. Primer, perquè vénen empresaris, i després perquè hi ha la Comissió Cinquè Centenari i hi ha una presència cultural, econòmica, musical, gastronòmica, en totes aquestes ciutats.

Resultats de les empreses : els resultats de les empreses, vull dir, si els ponderem molt, se'ns dirà que som triomfalistes; si els ponderem poc, se'ns dirà que hem fracassat en aquesta missió empresarial. Jo intentaria, sobre els resultats de les empreses, ser molt objectiu. És evident que no es fa un viatge i es canvia el sentit anterior de les relacions, el que es pot és millorar i influir una mica sobre el sentit posterior de les relacions. És evident que tothom que conegui mínimament el món empresarial, sap que no s'arriba a un lloc i s'obté una comanda o es fa un acord meravellós. Precisament l'important d'aquests viatges és que els contactes hagin estat preparats prèviament; que cada empresari sàpiga qui ha d'anar a veure —i això s'havia fet d'una manera molt meticulosa—, i que cada empresari després continuï els seus contactes i se'n pugui fer el seguiment. El que passa és que en els viatges es concreten coses que havien estat prèviament preparades, i no dic que alguna d'elles no sorgeixi arran dels contactes, que, a més a més, els contactes es fan per això; això, els contactes en el món de la indústria i del comerç, això és més vell que l'anar a peu; això ha format part de totes les migracions, de tots els viatges, de tots els contactes, de tota la barreja de cultures; en aquests moments, sorprendre'ns de per què els empresaris viatgen, realment és posar en qüestió unes coses que crec que no mereixen resposta. Si aquests viatges, a més a més, es poden fer pels empresaris —i això sí que és important— en un clima en el qual hi hagi una presentació global de Catalunya, una presentació en l'aspecte cultural de realitat nacional, del que representa, de la seva importància econòmica, tot això per als empresaris és molt més positiu, perquè tenen els contactes molt més fàcils i tenen informació del que passa al Brasil molt més directa. És a dir, poder informar els empresaris, per exemple, del que ens havia dit el Ministre de Finances, el senyor Da Nobrega, sobre l'evolució de Brasil respecte a les inversions estrangeres, i haver-ho conegut de primera mà, per part del senyor Da Nobrega, i poder-ne informar els nostres empresaris que estaven a punt de lligar operacions de *joint ventures*, és enormement important. I jo, sobre si els empresaris estan contents o no, no sóc jo qui ho haig de dir, ho han de dir els empresaris; i sobre aquest tema sí que no hi ha dubte; a la vista de les crítiques que el viatge va despertar a Catalunya, en els mitjans de comunicació molts d'ells van fer unes declaracions oficials dient que el viatge havia anat molt bé, i que els havia anat molt bé a ells personalment. Efectivament, allà es van concretar vuit *joint ventures* —que, per altra banda, ja veurem el resultat que tindran, perquè, és clar, quan s'emprèn un negoci, va bé o va malament— i tota una sèrie de contactes de venda, que, si ho volen, tinc totes les dades per repassar-los empresa per empresa, amb els resultats específics, i fins i tot les empreses ens han donat el permís per donar els seus noms, cosa que no és freqüent, perquè normalment els empresaris prefereixen que no es divulgui massa aquesta informació. Però, jo, en tot cas, la tinc aquí perfectament detallada a la seva disposició.

Parlar de xifres d'inversió, parlar de xifres de venda —jo sé que se n'ha parlat, que s'ha dit— a mi em sembla que no seria oportú en aquests moments; jo diria que els contactes econòmics i comercials van anar bé i que, en tot cas, han iniciat una línia que, per exemple, nosaltres, probablement, seguirem en el viatge a la Xina; en el viatge a la Xina hi anirem, evidentment, acompanyats d'empresaris que ja tenen contactes

amb Xina, molts d'ells estan muntant empreses, i crec que això és enormement positiu. Perquè un dels objectius prioritaris del Govern de la Generalitat en aquesta etapa és la projecció exterior de Catalunya en l'aspecte cultural i lingüístic, evidentment, però també, i d'una manera molt clara, en el seu aspecte econòmic, industrial i comercial.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. El Diputat senyor Clotas, per cinc minuts.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, adjudicar-se, atribuir-se vostès, a través d'aquests viatges, l'èxit o el conjunt d'inversió econòmica exterior estrangera que ve a Catalunya, em sembla que és perdre una mica el món de vista. Diguem-ne que la inversió a Catalunya es produeix no per aquests viatges; com a mínim, reconeguim que no exclusivament per aquests viatges; es produeix per unes característiques generals a l'Estat, per una política fiscal, etcètera. Però és que, al mateix temps, senyor Alavedra, vostè o des del mes d'octubre fins ara l'èxit del darrer viatge ha estat espectacular, des del punt de vista d'inversions, o les xifres estan exagerades. Vostè el mes d'octubre ens deia que les xifres de la inversió estrangera a Catalunya —a través d'una conferència al cercle d'economia— eren del 23%, avui ens diu del 33%; diguem, hi ha un 10% aquí que o és l'èxit de l'Uruguai i Buenos Aires o estan inflades —23%. Les inversions estrangeres a Catalunya representen un 23% del total de les inversions estrangeres a Espanya. (*Remor de veus.*) En tot cas, anem al fons una mica de la qüestió, senyor Conseller, perquè vostè sap perfectament que el fons de la qüestió és un altre. El fons de la qüestió és, en primer lloc, la rigorositat escrupolosa en la utilització dels fons públics de la Generalitat en l'organització d'aquests tipus de viatges, i que serveixin efectivament per a les gestions de projecció exterior de recaptació d'inversió estrangera, el que sigui, però que no serveixi per a constituir uns seguicis tercermundistes; aquests seguicis de quinze cotxes circulant pels carrers, cent cinquanta persones acompanyant el President de la Generalitat és gairebé tercermundista, senyor Conseller. Jo li posaré un exemple, senyor Alavedra : per exemple, vostè ha citat dues activitats —sens dubte importants— que s'han produït en el darrer viatge a Buenos Aires i a Montevideo del Govern de la Generalitat. Li he fet un paral·lelisme, fixi-s'hi bé : l'any 1985, l'Ajuntament de Barcelona va anar a Buenos Aires; l'any 87, la Generalitat, el Govern de la Generalitat ha anat a Buenos Aires i el 88 a São Paulo i Montevideo; el nombre de persones que anaven a la delegació de l'Ajuntament de Barcelona eren quatre, el nombre de persones d'aquests viatges superen les cent cinquanta, entre els dos viatges. L'itinerari de la delegació de l'Ajuntament de Barcelona, senyor Conseller, va ser : visita al monument Companys, a la delegació del Govern de la Generalitat, també; visita al casal català, a la delegació del Govern de la Generalitat, també; visita a la Cambra i al Senat, el Govern de la Generalitat, també; visita al senyor Sanguinetti, el Govern de la Generalitat, també; visita a l'alcalde i donació de les claus de la ciutat, el Govern de la Generalitat, no; signatura de l'agermanament Barcelona..., etcètera; òbviament, el Govern de la Generalitat, no. Visita —vostè ha citat dues visites— a la vídua del pintor Torres-García, la senyora Doña Manolita Pina : el Govern de la Generalitat, també, i home-

natge a Margarida Xirgu, i el Govern de la Generalitat, també.

Bé, tot això, que és absolutament coincident —aquest parallelisme— entre les dues delegacions, l'Ajuntament de Barcelona les va realitzar amb una delegació de quatre persones, quatre persones. El Govern de la Generalitat, que és, diguem-ne, el tret substancial del viatge que ens ha explicat el senyor Conseller, va necessitar entre els dos viatges més de cent cinquanta persones.

Resultats : escolti'm, contractes d'un milió de dòlars a l'Ajuntament de Barcelona, per al port de Barcelona, etcètera. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. CLOTAS : Contracte per a l'avantprojecte del port de Montevideo, contracte d'un milió de pessetes per al port de Barcelona; contracte amb una empresa barcelonina del sistema semafòric (*remor de veus*), per a un programa del sistema semafòric de tota la ciutat de Montevideo... Escolti'm, són resultats; aquí encara no els hem vist. Els resultats encara no els hem vist.

Per tant, el que denunciem és aquesta macrocefàlia, aquesta delegació faraònica, aquesta mala utilització dels fons públics de la Generalitat per muntar una política que desconexem en el Parlament de Catalunya —i aquest és el segon tema, senyor Conseller—, que desconexem en el Parlament de Catalunya, de política de projecció exterior. Jo abans li he fet algunes preguntes i li n'acabaré fent d'altres, altres que joestic convençut, perquè he llegit les declaracions i les opinions de tots els grups parlamentaris de l'oposició d'aquesta Cambra, reclamant del Govern de la Generalitat. He parlat dels criteris d'organització, dels criteris de l'elecció dels països visitats i dels que s'han de visitar. Criteris d'elecció dels membres de la comitiva que s'ajustin a la representació institucional necessària per a aquests tipus de viatge, i per als resultats que s'han d'obtenir, no que serveixin per a portar, sota aquest fons de la Generalitat, tot un reguitzell d'esposes i d'acompanyants. Retiment de comptes de les despeses que generen aquests viatges; criteris per a la distribució de subvencions, ajuts, crèdits als empresaris i resta de persones que formen part de la comitiva oficial. Empreses en què participa la Generalitat o els seus organismes autònoms i que han decidit invertir en cadascun dels països que es visiten. A quins acords comercials s'arriba; amb quines empreses, etcètera. Subvencions per a les empreses catalanes que inverteixen a l'estranger. Tot això és un conjunt d'elements que s'han de discutir aquí, en el Parlament, que s'han de discutir, senyor Conseller, aquí en el Parlament. Almenys, això és el que li reclamem. Reclamem : rigorositat escrupolosa en la utilització d'aquests fons públics i un debat seriós sobre el que significa la política exterior d'imatge a Catalunya, que tots els grups estem d'acord que s'ha de dur a terme, que s'ha d'intensificar si és necessari intensificar-la, però sempre sobre la base de la racionalitat, la seriositat i la rigorositat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Clotas. (*Ll. Sr. Vidal-Quadras demana per parlar.*) El senyor Vidal-Quadras; cinc minuts.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Senyor President, senyores i senyors diputats, el senyor Clotas ens preguntava pels criteris amb què s'escullen els viatges. Després de saber que Catalunya forma part de la banda dels quatre, almenys està clar el criteri

per al viatge a la Xina (*Rialles.*).

Senyor Alavedra, jo he escoltat amb molta atenció les seves respostes. Hi ha alguns temes que ens preocupen especialment. Jo m'alegro molt que la coordinació amb el Ministeri d'Afers Estrangers sigui tan perfecta i quasi idíl·lica. Vostè sap que a vegades surten problemes : aquestes antenes que té la Generalitat en altres països, les cambres de comerç amb les ambaixades..., en algunes visites s'ha produït alguna petita fricció...; jo m'alegro que existeixi aquesta voluntat de coordinació amb el Govern central perquè no hem d'oblidar que el qui té competències exclusives en temes de política exterior, sense que això vulgui dir que les comunitats autònomes no hagin de tenir una presència i un paper, el qui té competències exclusives és el Govern de l'Estat.

Vostè diu : «el Brasil està invertint molt a Portugal.» Miri, el Brasil té un deute extern enorme, jo amb els diners de vostè em torno un inversor frenètic. Vostè em dona els diners a mi i jo els inverteixo allà. Això no és així, això no funciona així. Si el Fons Monetari Internacional et dona diners, tu els inverteixes allà? Això és fer la pilota, no. És a dir, que aquesta inversió, pretesa inversió, gran inversió del Brasil a Europa a través de Portugal, doncs no és un exemple ben escollit.

Vostè diu que fins i tot han portat rectors d'universitat. Home!, quins rectors? Jo li pregunto : quins rectors, quins rectors?

I, per l'últim, senyor Alavedra, hi ha un tema que ens preocupava molt i que vostè no ens ha contestat, i jo entenc, entenc, que no ens hagi contestat, perquè és un tema delicat i vostè, que té una experiència parlamentària dilatada i, evidentment, infinitament superior a la meua, doncs el que ha fet és simplement oblidar el tema, però era un tema que a mi em sembla que no és mínim. Vostè diu : «presència del Conseller de Benestar Social en el viatge», amb raó, i em sembla molt legítim, en la seva qualitat de president de la Comissió de Cooperació del Cinquè Centenari; perfecte. «Llatinoamèrica per a nosaltres és importantíssima», totalment d'acord. I, a continuació, declaracions del senyor Comas, dient : «Els catalans no commemorem el Cinquè Centenari», estrictament, «del Cinquè Centenari els catalans no commemorem res». Això que vostè ha obviat és un tema que a nosaltres ens preocupa molt, sobretot pel prestigi de Catalunya, sobretot pel prestigi de Catalunya, perquè, per a nosaltres és importantíssim, per a mi és importantíssim, per a tots els membres d'aquesta Cambra que a la rodalia de l'any 1000 un comte català va refusar trobar-se amb un dèbil rei francès..., això per a nosaltres és importantíssim perquè és un dels moments de la nostra història on es comença a dibuixar la nostra identitat diferencial, de la qual estem, tots els membres d'aquesta Cambra, legítimament orgullosos, però, és clar, que vostè em digui que comparat amb això, el fet que es descobreixi Amèrica ens deixa indiferents, home!, és una mica fort.

Per tant, jo li agrairia algun comentari en aquest sentit. Jo li'n faré un, si m'ho permet : vostès, de vegades —i això a nosaltres ens causa particular pertorbació—, vostès viuen instal·lats, a vegades, en determinades contradiccions, i això no és bo per a Catalunya i tampoc no és bo per a Espanya, i jo crec que ja seria hora, senyor Alavedra —i jo reconec que en aquest sentit vostès van fent progressos i nosaltres ens n'alegrem—, però ja seria hora que s'acabés amb aquestes contradiccions, i

declaracions d'aquest tipus no es produïssin.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller Macià Alavedra, per deu minuts, com a màxim.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Bé, senyor President, senyores i senyors diputats, intentaré contestar dins del temps que m'és assignat, o, si és possible, més breument —a causa de l'hora— als diputats interpellants.

En primer lloc, em sembla que el senyor Clotas no m'ha escoltat —cosa que lamento, està en el seu dret i li indico que, si ho vol, es pugui llegir al *Diari de Sessions*—, perquè jo he començat dient que tot l'èxit de les inversions estrangeres, evidentment era degut a múltiples factors, alguns molt més importants que els viatges, i que els viatges eren simplement un instrument més; aquestes són frases meves a l'inici que alguns diputats, almenys els de la majoria recordaran, però per als altres estan en el *Diari de Sessions*. És a dir, no surti aquí fent-me dir coses que jo no he dit; estic totalment d'acord amb vostè, però vostè havia dit abans que els viatges eren un instrument important, hi estem d'acord, en aquest tema; per què discutir sobre un tema en el qual estem d'acord?

Una altra observació : quan vostès, legítimament, des de l'oposició ataquen el Govern de la Generalitat i surt un diputat nostre i parla de Madrid o parla de la Diputació de Barcelona o parla de l'Ajuntament, vostès diuen : «Estem aquí per parlar del Govern de Catalunya». Per què em cita l'Ajuntament de Barcelona? Per què em cita un viatge que tenia unes connotacions totalment diferents? Que li parlo jo dels viatges del COOB a Seül? Oi que no li'n parlo? Oi que no m'hi fico? Oi que no m'interessa la quantitat de gent que hi havia? Segurament hi anaven perquè hi havia una feina específica. Jo li he dit que la quantitat de gent que hi anava estava lligada amb unes presències culturals, científiques, universitàries, tecnològiques —el rector era el senyor Gabriel Ferrater; potser he dit «rectors», disculpo la essa, però ho dic de passada—, i era una visita diferent de la que devia fer el senyor Maragall, el senyor Maragall era molt legítim, ara, que vostè ens digui : «No cal que hi vagin, perquè el senyor Maragall tot això ja ho havia fet», m'ha semblat que era el sentit del seu discurs. (*Rialles i remor de veus.*) Home, miri, escolti, el President de la Generalitat hi va, repeteix alguns actes, però em sembla que té un valor simbòlic molt important que el President de la Generalitat faci un homenatge al President Companys a l'Uruguai, diferent, diferent del que faci l'Alcalde de Barcelona, perquè el senyor Companys era antecessor en el càrrec del senyor Pujol, hi ha un seguit institucional i això té un significat polític molt important. Jo li diria —que no n'he parlat abans— que aquest fet sol, políticament, justifica el viatge, perquè l'Uruguai va tenir un comportament esplèndid amb els exilats catalans, i, per tant, quan s'ha criticat a vegades l'èxit econòmic possible del viatge a l'Uruguai —que també n'ha tingut—, doncs hi ha viatges que es fan també per una sèrie de motius, i l'Uruguai ha estat també un país exemplar en el seu comportament amb els exilats catalans i amb el President Companys.

Per tant, no em tregui que el senyor Maragall ja va portar una corona al monument que hi ha a Lluís Companys, perquè a mi em sembla fantàstic que això ho hagi fet el senyor Maragall, però és que no em serveix absolutament de cap mena d'argument, ni aconsegueixo entendre què m'ha volgut dir.

Quatre, perquè en necessitava quatre, i nosaltres aquests perquè els necessitàvem (*remor de veus.*) I he explicat el perquè.

Diu : «Resultats : un milió de dòlars», miri, els resultats jo li he parlat de vuit *joint ventures*, d'inversions importants, de contractes de vendes que pujaran 8.000 milions de pessetes, però que segurament tindran una continuïtat; d'uns acords signats ja amb el Governador de Rio de Janeiro, que ja ha vingut aquí, després d'aquest viatge, sobre la participació d'empreses de maquinària tèxtil catalanes en la reconversió tèxtil de l'estat de São Paulo i de l'estat de Rio de Janeiro, que pot ser una participació molt important, de molts milers de milions de pessetes, i això són resultats pràctics. Ara, si vostè només valora els resultats de l'Ajuntament de Barcelona i no vol ni escoltar ni valorar els resultats dels altres, estem en un diàleg de sords, que vostè ha practicat molt en la seva rèplica, molt diferent de la seva primera intervenció, senyor Clotas, aquesta és la meua opinió i li ho dic amb tota la cordialitat : vostè ha sortit a la rèplica d'una manera molt diferent de com havia plantejat el tema a l'inici; segurament és un sistema parlamentari molt adequat, però jo li vull dir que aquest no és l'esperit per parlar dels viatges, eh? No és l'esperit per parlar dels viatges aquests adjectius, aquestes desqualificacions, sense tenir tota la informació, aquest no és l'esperit per debatre una cosa sobre la qual, aparentment, vostè diu que estem d'acord. Jo crec que, efectivament, el Parlament ha d'utilitzar tots els seus mecanismes per obtenir la màxima informació, per controlar, per impulsar, que és la seva tasca. Ara, vostè ha dit una cosa abans —que jo no li he replicat—, però com que m'ha semblat que la repetia, vostè suposo que ho ha dit dins del context. Ha dit : «El Parlament és qui ha de planificar quins són aquests viatges», doncs, no. Això ja li dic d'entrada que no. No serà aquesta la nostra posició. Nosaltres som el Govern de Catalunya, i no podem renunciar al que és la tasca de govern, i hem de respectar la tasca del Parlament, però planificar els viatges, això ho farà el Govern i, aleshores, això no ho decidirà el Parlament. El Parlament ens controlarà, ens impulsarà, cosa que vostè molt legítimament està fent ara i jo, la meua obligació és contestar-li i donar-li les informacions que tinc a la mà o altres informacions que vostè em torni a demanar.

El senyor Vidal-Quadras s'enganxa en el tema de si el Brasil inverteix o no a Portugal. Crec que és un tema menor. Podem comprovar les xifres, això no és tema de debat parlamentari, sobretot perquè el tema és més important que una simple xifra d'inversió a Portugal.

Hi ha un tema que sí que li volia contestar. Vostè ens vol col·locar en la posició que nosaltres diguem «el Cinquè Centenari no és un tema dels catalans, i nosaltres no el celebrem». Jo, en la resposta, no sé si vostè ha notat que he dit que tot el tema de Llatinoamèrica era molt important per a nosaltres per tota una sèrie de relacions, malgrat que el tema de Llatinoamèrica no estava directament lligat amb Catalunya, sinó amb l'Estat espanyol i, per tant, amb Catalunya com a formant part de l'Estat espanyol. Això lliga una mica amb el que va dir el senyor Comas. De tota manera, una frase del senyor Comas no pot desvirtuar el fet que nosaltres haguem creat una Comissió del Cinquè Centenari —que és molt més important que una frase treta de context—, ni pot desvirtuar el fet que el Cinquè Centenari hagi organitzat tota aquesta presència, que vostè ens critica

per tan àmplia com és, a l'Uruguai i al Brasil, perquè tot això forma part de la política que Catalunya vol fer amb Llatino-amèrica i va lligada, evidentment, com diu el nom de la Comissió, amb el Cinquè Centenari. És molt més important que una frase treta de context.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller.

Reprendrem la sessió a tres quarts de cinc.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de tres de la tarda i un minut.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i catorze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, i dels I. Srs. Secretaris Primer i Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Vintó. Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament i de Sanitat i Seguretat Social.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre la problemàtica de les drogadependències

Passem al punt divuit de l'ordre del dia, que és interpellació al Consell Executiu sobre la problemàtica de les drogadependències, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Xavier Soto, del Grup Socialista. Té deu minuts.

(El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. SOTO : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, sempre que pujo a aquesta tribuna faig un esforç —no sé si reeixit o no— per intervenir amb un màxim de cura, de moderació i de responsabilitat. Jo voldria avui extreure al màxim la necessària prudència política que cal per afrontar un problema com el de les drogadependències, que és un problema que genera tanta i tanta desesperació, tant i tant sofriment, i que configura un autèntic drama social.

Sóc conscient que és un tema que es presta, de vegades, a grans afirmacions retòriques i a grans desqualificacions. No serà aquesta la meua intenció; defugiré aquesta temptació. De tota manera, no ens cridem a engany, jo vull fer una intervenció d'oposició i denunciar les mancances, els errors, les insuficiències de la gestió del Consell Executiu de la Generalitat. I ho faré amb l'energia i amb la contundència que sàpiga, però miraré de fer-ho amb sentit de la responsabilitat, perquè creiem que la crítica, si s'exerceix amb responsabilitat, és una de les millors formes de col·laboració.

Jo voldria tractar en aquests escassos deu minuts de què dispo, en primer lloc, de les més de cinquanta morts que es van produir aquest estiu a Catalunya per presumptes sobredosis d'heroïna, sobre el compliment de la Llei 20/1985, del 28 de juliol, coneguda popularment com la «Llei de drogues», de la política de prevenció, i de la reconversió i reordenació del sector assistencial.

Entrant ja en les morts que es van produir aquest estiu, és obvi i és conegut per tots que hem assistit a una situació inusual i a un augment importantíssim del nombre del morts. Valguin com a exemple les dades referides solament a la ciutat de Barcelona, en què els mesos de juliol, agost i setembre d'aquest

any el nombre de morts s'ha elevat a trenta-set, mentre que en els mateixos mesos de l'any 88 es van produir deu morts o, l'any 86, set morts. És a dir, s'ha més que triplicat el nombre de morts.

La situació ha estat, doncs, una situació realment inusual. Així ho ha percebut la societat, així ho han percebut els mitjans de comunicació. Podríem posar exemples diversos, i parlar dels centenars i centenars de pàgines que han publicat els diversos mitjans de comunicació sobre aquesta situació. Davant d'aquesta, el dia 2 d'agost el Grup Socialista al Parlament de Catalunya va assenyalar la seva preocupació pel nombre de morts, que estava arribant ja a uns nivells difícilment acceptables, i davant la inquietud i l'alarma social que s'estava produint en el nostre país, vam demanar que el Departament de Sanitat, o el Departament de Sanitat conjuntament amb altres institucions, oferís a la societat una informació sobre les causes per les quals s'estaven produint aquestes morts, si ens trobàvem davant una epidèmia o no, i que, en qualsevol cas, es possessin les mesures necessàries per mirar d'evitar un major nombre de morts. I demanàvem especialment un esforç en el camp de la coordinació entre les diferents institucions.

Fins i tot jo, aquell mateix dia, paral·lelament al comunicat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, vaig parlar amb el senyor Conseller per transmetre-li la nostra preocupació. Desgraciadament, la nostra posició no va ser escoltada, i les mesures de coordinació i d'informació que nosaltres vam reclamar van trigar molt a arribar. Estem parlant del 2 d'agost, i la primera reunió, que es va celebrar entre les diverses Administracions implicades, es va celebrar el dia 7 de setembre. Es van deixar passar més de quaranta dies, que són dies importants en els quals el nombre de morts es va duplicar. Fins i tot en aquella reunió que es va celebrar el dia 7 de setembre —tinc aquí retalls periodístics— parla que es va decidir d'emprendre una sèrie d'estudis i que conjuntament totes les institucions van decidir donar una primera explicació, necessàriament provisional perquè no tenien dades encara concretes sobre la taula.

Jo li voldria preguntar, molt concretament, senyor Conseller, a què es deu aquest retard? Voldria que hi hagués una resposta clara i explícita. Per què es va deixar passar tant de temps entre la nostra petició —ja podríem parlar d'abans, perquè aquest tema ja estava en els mitjans de comunicació i en la consciència social abans que nosaltres féssim aquest posicionament—, però podríem parlar dels dies 2, 3, 4 d'agost, en tot cas, l'evident és que es va produir un retard, com a mínim, d'un mes a prendre les primeres mesures i a donar una primera informació, molt provisional, que es podia haver donat perfectament un mes abans.

Jo li voldria recordar, en aquest sentit, perquè nosaltres, durant aquests tres mesos, no hem escoltat la seva veu, no hem escoltat la veu del Conseller de Sanitat, més ben dit, hem escoltat que en resposta al nostre comunicat, el senyor Conseller deia que no era un problema sanitari, que era un problema, el del consum i el tràfic de drogues, merament policial i d'ordre públic.

Nosaltres creiem, senyor Conseller, que quan es produeixen en aquest país més de cinquanta morts per presumpta sobredosi d'heroïna, estem, probablement, davant d'un problema de seguretat ciutadana, però estarem també davant d'un problema de salut pública. Únicament vam escoltar la seva veu per a

això, no hi va haver cap aclariment, cap informació, cap posicionament del Conseller.

Jo em permetré recordar-li, senyor Conseller, les afirmacions que feia, des d'aquesta mateixa tribuna, demà farà un any, el Diputat socialista senyor Josep Maria Sala, en motiu d'una interpellació que va fer sobre l'apagada que es va produir a Catalunya el mes de setembre de l'any passat, deia: «ens interessa destacar, perquè és políticament significatiu davant d'aquest fet, davant de l'avaria» —deia el senyor Sala—, «com ha actuat el Govern de Catalunya i si va actuar com havia d'actuar. Perquè, senyores i senyors diputats» —deia el senyor Sala—, «en cap moment és més necessari un govern, en cap moment és més necessària l'actuació d'un govern que quan es produeix una situació d'emergència. En cap moment els ciutadans d'un país necessiten més del seu govern que quan es trenquen les condicions normals de vida d'aquests ciutadans, quan es trenca la normalitat. Un govern, sobretot, s'afirma en els moments difícils, un govern que no actua en els moments difícils deixa de ser un govern, es converteix» —deia el senyor Sala— «en una caricatura del que hauria de ser un govern» —deia el senyor Sala— «no van estar vostès a l'alçada de les responsabilitats, van abdicar de les seves responsabilitats. Jo crec que en aquest sentit van fer un flac servei als ciutadans de Catalunya i a l'autogovern de Catalunya.» Això que fa un any deia des d'aquesta tribuna el senyor Josep Maria Sala, referint-se a una altra situació, jo avui ho he de repetir, mimèticament, i em sembla que és perfectament aplicable.

Però passant als altres temes que voldria plantejar, per no esgotar el meu temps, voldria plantejar també la política general més enllà de les morts que s'han produït aquest estiu en matèria de drogaaddicció.

En primer lloc voldria parlar d'un tema en què tots els professionals, tots els sectors socials i polítics coincideixen que és el tema prioritari en abordar aquest tema: és la política de prevenció. I la veritat és que la política de prevenció d'aquest govern ha brillat per la seva absència. El màxim que han fet vostès han estat algunes grans campanyes publicitàries i alguns cursos de formació per a algunes persones i l'edició d'algun material divulgatiu.

Jo no vull entrar en la discussió d'això, perquè probablement tots estarem d'acord que això és necessari i que això s'ha de fer; voldria centrar la discussió en un altre aspecte, que jo crec que és el més rellevant, el que ens pot permetre dir si, de veritat, es fa una política de prevenció correcta i adequada a Catalunya, que és veure què és el que dediquen vostès dels seus pressupostos totals, en matèria de drogaaddicció, a prevenció. I vostè em corregirà si les meves dades no són exactes, però el que dediquen vostès a prevenció és un 11,11% del pressupost total de toxicomanies. I si vostè compara això amb els pressupostos d'altres comunitats autònomes, veurà que és un percentatge petit. Podríem parlar del 34% que hi dedica el País Basc; vostè em dirà: «home, és que el País Basc no és homologable perquè la situació és molt més preocupant i hi ha un altre sistema de finançament», però podríem parlar d'altres comunitats que tenen el mateix sistema de finançament que la Generalitat, com ara Castella i Lleó, per exemple, que dediquen el 29% del pressupost a prevenció; Extremadura, un 21%; Balears, un 24%; Castella-la Manxa, el 33%; la Rioja, el 35%. Hi ha una mitjana total de les comunitats autònomes d'un 19,2%. El per-

centatge del Govern de la Generalitat és un percentatge molt baix, que caldria rectificar en successius exercicis pressupostaris.

Voldria parlar també del compliment de la Llei 20/1985, de 25 de juliol, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència, la vulgarment coneguda com a llei de drogues. Jo crec, senyor Conseller, que haurà d'estar forçosament d'acord amb mi que en aquesta Llei es produeixen molts incompliments, que hi ha molts articles d'aquesta Llei que són autèntic paper mullat. Podríem parlar de l'article 14, que diu que el Departament de Sanitat i Seguretat Social i el de Justícia han d'implantar programes de desintoxicació i deshabituació dels reclusos que presentin dependències de drogues no institucionalitzades, i que a aquest fi cal dotar els establiments penitenciaris amb els mitjans adequats. Crec que, òbviament, en aquest punt, no hem avançat. Podríem parlar del Títol IV, del Títol V o del Títol VI, que fan referència a les mesures de control de la promoció de begudes alcohòliques, del tabac, s'assenyala en aquests articles, en molts d'ells, la prohibició de fumar en els centres d'ensenyament, o en els centres sanitaris, o a les oficines de l'Administració pública destinades a l'atenció directa al públic. Jo puc reconèixer, senyor Conseller, que haurem fet un avenç en alguns camps, però hem de coincidir que l'incompliment d'aquests articles no és un fet aïllat d'un institut, d'un centre sanitari o d'una oficina, sinó que és un incompliment, desgraciadament, molt generalitzat.

I em voldria referir a un altre incompliment que a mi em sembla molt preocupant, que és el que fa referència al Títol VI, el que parla d'altres dependències i, concretament, l'article 31. Diu l'article 31: «no és permesa la venda directa als menors de 16 anys de coles i altres productes industrials inhalables, amb efectes euforitzants o depressius. El Consell Executiu ha de determinar, per Reglament, la relació de productes a què es refereix el punt 1.» No es compleix ni en la lletra ni en l'esperit aquest article.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Senyor Diputat, li voldria recordar que el temps s'ha exhaurit. No s'estranyi que les bombetes no s'hagin encès, però m'indica l'Il·lustre Secretari que hi ha una avaria que ho impedeix.

El Sr. SOTO: Molt bé. Acabaré de seguida, senyor President. Hi ha molts apartats que hauré de deixar forçosament per a la segona intervenció. Però deixi'm posar-li l'exemple, en concret, de les coles, que, com vostè sabrà, el dia 20 d'octubre molts mitjans de comunicació assenyalaven que l'Administració central impedia la venda de 19 coles il·legals. El dia següent, tots els mitjans de comunicació destacaven sota titulars: «El Departament de Comerç de la Generalitat va intentar amagar els "pegaments" tòxics» i, concretament, més enllà del titular, que és una responsabilitat òbvia del periodista, una expressió concreta del senyor Conseller de Comerç: «Con la difusión de los nombres se pueden alterar las normas que imperan en el mundo comercial y creo que se tendría que haber actuado con mucha más cautela». Crec que, probablement per sobre dels interessos comercials d'unes empreses, s'ha d'estar per l'interès de la salut pública dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya i, molt especialment, dels menors. Després continuaré.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula per contestar aquesta

interpellació l'Honorable Conseller de Sanitat, senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias) : Senyores i senyors diputats, considereu que és bo iniciar la resposta a aquesta interpellació fent unes consideracions generals sobre el fenomen de la droga que ajudin a centrar i intentin explicar d'una forma global i realista aquesta problemàtica. S'ha parlat de les morts per sobredosi, i jo voldria que aquest fet no fos considerat d'una manera aïllada, perquè això podria induir a una greu confusió, sinó que es tingui en compte aquest fet com una demostració més de la veritable dimensió del problema de la drogaaddicció.

Em sembla bé que, com deia el senyor Diputat, no fem aspectes d'efectismes o de demagògies sobre el tema de la droga —i jo tampoc en faré—, crec que és bo explicar quina és la situació real de la droga a Catalunya i què és el que fem nosaltres, a nivell de la Generalitat, per combatre-ho.

Existeix dins de la nostra societat una legítima preocupació per l'anomenat problema de la droga. Catalunya, com tots els països del món occidental, s'ha vist immers també en aquesta veritable plaga, que representa l'ús de diverses substàncies capaces de crear greus conflictes personals i socials. Independentment de l'alcohol, la resta de drogues s'han introduït dins la nostra societat en els últims anys. Entre aquestes drogues modernes, n'hi ha algunes que tenen una gran tolerància i creen una forta i ràpida dependència com l'heroïna i la cocaïna.

La capacitat de crear dependència física o psíquica en el consumidor és, precisament, una de les característiques més importants a l'hora de definir una substància com a droga. Però la dependència no ve determinada exclusivament per la interacció entre la substància i el sistema nerviós central, és una situació més complexa en què també intervé l'estructura social on actua el subjecte, les seves relacions dins el grup humà i la força dels mecanismes del mercat del producte. El procés passa, doncs, per l'existència mateixa de la droga, per la presència d'uns mecanismes socials que, directament o indirectament, permeten —i en ocasions inciten— el seu consum i per l'existència de grups de població o de tipus de personalitats especialment sensibles. Són, per tant, molts els factors que intervenen en la demanda de consum de drogues. El més preocupant de tot és que el primer contacte amb la droga es produeix, gairebé sempre, en l'etapa juvenil; aquest jo crec que és un fet gravíssim.

Segons les dades de les enquestes encomanades pel nostre Departament, els anys 82 i el 86, un 40,4% de la població general general fuma tabac; entre un 3 i el 3,7 d'aquesta població consumeix alcohol excessivament, amb risc de malaltia alcohòlica, i un 5% de la població fuma derivats del cànnem, un 1,2 consumeix cocaïna, 0,4% psicotrops i un 0,2% heroïna.

Aquest estiu passat s'ha produït a Catalunya —i especialment a l'àrea de Barcelona— tot un seguit de morts relacionades amb el consum dels opiacis. Abans d'entrar-hi, però, voldria inscriure aquests morts dins del seu context real, sense treure la importància que té aquest fet; és a dir, no m'agradaria que el que diré ara servís per frivoltzar les xifres dels morts que s'han donat, però, realment, s'ha d'inscriure dintre d'un context global.

El tabac provoca anualment a Catalunya 6.000 defuncions, ho repeteixo : 6.000 persones moren cada any, al nostre país, per causa del tabac, a més dels elevadíssims costos sanitaris i

econòmics que es deriven d'aquesta àrea. O bé per posar un altre exemple, l'índex de mortalitat associat al consum de begudes alcohòliques, tenint en compte que la cirrosi hepàtica configura una de les principals causes de mort, és del 3%.

Després d'aquesta reflexió, i que només l'he dit de passada però que crec que dóna el context en què ens trobem, ajuda a marcar la dimensió, crec que puc tractar a fons el tema del problema que s'ha produït amb les morts aquest estiu.

El fenomen de l'addicció de l'heroïna va començar als Estats Units als inicis dels anys 70 i va arribar a Barcelona cap a principis dels anys 80. Per tant, és un fet relativament nou i recent a casa nostra. A Catalunya s'estima que, actualment, hi ha uns 14.000 heroïnòmans. El nombre de morts per consum d'heroïna registrat durant els nou primers mesos de l'any 1988 ha estat d'un total de 103; dels quals 74 han tingut lloc a Barcelona ciutat i 29 a la resta de Catalunya. Comparant aquestes dades amb les dels anys anteriors, veiem que a Barcelona ciutat s'havien produït l'any 83, 22 morts; l'any 84, 30; l'any 85, 48; l'any 86, 42 i l'any 87, 55; segons fonts de l'Institut Anatòmic Forense.

Per tant, ens trobem que, amb diverses oscil·lacions, augmenten progressivament aquestes xifres al llarg d'aquests darrers anys. La majoria de morts a Barcelona han succeït a l'etapa estival, de juliol a setembre, s'han produït 39 morts, mentre que de gener a juny varen ser 35. Però aquestes morts no s'han produït exclusivament a nivell de Barcelona, aquest fenomen, a Madrid, a Saragossa, a Jaén, a Almeria i a Múrcia, també s'ha detectat aquest fenomen durant l'època estival. A Itàlia la droga ha provocat la mort de 500 joves entre l'1 de gener i el 18 de setembre d'enguany. Diversos són els factors relacionats amb aquest increment de morts, per una part l'edat, es perfila un envelliment gradual de la població heroïnòmana, la mitjana d'inici al consum es situa al voltant dels vint anys i, per tant, la majoria porta vuit o deu anys de consum continuat, amb una mitjana d'edat de 27,7 anys.

En segon lloc, hi ha un altre factor que és la politoxicomania, per la ingesta d'altres drogues com l'alcohol, derivats del *cannabis*, psicofàrmacs, cocaïna. Canvis en la puresa : és cert, probablement hi ha canvis en la puresa tant a través de la procedència d'on ve aquesta heroïna o bé per variacions dels canals de distribució d'aquesta, que es dóna aquest factor especialment en els mesos de l'estiu. I factors individuals : la manca de condicions higièniques personals, tant en la seva rutina diària com en aspectes concrets de venofunció, la velocitat en l'administració o el lloc o l'espai on s'injecten, figuren també com a factors individuals, i també l'elevada tendència al suïcidi del col·lectiu heroïnòman.

Patologies diverses associades : també poden influir; l'existència d'un elevat percentatge d'heroïnòmans amb virus o amb anticossos de la SIDA, prevalença de l'hepatitis B, tuberculosi o altres infeccions. En general, tot aquest tipus de malalts, com vostès saben, pateixen un sistema immunitari deprimat.

I, en sisè lloc, la marginalitat, condicions socials desfavorables amb un índex de criminalitat elevat i amb una situació d'alt risc de mortalitat.

Sabem —i la *Drug Abuse Report Program*, dels Estats Units, ho indica— que és evident que l'índex de mortalitat de la població drogaaddicta és molt elevat. S'atribueix aquesta xifra a

unes xifres tretze vegades superiors a la resta, les xifres de mortalitat respecte a aquest col·lectiu. És a dir que amb aquestes dades es pot assegurar que les morts d'aquest estiu no es poden considerar com un fet aïllat, sinó com una dimensió del problema que tenim a nivell de tota la societat.

Aquestes morts han de ser analitzades detingudament, i és per això que s'han establert unes comissions, unes comissions que s'han efectuat i van començar a treballar a nivell del Departament de Sanitat abans del 7 de setembre, i que és veritat que es van unificar després a partir del 7 de setembre. I en això podem dir i assegurar que hi ha una bona col·laboració, hi ha una bona col·laboració amb l'Institut Municipal de Salut de l'Ajuntament de Barcelona, amb l'Institut Anatòmic Forense, i amb l'Institut Nacional de Toxicologia, amb l'objectiu de realitzar una correcta valoració del nombre de morts, relacionades amb el consum d'opiacis, i, al mateix temps, veure quines són les especials causes que poden influir sobre elles, i fer un estudi epidemiològic profund d'aquestes. Una d'aquestes comissions, per exemple, realitza una monitorització clínica de la sobredosi i de les urgències que es produeixen per aquest motiu.

El Consell Executiu de la Generalitat ha considerat des de sempre una prioritat la lluita contra la drogaaddicció i ha portat a terme actuacions en diversos fronts. En l'aspecte de la repressió del tràfic és ben conegut que la Generalitat disposa de limitadíssims mitjans per exercir competències en l'ordre públic, però, de tota manera, s'han fet esforços respecte a això. La Llei 20/1985 és una Llei qualificada per tots els experts de progressista, és la primera a nivell de tot l'Estat que versa sobre les drogadependències i fa un abordatge global del problema, i és evident que hi ha tot un conjunt d'accions que ha portat a terme, en aquests últims anys, la Conselleria que han estat, jo crec, portades a terme amb un gran grau de coordinació i a més amb una extensió important.

Per exemple, l'any 1987 la xarxa d'atenció al drogadependent estava integrada per 54 centres de diversa titularitat i coordinada pel Departament de Sanitat i Seguretat Social i va donar assistència a 3.600 persones que, a més, s'hi va realitzar una mitjana de 6.029 visites, una dada prou important. Aquest any, disposem ja de set unitats hospitalàries de desintoxicació en comptes de les cinc que teníem l'any passat; això ha permès passar dels 27 llits de l'any 87 als 35 que tenim enguany. L'any 1987 es varen signar 36 convenis de prevenció amb les corporacions locals. L'any 88 el Departament col·labora en la realització de 41 programes municipals de prevenció i 18 de reinserció, a més de subvencionar 22 associacions d'ajut als afectats per les dependències.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Il·lustre senyor..., Honorable Conseller, talment com a l'Il·lustre Diputat, li haig de significar que, com que no tenim mitjans mecànics per avisar-lo, ho haig de fer jo personalment, i que vagi acabant...

(El M. II. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Acabo ara mateix.

Així mateix, i conjuntament amb altres departaments de la Generalitat, es realitzen importants activitats de prevenció, com ara l'educació per a la salut a l'escola, en ensenyament, o la realització de cursos i jornades adreçades als professionals de justícia i de governació.

El Departament de Sanitat i Seguretat Social destina aquest any 904 milions de pessetes. És evident que el 62% d'aquest pressupost provenen de la Generalitat i el 38% restant provenen del Plan Nacional sobre la Droga, essent en les xifres —a excepció del País Basc— una de les comunitats autònomes que gasta més per habitant a nivell de tot l'Estat.

És a dir, podria continuar llegint tot un conjunt d'actuacions que portem a terme. Vull dir que les actuacions que porta a terme el Departament, a nivell de tot l'Estat jo crec que són realment avançades i, a més, les fem amb una autèntica coordinació amb les altres entitats locals.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Senyor Soto, vol intervenir? (Pausa.) Té la paraula.

El Sr. SOTO : Senyor Conseller, jo crec que, no sols jo, sinó el conjunt de la Cambra té la convicció que no ha contestat vostè la majoria de les coses que jo li he plantejat. S'ha fet, en la primera part de la seva intervenció, una lliçó més o menys pedagògica, però que més enllà d'aquestes dades, que jo crec que eren bàsicament conegudes per la immensa majoria dels diputats d'aquesta Cambra, no ha trobat respostes a totes les qüestions que jo li he plantejat.

Ara jo li ho hauré de recordar..., i vostè, per descomptat, disposarà de cinc minuts i jo ja no disposaré de rèplica i podrà respondre vostè el que vulgui, és una tècnica parlamentària potser molt adequada i molt encertada, però que ajuda poc, realment, a la funció que aquest Parlament ha de fer, que és la funció de parlamentar, d'intentar-nos posar d'acord en aquelles coses, en aquells errors, insuficiències i mancances per corregir l'acció política. De tota manera, deixi que hi torni a insistir.

Una primera cosa : vostè ha dit que la Llei era una Llei progressista. És veritat, nosaltres hi vam col·laborar i vam contribuir a fer d'aquesta Llei una Llei progressista, certament, i una de les millors lleis que tenim en aquests moments a nivell de l'Estat. Però és que el problema no és aquest, jo no li he parlat d'això. Jo del que li he parlat a vostè, en concret, és que hi ha una manca de compliment d'aquesta Llei, de molts articles d'aquesta Llei i que no són incompliments particularitzats, sinó que són incompliments molt generalitzats. He posat un cas claríssim, concret, de fa dues setmanes, del Conseller de Comerç, que es queixa perquè l'Administració central retira del mercat una sèrie de coles que eren perjudicials per a la salut, i especialment per a l'ús dels infants. No he trobat resposta a això.

Jo he parlat del tema que la prohibició del tabac que assenyalava la Llei del Parlament, la prohibició de fumar tabac en determinats establiments, és una prohibició que generalment s'incompleix. Li he parlat del tema de la desintoxicació i de la deshabitació dels reclusos a les presons, que preveu aquesta Llei; això és paper mullat, senyor Conseller, paper mullat!

Li he parlat de prevenció i li he dit que el que feia vostè de prevenció era absolutament insuficient. No he trobat una resposta; m'ha recordat la xifra del que dedica totalment el Govern de la Generalitat. Jo el que dic és que dintre d'aquesta xifra, el capítol de prevenció és un 11,11%, quan l'ideal seria que estigués en el 25 com a mínim, 25, 30, 33. Li he parlat dels percentatges que hi dediquen altres comunitats autònomes, del País Basc i d'altres, que són molt superiors. El que he dit és que la prevenció es podria aplicar perfectament, de la mateixa

forma, a la rehabilitació i a la reinserció social, i, francament, no he trobat resposta.

No he trobat resposta tampoc a una actitud que, des del meu punt de vista, davant la situació en què estàvem, era una situació d'inhibició i passivitat davant les morts per sobredosi d'heroïna que es van produir l'estiu a tot Catalunya. Jo li he assenyalat molt clarament que hi ha hagut un retard, que vostè no m'ha desmentit, que vostè m'ha dit que, efectivament, fins al dia 7 de setembre no van posar en comú això amb les altres institucions, i si diem «no prenguem això com a cas aïllat», jo li he de dir que el que em preocupa és si en aquest cas concret, en aquesta situació concreta la coordinació no ha funcionat o s'ha retardat de manera considerable, crec que això és perfectament possible que passi en la política general, i crec que això s'ha de rectificar, que hem de trobar els mitjans.

Vostè, senyor Conseller, té competències per afrontar el problema de les drogadependències a Catalunya i té les competències ben precises, que assenyalava amb tota claredat la Llei. L'àmbit de l'aplicació d'aquesta Llei s'estén a accions de promoció, de l'accés a la informació, de l'educació sanitària, de l'atenció, de l'assistència, de la rehabilitació i de la reinserció, en matèria de substàncies que poden generar dependència. Tot això és competència de vostè i mentre en aquest país hi havia una situació de preocupació, d'alarma social —que vostè no ha desmentit—, en la que estem tots d'acord que es produïa, vostè es va mantenir callat i no va dir el que havia de dir. Igual que ens ha recordat aquí que certament —i jo comparteixo amb vostè aquesta apreciació— cal posar el nombre de morts —sempre és desagradable i terrible haver de parlar en aquests termes, no?—, però en relació amb les morts que es produeixen per l'alcoholisme, pel tabac, doncs això que vostè ha dit avui des d'aquesta tribuna ho podria haver dit perfectament el dia 2 d'agost, afegint altres elements d'informació, tranquil·litant la societat, explicant el que estava passant. Crec que és el que espera una societat del seu govern. El que espera bàsicament és que un govern sàpiga actuar —els citava en aquest sentit abans el senyor Josep Maria Sala— en els moments difícils; un govern que actua en els moments fàcils això no té cap mèrit. El que demanen els ciutadans és que actuï en els moments difícils, que sentin la necessitat d'un govern i que no hi hagi un govern que defugui les seves competències, que abdiqui de les seves responsabilitats. Perquè, com deia el senyor Sala, deixa de ser un govern per convertir-se en una caricatura de govern, i jo crec que això és, francament, al que vostè m'havia de donar resposta. Jo li he fet la pregunta, a més a més, li he repetit : per què aquest retard?, per què aquest silenci mantingut que acaba de trencar vostè avui?

El Sr. PRESIDENT : Vagi acabant, senyor Soto, se li ha acabat el temps.

El Sr. SOTO : I amb una sola excepció... —ja acabo, senyor President—, amb una sola excepció : la del dia 2 d'agost per dir que aquest era un problema d'ordre públic i crec que no hi ha ningú en aquest país que pugui desmentir que quan hi ha morts per sobredosi d'heroïna estem probablement davant d'un problema d'ordre públic, però estarem també davant d'un problema molt important de salut pública.

En tot cas, escoltarem amb atenció les seves respostes, és clar, ara ja sense possibilitat de rèplica, i en les mocions que presentem, si aquestes explicacions no ens satisfan, proposa-

rem línies d'actuació concretes, que li asseguro que més enllà de la crítica el que intentaran buscar seran vies de col·laboració per solucionar, en la mesura del possible, el problema.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Soto. El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, només per precisar dos o tres aspectes que potser no han quedat prou clars en la meua resposta. No es poden utilitzar els tants per cents com sembla, no? És a dir, vostè parla, i diu : «Oh, és que aquestes comunitats autònomes gasten tant més per cent», però és que gasten molt menys que nosaltres. Si a nosaltres ens toca, per entendre'ns d'alguna manera, el 16,10 del pressupost de l'INSALUD, eh?, doncs nosaltres gastem molt més del 16,10 del que es gasta en prevenció a nivell de tot l'Estat. Aquesta és la realitat, aquesta és la situació que hi ha. Una altra cosa és que aquí a Catalunya això representi el 10%; és una realitat que Catalunya és la comunitat autònoma, amb el País Basc, que està fent una acció més gran, a nivell de drogues, de tot l'Estat.

Jo confio que el dia que jo plantegi a aquesta Cambra que deixem de fumar, em doni suport, eh? Jo espero que vostè em doni suport en aquest aspecte, perquè és evident que..., vostè diu : «no fem prou en tabac», és evident; fem, farem, hem estat un exemple clar de la via de política de prevenció que nosaltres emprenem.

Vostè pregunta a veure per què no responc a la passivitat. No és cert que no es contestés fins al 7 de setembre, i vostè ho sap. Vostè el 2 d'agost em va telefonar, va estar parlant amb mi per telèfon i ja per telèfon li vaig dir que no sortiria a fer unes declaracions públiques que creessin una situació d'espectacle especial, atès que això ja era en els mitjans d'opinió pública. Vostè ho sap, li ho vaig comentar jo per telèfon en aquell moment, i una altra cosa és que vostè volgués que jo sortís, doncs, a donar suport a la seva acció. Ja dic, nosaltres hem continuat fent una política seriosa de prevenció, d'atenció als drogadictes. Crec que la xarxa sanitària ha funcionat absolutament correctament en tot moment; s'estan tractant els malalts i els malalts que han arribat a nivell de la xarxa s'han tractat correctament. El mes de juliol es va obrir un centre, uns llits, per a atenció a drogadependències a nivell de Bellvitge; el mes de setembre, seguint el programa que teníem marcat, vam obrir els altres.

És evident que nosaltres vam continuar fent els estudis pertinents per veure quines en són les causes; encara no estan dilucidades del tot, perquè és un tema complicat, fer l'estudi epidemiològic. I és veritat que, després, s'ha fet aquesta reunió del 7 de setembre : aquesta reunió del 7 de setembre és una reunió per intentar posar-nos d'acord, però és una reunió més política que tècnica —teníem tots els tècnics posats d'acord molt anteriorment que el 7 de setembre.

Jo, aquest aspecte, el vull deixar molt clar, perquè aquesta és una realitat existent. Nosaltres —jo ho he repetit diferents cops— no utilitzarem el tema de la droga com un tema demagògic; el tema de la droga és un tema que nosaltres hem intentat i continuarem intentant portar-lo amb la màxima col·laboració de totes les entitats locals. Crec que és un exemple clar de la Conselleria la línia que hem pres en aquest camí, i la conti-

nuarem prenent, i és evident que qualsevol proposta que es pugui presentar que vagi per aquest camí serà ben acceptada.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller.

Em plau posar en coneixement de la Cambra que en la llotja de convidats es troba el senyor Dusan Sinijog, que és el President de la República d'Eslovènia que, com saben les seves senyories, està integrada en l'Estat iugoslau. Una salutació prego per a ell.

(Aplaudiments.)

Interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària

Passem a continuació al punt número 19 de l'ordre del dia, que és interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària, que formularà el Diputat del Grup Socialista senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL : Senyor President, senyores i senyors diputats, per a les universitats resulta difícil conciliar funcions diferents, atendre la demanda d'estudis, preparar professionals competents, realitzar cursos de tercer cicle d'alt nivell, atendre la recerca, però en aquesta interpellació voldria connectar, fonamentalment, i segons em doni el temps, amb una preocupació molt gran dels joves i de les famílies aquest juny i aquest setembre-octubre de 1988, que és la saturació creixent de les universitats : el mes de juny una quarta part dels alumnes que aspiraven a entrar no es van poder matricular en el centre que desitjaven i, el setembre, la situació encara és molt pitjor, per als pobres de setembre, perquè l'oferta cada any és més restringida.

A part de les dades que es puguin trobar, hi ha simples constatacions empíriques. Aquest any, com cap any, com a professor que sóc, m'han telefonat moltíssimes persones expressant la seva angoixa, demanant consell, «què podem fer, que el nostre fill no pot ingressar a Empresariums, no pot ingressar a Dret», etcètera, i fins i tot m'estranyaria que el senyor Laporte no tingués entre els seus coneguts algun catedràtic, algun amic, alguna persona que es trobés en aquesta situació. Fins i tot fent tutories, m'he trobat, per exemple, amb un alumne de primer que diu : «Si faig el primer de Lletres, quantes assignatures em convalidaran d'Econòmiques? », i se li ha de contestar : «Mira, noi, el problema és que amb un primer de Lletres no pots ingressar a Econòmiques, i si no tens una nota més alta que aquest any, difícilment hi podràs ingressar».

Però es pot demostrar també amb dades, no només amb anècdotes, que la situació ha empitjorat. Per exemple, el percentatge d'alumnes que pot cursar la primera opció : l'any 86 crec que va ser un 13%, l'any 87, els que no van poder cursar aquesta primera opció en el centre de elegit, ja van ser un 19%, i el juny d'aquest any, sense tenir en compte els de setembre, és ja un 23%.

Cada any, també, és més gran el nombre de centres que queden saturats el juny —aquest any hi ha cinc centres més que han quedat saturats, que no ho estaven l'any passat. O, per exemple, si agafem la Universitat de Barcelona, que té més demanda, hi ha divuit centres en els quals ha pujat la nota mínima —la nota «de tall», que anomenen— per ingressar el juny —per donar només un exemple, a Estudis Empresariums l'any passat van poder ingressar amb 5,31 i aquest any s'exigia

5,63, i la diferència, en aquest cas, és bastant notòria, perquè hi ha molts alumnes acumulats en aquestes notes mitjanes.

Llavors, la saturació encara és molt més gran en escoles universitàries o escoles d'enginyeria tècnica i similars, perquè hi ha una idea falsa : hi ha la idea que hi ha poca demanda de carreres curtes. Però això en aquests moments és fals : això havia estat potser veritat els últims anys de l'època franquista —fer una carrera com més llarga millor, per redimir-se, segurament, no? —, i va tenir potser l'any 80 la seva màxima eclosió, però des de l'any 85 aquesta tendència ha canviat. Per exemple, el 85-86, les facultats universitàries, la demanda en primera opció va créixer només d'un 6%, mentre que, en canvi, en les escoles universitàries, la demanda en primera opció va augmentar espectacularment d'un 25%, una quarta part, que és un creixement altíssim. Per exemple, el juny, a la ciutat de Barcelona, pràcticament han quedat saturades totes les escoles universitàries. I es dona, podríem dir, la situació —que abans no es donava a la universitat— que les facultats universitàries s'han convertit en un substitut inadequat de l'escola universitària : per exemple, Biologia, a Barcelona, ha assignat les seves 715 places, però no en alumnes que ho demanaven en primera opció, sinó que una tercera part són alumnes forçats en segones opcions.

Davant d'aquesta situació, jo penso que hi ha hagut una resposta de la Conselleria d'Ensenyament, però que aquesta resposta és insuficient i lenta. Per exemple, encara no s'ha fet una programació universitària, que nosaltres fa anys que reclamem : considero positiu que el senyor Conseller hagi demostrat voler tenir en consideració el Consell Interuniversitari, i el 26 de setembre es va donar un termini, crec, de tres mesos, per fer aquesta programació, però trobo negatiu el retard, perquè un any més entraran els pressupostos en aquesta Cambra —o, millor dit, ja han entrat— sense que s'hagi fet prèviament la programació universitària.

És cert que s'han obert nous centres o estudis, però això s'ha fet sense una planificació global. Trobo positiu, per exemple, que aquest any s'hagin obert dos nous tipus d'estudi a cada universitat, però això es fa amb una certa improvisació; per exemple, no es compleix la Llei de Creació de Consells Socials, que diu que hi ha d'haver un any de termini entre l'aprovació de la programació i l'obertura d'aquests centres, i, de vegades, aquests centres comencen amb dificultats.

El Pla d'Inversions, de què tant havíem parlat, finalment s'ha realitzat; aquest finançament ha estat aprovat, però jo penso que hi ha dues falles. En primer lloc, que s'ha fet tard : nosaltres, per exemple, vam plantejar una esmena en els pressupostos de l'any passat, demanant 5.000 milions d'aval per a les universitats i, amb qualsevol excusa, la majoria va votar en contra d'aquesta proposta nostra, i resulta que, després, al cap de nou mesos, el senyor Conseller —el 26, em sembla que era, quan jo ja havia presentat aquesta interpellació— diu que avalaran a les universitats exactament els 5.000 milions de pessetes que demanava l'oposició, però això ho fan nou mesos tard, creant unes dificultats a les universitats, perquè realment és un problema de gestió fer aquestes inversions en molt poc temps.

Un altre problema del pla d'inversions que van fer és, realment, el greuge a la Universitat de Barcelona. Nosaltres no hem demanat en cap moment que es retalli l'aportació a les altres universitats, però sí que s'atenguin les universitats. No

es pot fer un pla d'inversions amb l'oposició frontal de la primera Universitat, que té més de la meitat dels alumnes, i jo diria que resulta fins i tot un escarni que l'excusa que es va donar és posar com a prioritat 4 el fet d'estructurar de manera més flexible les diferents unitats, o sigui, el trasllat de centres que proposava la Universitat de Barcelona, i en canvi, ara, en els documents de la Conselleria, s'aconsella partir la Universitat de Barcelona en tres universitats, amb la qual cosa aquests trasllats serien, en alguns casos, absolutament necessaris.

Això, finalment, l'altra part de la resposta és la programació de les noves places, és el tema de la quarta universitat. Nosaltres hem dit que mai hi hem estat en contra —perquè, si realment es considera que en els propers anys hi haurà un dèficit d'unes 20.000 places, per descongestionar centres o atendre la nova demanda, doncs, és necessari afrontar aquest problema—, però sí que hem dit que això era una fuga endavant, perquè no es plantejava amb seriositat. I en donaré un exemple. En el pressupost de l'any passat es va posar una partida de 40 milions de pessetes per fer uns estudis per a la implantació de la quarta universitat: nosaltres vam presentar una esmena que deia que havien de ser per fer el Mapa Universitari, i tinc les paraules textuais —però no les llegiré per abreviar temps— del senyor Descals, que va dir, bé, que, en el fons era el mateix, i que es faria un estudi dels llocs de treball previstos, que fer aquest estudi per a la quarta universitat era ja fer el Mapa Universitari.

Ara bé: això és absolutament fals. El document, que, modestament, es titula *Bases per a un avantprojecte de la quarta universitat*, jo penso que ha estat com el part de les muntanyes, perquè, després de passar un any gemegant, n'ha sortit un ratolí. Per què dic això? Perquè crec que aquest document, encara que tingui un títol modest, és realment impresentable, i jo preguntaria al senyor Conseller quant ha costat, què s'ha fet amb la resta dels quaranta milions i, fins i tot, tindríem una morbosa curiositat de saber si el senyor Conseller l'havia llegit abans de presentar-lo al Consell Interuniversitari, perquè jo penso que li hauria fet, si l'hagués llegit prèviament, una certa vergonya. I diré per què.

Bàsicament, aquest document és un estudi de l'evolució de les primeres opcions en la primera pre-inscripció i, això, li asseguro, senyor Conseller, que li podíem fer el servei de programació de qualsevol de les universitats en quinze dies. Perquè hi ha, en aquest document, una manca absoluta de prospecció, d'estudi de l'ocupació; no hi ha, ni tan sols, estadístiques de l'ocupació passada de graduats, de la col·locació de graduats. I això no ho fan per descuit, sinó que a més ho teoritzen; a la pàgina 70 diu: «Resulta utòpic quantificar les necessitats de titulats superiors en el termini de cinc o deu anys». Evidentment, no es pot fer una predicció exacta, però jo pregunto: senyor Conseller, si vostè té una idea general del futur de la Conselleria, no pot preveure quants mestres es necessitaran d'aquí a cinc anys, i si es necessita augmentar o disminuir l'oferta? Però és que, a més a més, a part que s'han basat, bàsicament, només en una anàlisi de les primeres opcions, això ho han fet —i és realment una cosa lamentable— amb dades endarrerides; per això preguntava si ho havia llegit, perquè manquen les dades dels dos darrers anys, no posen les dades de... O sigui, vostè presenta el setembre del 88 un estudi, una anàlisi de les pre-inscripcions, i resulta que no té en compte ni les pre-

inscripcions del 77 ni les del 88, que a finals de juliol —no el setembre, a finals de juliol— ja devien tenir en algun calaix de la seva Conselleria. I, això, no ho dic com a mera qüestió formal, perquè això els produeix, els porta a greus errors de fet, i donaré només un parell d'exemples.

En aquest paper que el senyor Conseller va presentar al Consell Interuniversitari, calculen un dèficit —de cara a possibles estudis, a un possible primer curs de la nova universitat—, en Ciències de la Informació, de 412 alumnes, però resulta que el dèficit ja comprovat el juny d'enguany, i que vostès havien de saber, era de 1.163; per tant, es van equivocar, en un document que presenten, en un 300%. Però encara em sembla que puc posar un exemple més flagrant, perquè és un estudi que recullen per fer, per impartir en la quarta universitat, que és el cas d'Estudis Empresarials: vostès, en aquest document, tenen el rostre (*remor de veus*) de preveure... Dic la paraula perquè em sembla que és fer una proposta sense unes dades suficients, perquè la Conselleria podia tenir dades més recents... Fan la proposta —i retiro la paraula, doncs— (*rialles*) de dir que necessiten un primer curs de Ciències Empresarials de 84 alumnes, senyor Conseller —84 alumnes—, i vostè, que se suposa ben informat, podia saber que el dèficit de primeres opcions, o sigui el dèficit que hi ha hagut en Ciències Empresarials el juny d'enguany, ha estat de 1.163; per tant, s'han equivocat, en aquest cas, d'un 1.000% en planificar els estudis de la nova universitat.

Bé. Jo penso que això té una importància relativa. Per què? Perquè jo no crec que vostès siguin tan incompetents —no ho puc creure—, i penso que aquestes dades són només el vestit, que no importa gaire, per vestir un sant, i llavors, el que té importància política seria preguntar-nos quin és el sant que volen vestir, i em sembla que, en la primera fase, la quarta universitat és una fuga endavant, és un instrument per polemitzar amb Madrid o, potser, per justificar una universitat privada, si atenem a les paraules del senyor Pujol, tant durant la campanya electoral com durant el recent debat. Però, en una segona fase, i si porten a terme aquest projecte de quarta universitat, jo penso que, llegint una mica l'esperit d'aquest document, em temo que hi ha un cert menyspreu a les tres universitats, perquè es dona com a característiques un nou model d'universitat, de diversificació de l'oferta en nous plans d'estudi, la integració, recerca, docència, l'estructura departamental, un tercer cicle de qualitat, i tot això, senyor Conseller, m'està molt bé per a la quarta universitat. Però això jo penso que ha de ser propi, absolutament de totes les universitats.

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, senyor Cadevall, perquè...

El Sr. CADEVALL: Acabaré de seguida, doncs. Simplement, sobre aquest problema volia acabar dient que la música —podríem dir, si no fem cas d'aquestes dades numèriques— és una mica la que cantava l'Opus l'any 68, que és un cert desnonament de les universitats existents i el projecte de construir-ne unes d'autònomes que, en molts aspectes, van ser molt positives —el senyor Laporte ha estat rector durant anys de la Universitat Autònoma de Barcelona—, però que, en canvi, no van tenir diners per acabar, diguem, integralment el seu projecte. Però això, penso, si fos veritat aquest punt de vista, actualment seria un error, perquè estem en una època diferent, perquè els consells socials, per exemple, permeten di-

namitzar totes les universitats, i penso que seria malversar el potencial científic i els diners que costen totes les universitats, no fer una programació que atengui absolutament totes les universitats.

Gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Cadevall. L'Honorable Conseller, senyor Laporte té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, Il·lustre Diputat senyor Cadevall, jo portava, evidentment, més o menys, una resposta preparada, que hauria estat —entenc jo— molt més interessant que el que ara li diré, perquè jo pensava dir-li què opino de la universitat i què pensem fer amb la universitat. Però vostè em fa un memorial de greuges, un darrere l'altre; ha començat amb un to moderat, ha acabat dient que tenim un rostre —encara que ho ha retirat sense que jo li demanés— i em diu que som uns incompetents, i, per tant, jo seguiré el mateix to que ha seguit vostè. Començarem moderadament i acabarem més durament, però li contestaré exactament, ho procuraré puntualment —i prego al senyor President que tingui la mateixa benevolència que ha tingut amb el diputat interpellant pel que fa al temps—, tots els temes que vostè ha plantejat.

Primer punt. No hi ha dubte, senyor Cadevall, vostè ha començat molt bé : les funcions de les universitats són múltiples, i és molt difícil connectar-les totes. Aquest és un tema que m'hauria agradat discutir, però que ja el discutirem un altre dia.

Segon punt : estem tots preocupats per la saturació de la universitat. I també dintre d'això hauríem de veure fins a quin punt és convenient o no, per a la gent, per a les persones, per a la societat, per al país, en definitiva, que la universitat es vagi saturant cada vegada més o no. A vostè el truca molta gent; vostè diu que l'oferta és cada cop més restringida. Això és absolutament fals : l'oferta no és cada cop més restringida, d'oferta n'hi ha cada vegada més, el que passa és que proporcionalment —i, si és això el que vol dir, li accepto— cada vegada hi ha més gent que es queda sense poder exercitar la seva primera opció —la seva primera opció—, a la qual vostè s'ha referit, senyor Cadevall. A vostè el truquen; vostè ja es pot imaginar el que em truquen a mi, i la quantitat d'amics que he perdut quan els dic que no puc fer res per canviar l'ordre; vostè ho sap que jo no hi puc fer res, i ho sap que no hi puc fer res, però tinc molts amics que no s'ho creuen i perdo les amistats; o sigui que jo, a sobre, hi rebo en aquest sentit encara molt més que vostè. (*Remor de veus.*) Potser no, potser no érem bons amics, però, de tota manera, sap greu haver de dir que «no». (*Rialles.*)

Bé, el sistema d'accés a la universitat és un tema realment difícil, i és una de les moltes assignatures no resoltes. I que malauradament no puc resoldre jo perquè —com sens dubte sap el senyor Cadevall, que és un universitari i que coneix les coses a fons i bé— la LRU preveu que l'accés a la universitat serà regulat per l'Administració central, i encara esperem una llei que reguli, d'una manera definitiva, aquest sistema. L'actual és dolent, senyor Cadevall, jo coincideixo amb vostè, però més val el que hi ha que no pas que no n'hi hagués cap, i, òbviament, més val el que hi ha que no pas que a dit haguéssim de triar els fills dels amics que entressin o no entressin a la universitat. En això estem d'acord.

Hi ha saturació a tot arreu, a les escoles universitàries i a les facultats. No hi ha dubte, de tota manera, que ha canviat una mica l'impuls que hi havia fins fa pocs anys, i que cada vegada hi ha més gent que demana entrar a les escoles universitàries. Tinc unes dades, que si disposés de més temps, òbviament les llegiria, i que no cal que li digui que les tinc absolutament a la seva disposició, però les últimes dades de preinscripcions dels darrers anys, la preinscripció per a escoles universitàries com a primera opció se'n va ja a prop del 40%, quan fa uns quants anys era del 20 o el 22%. I jo crec que això és favorable. I estem intentant satisfer la demanda, a petició de les universitats —perquè, amb tot això no oblidem que les universitats són autònomes i que les competències que té el Govern de la Generalitat en aquest sentit serveixen, sobretot, per tal de coordinar l'acció de les universitats i, per tant, en certa manera, tutelar-les—, però les universitats és a petició d'elles que instal·len nous centres o que fixen el nombre d'alumnes que pot entrar a cadascun dels centres.

Estic absolutament d'acord amb vostè que cal una programació universitària, vostè ho ha esmentat de passada. Jo això ho he dit moltes vegades, des que sóc Conseller d'Ensenyament, i a més ho he dit i ho he fet. És a dir, nosaltres tenim una programació, tenim una sèrie de documents —que és el tema final de la intervenció de vostè i serà també el tema final de la meua— que insisteixen en la necessitat de veure quin ha de ser el futur de Catalunya pel que fa als ensenyaments superiors, als ensenyaments universitaris. I, en aquest sentit, d'acord amb el que diu —i molt satisfactòriament, per la meua part— la llei aprovada per aquest Parlament, de Creació dels Consells Socials i del Consell Interuniversitari de Catalunya, jo vaig posar damunt la taula del Consell Interuniversitari tota una sèrie de documents —dels quals en parlarem després— amb el prec, dirigit als autors i als altres components del Consell Interuniversitari, que emetessin el seu dictamen preceptiu i per a mi imprescindible, no ja perquè ho diu la llei, sinó perquè, evidentment, això no es pot fer sense un consens —i no em refereixo a un consens polític, que també—, però sí, sobretot i prèviament un consens tècnic, un consens de les persones que estan dintre del món de l'ensenyament i de tota la societat. És per aquest motiu que nosaltres vam sotmetre a la consideració del Consell Interuniversitari tota una sèrie llarga de documents, senyor Magí Cadevall, en la qual hi ha tota una sèrie de dades que s'han recopilat i una sèrie de possibilitats sobre el que s'ha de fer en el futur.

S'ha de prendre una decisió; és, evidentment, cert. Aquesta decisió no és la responsabilitat directa del Consell Interuniversitari; és la responsabilitat directa, per una part del Consell Executiu, que és qui ha de fer la proposta, però, sobretot, d'aquest Parlament. I a mi em serà molt grat, un cop tingui tots els elements de judici en el meu poder, poder portar, primer a la taula del Consell Executiu i després a aquest hemicicle, les propostes sobre el futur de la universitat a Catalunya, del qual d'aquí a allà —perquè això no serà d'aquí pocs dies— en podrem anar a parlar moltes vegades amb el senyor Magí Cadevall i amb totes les il·lustres senyores diputades i senyors diputats que s'hi interessin i, com he dit abans, amb molta més gent, perquè a mi m'interessa fonamentalment l'opinió de la gent del món de l'ensenyament i l'opinió de la societat, i, sobretot —com en certa manera ha dit el senyor Cadevall, cosa

que faig meva—, l'opinió de les necessitats del país pel que fa a la formació de tècnics universitaris.

Calen més diners. No hi ha dubte, senyor Cadevall. Les universitats de tot l'Estat, i les catalanes entre elles, acumulen retards històrics molt considerables —molt considerables. El senyor Cadevall, que està molt assabentat d'aquests temes, deu haver llegit no fa gaires dies a les pàgines d'*El País* dos articles seguits del Rector de la Universitat Autònoma de Madrid, el senyor Cayetano López, on explica aquests retards històrics de tota la universitat espanyola.

Senyor Cadevall, l'Estat espanyol està a la cua de tota la Comunitat Europea pel que fa al diner invertit en els seus estudis superiors; a la cua. Portugal hi dedica, per estudiant, un 12% o un 14% més —no ho recordo—, un 12 o un 14% més; Holanda —que és la que més hi dedica—, un 525% més que no pas l'Estat espanyol. En proporcions relatives, respecte al PIB —el producte interior brut—, per terme mitjà, l'Estat espanyol dedica exactament la meitat de l'esforç que fan qualsevol dels altres països de la Comunitat Econòmica Europea. Aquests són, realment, uns retards històrics. I en la meua època de rector, a què vostè ha alludit, ja estic cansat de sentir, ja estava cansat de sentir a Madrid allò que a les esferes del Ministeri es deia «los centros de papel», que són aquells centres que s'havien creat sense dotació, sense professorat, sense locals, etcètera. I aquí, a Catalunya, també n'hem rebut les conseqüències d'aquesta política; no entro en les consideracions del com i del perquè, que em passaria del temps, tot i la benevolència del senyor President, però sí que vull dir que, els retards històrics que hi ha aquí, el Govern de la Generalitat ha fet els possibles per combatre'ls —com vostè mateix ha dit. I s'ha posat a disposició de les universitats un pla quadriennal d'inversions de 25.000 milions de pessetes; esforç extraordinari que no ha fet cap altra comunitat autònoma —posteriorment València ha fet un pla semblant, molt ben dotat també—, i aquest any, segons les meves notícies, el pressupost del Ministerio de Educación nacional pressuposa també un increment molt notori pel que fa a les inversions universitàries. La manera com es van repartir aquests 25.000, que no acaben —com el senyor Cadevall no ignora— de ser totalment repartits, va ser atenent les necessitats de les tres universitats catalanes. I n'hi havia una, i no és pas la meua, ni és la Universitat de Barcelona —que jo, encara que sóc el Conseller d'Ensenyament, em considero, evidentment, pel fet d'haver-ne estat rector i d'haver-me jubilat com a professor, membre de la Universitat Autònoma de Barcelona, encara que les estimi a totes igual—, però hi havia una universitat a Barcelona, que no és ni l'Autònoma ni la de Barcelona, sinó que és la Politècnica, que des de fa molts anys espera que realment se li faci un campus adequat. I que ja quan el senyor Alegre era Ministre, i abans el senyor González Seara i molta altra gent, li van prometre una inversió inicial de 7.000 milions de pessetes que no ha rebut mai. Aquest dèficit específic de la Universitat Politècnica és el que justifica, en certa manera, que a l'hora de repartir els 25.000 milions de pessetes, la balança s'inclinés, en part, a favor de la Universitat Politècnica de Catalunya.

S'ha de fer una quarta universitat. Miri, sí, doncs, molt possiblement, sí. Si s'incrementa la demanda universitària, cal incrementar l'oferta universitària. Selectivament, senyor Cadevall. Perquè, és clar, si nosaltres agafem el resultat de les pri-

meres opcions no satisfetes —vostè ja sap què vull dir— i hem de fer una quarta universitat que atengui aquestes opcions no satisfetes, resulta que nosaltres hauríem de fer una quarta universitat o una facultat de Medicina que acceptés 700 estudiants de primer; una facultat de Veterinària que acceptés 500 estudiants de primer; una facultat de Ciències de la Informació que acceptés 800 estudiants de primer, i una escola de mestres que acceptés 750 estudiants de primer. Vostè comprendrà que això és un disbarat. S'ha de procurar atendre la demanda individual, però també s'ha d'atendre la demanda social, senyor Cadevall. Suposo que vostè, en aquest tema estarà d'acord amb mi. I hem de veure què és el que necessita el país : fer 700 metges més, que després no trobarien ocupació, o 500 veterinaris més que no trobarien feina, o 800 periodistes més que no sabrien què fer-ne, o 750 mestres més, quan la davallada de la natalitat, i per tant de les necessitats de mestres, és tremenda, és simplement un disbarat i una malversació de recursos. Aquest és un altre tema que, naturalment, caldria considerar molt.

Jo no ho sé, perquè no he mirat el rellotge, però m'imagino que he passat el temps, ja de sobres, i acabaré dient-li al senyor Cadevall que em sembla mentida que posi en dubte que jo no llegís els documents que vaig lliurar al Consell Interuniversitari abans de fer-ho. Si fos veritat que es pensa això, jo em sentiria profundament ofès, perquè jo seria un total irresponsable. I a més el senyor Cadevall no sé si els ha vist aquests documents, pel que sembla sí, però n'ha vist una part; perquè jo —i amb això acabo— li puc assegurar, senyor Cadevall, que és fals el que vostè ha dit. A la documentació que es va donar als rectors i a tots els membres del Consell Interuniversitari de Catalunya, hi figura fins l'última dada que teníem corresponent a la preinscripció de 1988-1989, senyor Cadevall. I això estic disposat..., i li agrairé molt que un dia vulgui tenir l'amabilitat de venir-me a veure al Departament on jo li ensenyaré totes i cada una de les peces, dels papers, dels estudis que s'han fet en aquest sentit, només amb un prec : que quan surti vostè reconegui que es va equivocar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. L'Il·lustre Diputat senyor Cadevall té la paraula. (*Pausa.*) Cinc minuts.

El Sr. CADEVALL : Sí. Bé, en primer lloc està clar que jo no he dit en cap moment que hagués disminuït l'oferta, perquè he dit, explícitament —i tots vostès en són testimonis—, que aquest any mateix s'havien obert sis centres nous; he dit que no havia passat l'any entre que el Consell Interuniversitari ho va dir i la data d'obertura. Sí que voldria matisar, malgrat tot, senyor Conseller, que les noves places creades —i això li podré dir, per exemple, universitat per universitat— queden compensades per disminució de places en altres centres. Per exemple, vejam, la Universitat, com ara, de Barcelona : Empresarials de Reus ofereix 240 places noves, però en canvi hi ha una disminució de 113 places menys de Biologia, 150 menys de Psicologia i 23 de Medicina; el mateix li podria dir de les altres. Per tant, he reconegut que hi ha un augment de nous estudis, però que queda una mica matisat per la disminució de places en altres centres, fora Politècnica : molts centres que fins ara tenien places il·limitades aquest any han demanat la limitació de places. Però això és purament un malentès, jo no ho he dit pas. El que clarament queda és superada l'oferta universitària per l'excés de la demanda, sobretot, no només pels dèfi-

cits del passat, sinó per una cosa molt senzilla, que és l'augment de la població en aquesta franja universitària, fins i tot l'augment de demanda cultural.

Un altre tema, senyor Conseller, que m'ha tret i que penso que no té res a veure, és la regulació de l'accés. Té tota la raó que s'ha de regular per llei i és bo que es reguli, i segurament això podria millorar l'accés, però jo li estic parlant d'una altra cosa, que és la manca de places, no com s'hi accedeix : és a dir, es podria fer, per exemple, una llei d'accés molt restrictiva —i suposo que no és el que vol el senyor Conseller—, que ens solucionaria el problema de la manca de places, però no és aquest el problema de què jo li estic parlant, el problema és que hi ha una demanda social, podríem dir, i que la Constitució reconeix que els poders públics han de fer un esforç per atendre aquesta demanda —per exemple, si faltessin places en hospitals, el problema no seria com es regula els que hi entren, sinó que el problema seria obrir noves places hospitalàries.

Evidentment, hi ha un retard històric, que jo penso que s'acumula amb el que diu del creixement de la població. Jo penso que en els últims anys s'ha fet un esforç important, però és fals que vagin semblant cortines de fum dient «Catalunya és la primera comunitat autònoma que ha donat diners addicionals per a les universitats» —això ho va dir, per exemple, el senyor Pujol en el discurs de debat polític, i ho ha repetit, si no ho he entès malament, el senyor Conseller. Doncs això és absolutament fals : en el País Valencià, el primer any que van tenir competències, ja van donar 1.300 milions a les universitats del País Valencià per a inversions, i actualment em sembla que tenen un projecte d'inversions per valor de 18.000 milions, que ja regeix aquest any —no han fet la comèdia aquesta del setembre, doncs, amb crèdits, tard i no sé com..., sinó que allà regeix ja des d'aquest any—, i que si s'agafa proporcionalment, tenint en compte que hi ha més o menys la meitat de població i la meitat d'alumnes, representa un esforç percentual molt superior. I tampoc diguin que no hi ha cap més comunitat autònoma que dediqui diners addicionals a la universitat : per exemple, a Andalusia, la programació potser no la porten tan avançada com a València, eh?, perquè aquí també va retardada, però en canvi han fet una aportació molt important en la qüestió de recerca, doblant pràcticament les beques d'investigació que dona el Ministeri. Per tant, si us plau, senyor Conseller, no repeteixi més això, ni en els debats generals d'investidura ni aquí.

Llavors, que hi ha una demanda social i que s'ha de tenir en compte, és clar, senyor Conseller. Precisament quan jo he dit que aquest estudi era impresentable —i vostè no m'ha contestat absolutament si se l'havia llegit—, com és, per exemple que preveien... (*Remor de veus.*) No, no, si no ho dubto, però el que dic és : ¿com és, llavors, que presenten un estudi que diu que obriran una universitat amb 84 places de Ciències Empresarials, i resulta que el juny d'aquest any en faltaven 800, i això sense cap justificació? I estic d'acord amb vostè que s'han d'obrir prioritàriament, no només aquells estudis que demanen sinó aquells que tenen més perspectives de col·locació, i per això, senyor Conseller, em queixava com és que en aquestes bases d'avantprojecte no figura la més mínima referència a ocupació dels llicenciats, no es fa la més mínima perspectiva, i, finalment, es proposen uns determinats estudis, però no es justifica per què es presenten unes carreres i altres

no, a no ser d'una forma vaga, dient que tenen més possibilitats de col·locació, però no justifiquen cap dada.

I tampoc m'ha contestat què han fet dels 40 milions, perquè jo crec que amb 40 milions podrien fer un estudi molt més seriós, que realment pogués orientar les tasques i les decisions que ha de prendre el Consell Universitari, i posteriorment la Conselleria, i espero que, en fi, encara que una mica tard, facin un estudi millor sobre les necessitats universitàries, per poder prendre... I, encara, ho repeteixo, que estic segur que...

El Sr. PRESIDENT : Se li ha acabat el temps, eh?

El Sr. CADEVALL : L'última paraula, senyor President. No entenc, llavors, com, per exemple, en aquestes bases d'informe es diu que crear les universitats de Lleida, Girona i Tarragona seria, fins i tot, una pèrdua per a aquestes ciutats, seria una disminució d'aquests centres, i en acabat sembla que el senyor Conseller va a Girona i diu que seria possible, doncs, contemplar que en un futur pròxim s'anés tendint a crear en aquestes ciutats universitats pròpies. Realment em sembla que s'haurien de posar d'acord entre la documentació que lliuren i el discurs que van fent, perquè no es pot fer un doble llenguatge.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Cadevall. L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Jo lamento moltíssim, senyor Cadevall, que l'estil que vostè hagi utilitzat aquí no sigui pròpiament universitari. Vostè utilitza un estil de polèmica i d'insídia, perquè, entre altres coses, m'ha dit que feia comèdia. Jo també li podria dir que vostè porta els papers mullats, perquè és que no n'encerta ni una. Primera, vostè ha dit —i en faig testimoni la cinta magnetofònica— : «L'oferta cada cop és més restringida»; vostè ho ha dit a la seva primera intervenció i la cinta en serà testimoni. Segon punt : vostè diu que, a Reus, 240 places; doncs, miri, són 293, senyor Cadevall —en això tampoc no l'ha encertat—, 293 places de Ciències Empresarials a la nova escola que s'inaugura a Reus.

Vostè diu que a les universitats hi hauria de cabre tothom de la mateixa manera que quan un està malalt va a l'hospital i ha de tenir lloc. Home, quina comparació! Jo no hi estic gens d'acord, amb això, senyor Cadevall. Els hospitals és clar que han de rebre tothom que realment estigui malalt; ara, a les universitats, no sé si hi ha d'anar tothom —potser sí : aquest és un dels temes que m'hauria agradat parlar avui aquí, però ha estat impossible perquè vostè s'ha entortolligat amb detalls i amb coses que, al meu entendre, tenen una importància molt relativa.

Miri, senyor Cadevall, la Universitat Autònoma de Barcelona dels anys trenta tenia tres mil estudiants, amb una població d'uns tres milions d'habitants; el conjunt de les tres universitats catalanes avui dia tenen cent cinquanta mil estudiants, amb una població de sis milions d'habitants. Això vol dir que l'any 34 hi havia un estudiant —universitari, ben entès— per cada mil habitants de Catalunya, i que ara tenim vint-i-cinc estudiants per cada mil habitants —tots, eh?, no joves; tots—, habitants de Catalunya. Això és bo? És dolent? Jo ja li ho diré : té aspectes bons i aspectes dolents, i això és el que m'hauria agradat discutir; però no podem discutir-ho avui, ho discutirem un altre dia.

Bé, ja li he dit que això que cortines de fum i comèdies,

senyor Cadevall, jo li prego que, si vol parlar en termes universitaris, jo estic sempre a la seva disposició, però no fem comèdia, no fem cortines de fum, ningú no ha fet cortines de fum. Jo he dit que no hi ha cap comunitat autònoma —i ho mantinc— de tot l'Estat, ni el mateix Estat, que proporcionalment hagi fet un esforç tan gran com el que s'ha fet aquí per tal de resoldre els problemes d'infraestructura de les nostres universitats, i això és una veritat incontrovertible, que els tres rectors accepten i agraeixen —hi haurà discussions entre ells sobre com s'han repartit, que aquest és un altre tema en què

jo ara no vull entrar—, però no hi ha cap mena de dubte que un esforç gran com aquest fins ara no s'havia fet; tant de bo d'ara endavant es faci.

Senyor Cadevall, el dia que vingui —mantinc la meva invitació— a la Conselleria, mirarem entre tots dos on són els 40 milions que hi havia pressupostats per a això.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller.

S'aixeca la sessió.

(Són les sis de la tarda i deu minuts.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer num.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al { ☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

{ ☐ { BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al

{ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/xec al portador)

....., de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona